

Disney

YILDIZ
KIZLARI

Libby ve Dilek Seçimi

Shana Muldoon Zappa & Ahmet Zappa

Yıldız Kızları, Dilekcanlar ve dilek gerçekleştirmeyeyle ilgili giderek daha fazlasını öğreniyorlar. Kızlar gizemli bir şekilde kendi aralarında tartışırken, müzik grubu seçmeleri gerginliği daha da arttırıyor.

Herkesi meninun etmeyi seven Libby, Dilek Diyarı'na gitmek üzere seçildi. Burada, hiçbir dileği gerçekleştirmemek için kendini tutması gerekecek; en ufaklarını bile. Görevine odaklanarak, Dilekçisini bulabilecek ve doğru dileği saptayıp zaman dolmadan önce onu gerçekleştirebilecek mi?

Doğan Egmont

© 2017 Disney Enterprises, Inc.

ISBN 978-605-09-4063-3

9 786050 940633

Sertifika no: 11940

Tavsiye
Edilen
Satış
Fiyatı

₺ 14

Yıldız Kızları - Libby ve Dilek Seçimi

Özgün Adı: *Star Darlings: Libby and the Class Election*

Copyright © 2017 by Shana Muldoon Zappa and Ahmet Zappa

Artwork © 2017 Disney Enterprises, Inc.

Tüm hakları saklıdır. Kitabın içeriği, eleştiri yazılarındaki kısa alıntılar hariç, kısmen bile olsa hiçbir formatta, elektronik veya mekanik yöntemlerle, depolama ve yedekleme aygıtları dahil olmak üzere, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Türkiye yayın hakları: Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360 İstanbul

Tel: (0212) 373 77 00

www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı: İstanbul, 2017

ISBN: 978-605-09-4063-3

Sertifika no: 11940

Çeviri: Tuğba Kırca Alptekin

Yayına hazırlayan: Güneş Çığay

Kapak uygulama: Onur Erbay

Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: GD Ofset Matbaacılık ve Tic. San. A.Ş.

Adres: Atatürk Bulvarı Deposite Alışveriş Merkezi A5 Blok 4. Kat No: 407

İkitelli OSB - Başakşehir - İSTANBUL

Tel: (+90 212) 671 91 00

Sertifika no: 32211

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Disney

Libby ve Dilek Seçimi

Shana Muldoon Zappa & Ahmet Zappa

Doğan Egmont

Okumak gelecektir.

www.de.com.tr

THE JOURNAL OF THE ROYAL ANTHROPOLOGICAL INSTITUTE

Published by the Royal Anthropological Institute of Great Britain and Ireland

Güzel, tatlı hazinemiz, 'Halo Violetta Zappa. Sen
bizim için saf ışık ve neşesin, en büyük ilham
kaynağımızsın. Seni çok seviyoruz.
Yolunda ilerlerken attığın her adımda hayal edebileceğin
en başarılı hayatı kuracak güce sahip olduğunu unutma.
Farklı olmanın ve kendin olmanın, içindeki yıldızı
dağa da canlandıracağını hiç aklından çıkarma.
Seçme şansın olduğunu hatırla... Seni iyi hissettiren
düşünceleri seç. Ruhunu besleyen sevgi ve arkadaşlıklar
seç. Sana huzur ve tatmin getirecek yolları seç. Sınırlarını
da buna göre seç. Yaratıcılığına ve iç sesine hitap
edenleri ve seni mutlu edenleri seç... Ve neyi seçersen
seç, sana olan koşulsuz sevgimizi hep hatırla.
Yıldızlara bak ve asla yalnız olmadığınızı bil.
Şüpheye düştüğünde kendine dön... tüm
cevapları orada bulacaksınız.
Gülümsemek dünyaya neşe katar, kağıtkağıt en iyi ilaçtır.
Son olarak, ASLA dilek tutmayı bırakma...
Parla bakalım...
Annen ve Baban

Ve "Dilek Diyarı'ndaki" diğer herkese:
Hayatın neresinde olursan ol, görünüşün, doğduğun yer
neresi olursa olsun, hayallerindeki hayatı yaratacak gücün
içinde olduğunu bil. Birçok nıhunu kutlayarak, olumlu
düşünüp harekete geçerek dileklerini gerçekleştirebilirsin.

Gülümse. Yıldız kızlar arkanda.
Ne kadar muhteşem olduğunu biliyoruz.
Parla bakalım...

Dostların,
Shana ve Ahmet

Öğrenci Bilgileri

İSİM: Clover

PARLAMA GÜNÜ: 5 Ocak

EN SEVDİĞİ RENK: Mor

SEVDİKLERİ: Müzik, resim yapmak, ders çalışmak

DİLEĞİ: Yıldızıya'nın en iyi bestecisi ve DJ'yi olmak

SEÇİLME NEDENİ: Clover çok disiplinli, sabırlı ve iradelidir. Yaratıcı, sorumluluk sahibi, güvenilir ve aşırı derecede sadıktır.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Clover bazen anlaşılması zor olabilir, ayrıca tanımadığı kişilere karşı kapalıdır. Risk almaktan korkar ve bazen şakacılığı tutar.

SINIFI: İkinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Panther

DİLEK SÜSÜ: Toka

İSİM: Adora

PARLAMA GÜNÜ: 14 Şubat

EN SEVDİĞİ RENK: Gök mavisi

SEVDİKLERİ: Geleceği nasıl daha iyi bir hale getireceğini düşünmek ve bilim.

DİLEĞİ: Yıldızıya'nın en iyi moda tasarımcısı olmak.

SEÇİLME NEDENİ: Adora zeki, sevilen biridir ve etrafındaki dünyayı önemser. Derinlemesine düşünmesini bilir.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Adora sık sık hayal alemine dalar ve dikkati dağılır.

SINIFI: Üçüncü sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Firuze

DİLEK SÜSÜ: Saat

İSİM: Piper

PARLAMA GÜNÜ: 4 Mart

EN SEVDİĞİ RENK: Su yeşili

SEVDİKLERİ: Şiir yazmak ve rüya günlüğü tutmak

DİLEĞİ: En yüksek potansiyeline erişmek ve kitap yazarak bunu paylaşmak

SEÇİLME NEDENİ: Piper yardımsever, iyi kalpli ve duygusaldır. Sezgileri kuvvetlidir ve çok da dikkatlidir.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Piper bazen hayalpe-rest, dalgın ve bitkin olabilir. Ayrıca ruh hali değişkendir ve başkalarının fikrine kolayca kendini kapabilir.

SINIFI: İkinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Rüya taşı

DİLEK SÜSÜ: Bilezik

Yıldızkız Akademisi

İSİM: Astra

PARLAMA GÜNÜ: 9 Nisan

EN SEVDİĞİ RENK: Kırmızı

SEVDİKLERİ: Bireysel sporlar

DİLEĞİ: Yıldızya'nın en iyi sporcusu olmak ve hep kazanmak!

SEÇİLME NEDENİ: Astra enerji dolu, cesur, zeki ve kendinden emindir. Sınırsız enerjisiyle her zaman hedefi tam isabet vurur.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Astra bazen ukala, ben-cil, küçümseyici ve düşüncesiz olabilir.

SINIFI: İkinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Yamantaş

DİLEK SÜSÜ: Bileklik

İSİM: Tessa

PARLAMA GÜNÜ: 18 Mayıs

EN SEVDİĞİ RENK: Zümrüt yeşili

SEVDİKLERİ: Yemek, çiçek, sevgi

DİLEĞİ: Lüks bir hayatın tadını sürebilecek kadar başarılı olmak.

SEÇİLME NEDENİ: Tessa sıcakkanlı, sevecen, cana yakın, güveni-lir ve dürüsttür. Bağlılığı ve gayreti dikkat çekicidir.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Tessa aceleyle getirilmeyi sev-mez. İnadı tuttuğu anlarda hayır demekten hiç çekinmez. Değişimden pek hoşlanmaz ve olayları abartabilir. Kolaylıkla amacından sapabilir.

SINIFI: Üçüncü sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Bürümcük taşı

DİLEK SÜSÜ: Broş

İSİM: Gemma

PARLAMA GÜNÜ: 2 Haziran

EN SEVDİĞİ RENK: Turuncu

SEVDİKLERİ: Neredeyse her konuda düşüncelerini paylaşmak

DİLEĞİ: Her konuda fikirlerinin değer görmesi

SEÇİLME NEDENİ: Gemma arkadaş canlısı, rahat, eğlenceli, dışa dönük ve sosyaldir. Neredeyse her konu hakkında bir bildiği vardır.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Gemma konuşmaktan çok – hem de çok – hoşlanır ve bazen aşırı dürüstlüğüyle çevresin-dekiler incitebilir. Dikkati çabuk dağılır ve yüzeysel davranıldığı anlar olur.

SINIFI: Birinci

GÜÇ KRİSTALİ: Bırcı taşı

DİLEK SÜSÜ: Küpe

Öğrenci Bilgileri

İSİM: Cassie

PARLAMA GÜNÜ: 6 Temmuz

EN SEVDİĞİ RENK: Beyaz

SEVDİKLERİ: Kitaplar ve el sanatları

DİLEĞİ: Daha bağımsız, korkusuz ve kendinden emin olmak
SEÇİLME NEDENİ: Cassie'nin muhteşem bir yaratıcılığı ve sanatsal yönü vardır. Çok iştahlı bir okurdur, sevdiğilerine bağlı, ilgilidir, iyi bir arkadaşır. Sezgileri güçlüdür.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Cassie şüpheli, kışkırtıcı, kaptırmalı ve kara kara düşüncelere dala bilir.

SINIFI: Birinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Ay taşı

DİLEK SÜSÜ: Gözlük

İSİM: Leona

PARLAMA GÜNÜ: 16 Ağustos

EN SEVDİĞİ RENK: Altın sarısı

SEVDİKLERİ: Sahneye çıkmak, rol yapmak ve giyinip süslenmek

DİLEĞİ: Yıldızzya'nın en ünlü pop yıldızı olmak

SEÇİLME NEDENİ: Leona kendine güvenen, çalışkan, cömert, açık görüşlü, iyimser, ilgili ve güçlü bir liderdir.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Leona kibirli, dik kafalı, bencil, buyurgan, abartılı ve inatçı olabilir, öfkeye kapılabilir.

SINIFI: Üçüncü sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Parlaktaş

DİLEK SÜSÜ: Bileklik

İSİM: Vega

PARLAMA GÜNÜ: 1 Eylül

EN SEVDİĞİ RENK: Mavi

SEVDİKLERİ: Egzersiz yapmak, analiz etmek, temizlik yapmak, bulmaca çözmek

DİLEĞİ: Yıldızkız Akademisi'nin en iyi öğrencisi olmak

SEÇİLME NEDENİ: Vega güvenilir, dikkatli, düzenlidir ve çok iyi odaklanabilir.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Vega her konuda çok dik kafalı davranabilir; bazen kasıntı, kibirli, huysuz olur ve kolayca utanabilir.

SINIFI: İkinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Direnç taşı

DİLEK SÜSÜ: Kemer

Yıldızkız Akademisi

İSİM: Libby

PARLAMA GÜNÜ: 12 Ekim

EN SEVDİĞİ RENK: Pembe

SEVDİKLERİ: Başkalarına yardım etmek, iç mekân tasarımı, resim, dans etmek

DİLEĞİ: Hem Yıldızıya'da hem de Dilek Diyarı'ndaki herkese istediğini vermek

SEÇİLME NEDENİ: Libby cömert, açık konuşan, zarif, ince ve kibardır.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Libby bazen kararsız kalabilir ve herkesi memnun etmek için biraz fazla çaba sarf eder.

SINIFI: Birinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Alımlılık taşı

DİLEK SÜSÜ: Kolye

İSİM: Scarlet

PARLAMA GÜNÜ: 3 Kasım

EN SEVDİĞİ RENK: Siyah

SEVDİKLERİ: Kristal tırmanışı (ve bunun gibi diğer ekstrem sporlar), sihir, heyecan arayışı

DİLEĞİ: Dilek Diyarı'nda yaşamak

SEÇİLME NEDENİ: Scarlet kendinden emin, tutkulu, insanı kendine çeken, meraklı ve çok cesur biridir.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Scarlet yalnız olmayı sever ve gizli saklı takılıp kibirli, ukala ve kıskanç davranışlarıyla çevresindekileri kendinden uzaklaştırır.

SINIFI: Üçüncü sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Kuzgun taşı

DİLEK AKSESUARİ: Çizme

İSİM: Sage

PARLAMA GÜNÜ: 1 Aralık

EN SEVDİĞİ RENK: Lavanta rengi

SEVDİKLERİ: Yolculuk, macera, hikâye anlatmak, doğa ve felsefe

DİLEĞİ: Yıldızıya'nın gördüğü en iyi Dilek Gerçekleştirici olmak

SEÇİLME NEDENİ: Sage dürüst, maceraperest, meraklı, iyimser, arkadaş canlısı ve rahattır.

DİKKAT EDİLMESİ GEREKENLER: Sage'in çok çabuk tepesi atar! Ayrıca gergin, sorumsuz davranabilir ve başkalarının fikirlerine fazla güvenir. Kendi kendine anlam çıkarabilir.

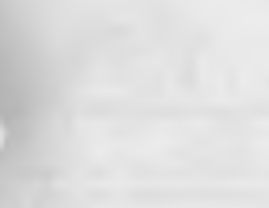
SINIFI: Birinci sınıf

GÜÇ KRİSTALİ: Lavanta taşı

DİLEK SÜSÜ: Kolye

[The text in this section is extremely faint and illegible. It appears to be a multi-paragraph document, possibly a letter or a report, with several lines of text visible across the center of the page.]

Önsöz

Doğum günü pastandaki mumları üfleme için derin bir nefes alırsın. Fıskiye'nin dans eden suları önünde, elindeki bozuk parayı atmaya hazırlanırsın. Kardeşinle kurumuş lades kemiğinin birer ucundan tutarken, onun gözününü içine bakarsın. Ama önce ne yaparsın?

Tabii ki dilek tutarsın!

Bu dileği tuttuktan sonra ne olduğunu hiç merak ettin mi? *Bir şey olmuyordur*, diye düşünebilirsin.

Ama yanılıyorsun.

Çünkü bundan sonra hiç beklenmedik bir şey olur. Tutulan her dilek ışıltılı, insan gözünün göremediği birer Dilek Küresi'ne dönüşür. Bu görünmez küre yükselerek göklere çıkar ve gökyüzündeki en parlak yıldız, Yıldızya isimli muhteşem bir yere doğru tek

yön yolculuğa başlar. Yıldızıya'da yaşayan Yıldızcanlar aynı senin benim gibi görünürler; tek farkları, parlattıkları tenleri ile eşsiz renklerdeki ışıltılı saçlarıdır. Başka bir özellikleri de sihirli güçleridir. Yıldız kızlar, iyi dilekleri gerçekleştirmek için bu küreleri kullanırlar, iyi dilekler gerçekleşince de ortaya pozitif enerji çıkar. Yıldızıya'nın Yıldızcanlarının, gezegenlerini ayakta tutmak için bu enerjiye ihtiyacı vardır.

Merak ediyorsan, üç çeşit Dilek Küresi olduğunu söyleyelim:

İYİ DİLEK KÜRELERİ. Bu dilekler olumlu, yardımsever ve kalpten gelen dileklerdir. Sevimli ve parlattıkları küreler, sıcaklık kontrollü Dilek Evleri'nde korunur. Göz kamaştırıcı, ışık saçan kürelere dönüşür. Doğru zaman geldiğinde, dilekleri gerçekleştiresin diye uygun Yıldız kızına verilir.

KÖTÜ DİLEK KÜRELERİ. Bunlar bencillik ve kötü niyetle dolu, olumsuz dileklerdir. Kesinlikle ışık saçmaz. Asla gerçekleştirilmemesi gereken bu tehlikeli dileklerin küreleri derhal özel bir gözlem merkezine nakledilir.

OLANAKSIZ DİLEK KÜRELERİ. Yıldız kızların gerçekleştirmesinin mümkün olmadığı, dünya barışı, hastalıklara çare bulmak ve benzeri dileklerdir. Dayanılmaz, capcanlı bir ışık saçtıklarından Dilek Evi'nin

koyu camlı, özel bir bölmesinde korunurlar. Yıldızcanlar bir gün bu dilekleri gerçekleştirebilmeyi umut ederler.

Yıldızcanlar, dilek gerçekleştirme işini çok ciddiye alırlar. Yıldızkız Akademisi ismindeki özel okul, sadece en iyi ve en başarılı Yıldızkız öğrencileri kabul eder. Dört yıl boyunca çok çalıştıktan sonra mezun olduklarında, dilek gerçekleştirmek üzere Dilek Diyarı'na gitmeye hazırdırlar. Yıldızıya tarihi boyunca sadece dilek gerçekleştirme okullarının mezunları Dilek Diyarı'na gönderilmişti. Ancak artık okulu büyük değişiklikler bekliyor.

Neler olduğunu öğrenmek için okumaya devam et...

Başlarken

ÇOK GİZLİ HOLO-YAZIŞMA

(Uyarı: Bu not okunduktan beş saniye sonra yok olacaktır.)

KİME: Yıldızkızlar Konuk Öğretmenleri

Profesör Margaret Dumarre

Profesör Dolores Raye

Profesör Illumia Wickes

Profesör Elara Ursa

Profesör Lucretia Delfin

Profesör Eugenia Bright

CC: Öğrenci İşleri Müdürəsi Leydi Cordial

KİMDEN: Müdire Bayan Stella

RE: Yıldız kızlar Son Durum

Herkese Merhaba,

Yıldız kızlar Operasyonu'nun başladığını bildirmek için yazıyorum! Genç Yıldız kızların, genç Dilekcanların dileklerini gerçekleştirdiğinde çok daha yüksek miktarda dilek enerjisi oluşacağına dair teorim doğru çıktı.

Ancak size iyi ve kötü haberlerim var. İyi haber: Görev başarıyla sonuçlandı ve büyük miktarda dilek enerjisi topladık. Kötü haber: Asıl Dilek Dileyen Kişi'yi saptamakta sorun çıktı ve toplanan dilek enerjisi beklediğimiz kadar fazla olmadı.

Bundan neler öğrendik? Sonraki on bir görevin kursuz gerçekleşmesi, olabildiğince fazla dilek enerjisi toplayabilmek için Yıldız kızlarımızı desteklemeye ve eğitmeye büyük özenle devam etmeliyiz.

Sonraki görev ne zaman olacak ve kim seçilecek? Bunu ancak zaman gösterir. Ama ben Yıldız kızlar Operasyonu'nun başarıyla sonuçlanacağından eminim.

Yardımlarınız ve gizliliğiniz için teşekkür ederim.

Yıldızlar olsun,

Bayan Stella

1.

BÖLÜM

Libby gözlerini açar açmaz ilk fark ettiği, yurt odasını saran muhteşem kokuydu. Yatağında doğrulup mis gibi kokuyu içine çekti.

“Ne güzel kokuyor değil mi?” diye sordu Gemma.

Libby odanın diğer köşesindeki yatağında uzanan oda arkadaşına baktı. Capcanlı turuncu saçları uykudan dağılmış, derin derin havayı koklayan Gemma'nın başının etrafında bir hale oluşturmuştu. İki kız, önceki akşam yemekten döndükten sonra yurt odalarında kendilerini bekler halde buldukları mercan renkli çiçeklerle dolu vazoya baktı.

“Hâlâ bu çiçeklerin ne olduğunu anlayamadım,” dedi Libby. “İsmini bilmiyorum, ama aynı yıldıztozu

çiçeği gibi kokuyor.” Yıldıztozu çiçeği onun en sevdiği çiçektir. Pembe renkli çiçek, ışıltılı yıldız tozu saçardı ve tatlı, çeşnili kokusu Libby’ye göre tüm Yıldızıya’daki en güzel kokuydu.

“Yıldız tozu çiçeği mi?” dedi Gemma homurdanarak. “Ne diyorsun sen?” dedi. “Portakallı vanilyalı dondurma gibi kokuyor; yani dondurma çiçeği gibi. Bu konuyu tartıştığımıza bile inanamıyorum!” Libby’ye şaşkınlıkla baktı.

Libby ortamı sakın tutmayı severdi. Genelde konuşmadan önce kelimelerini özenle seçerdi. Oysa şimdi her nedense yatakta doğrulup epey sert bir tavırla konuşuverdi, “Saçmalıyorsun.”

Gemma hayretle gözlerini kırıştırdı. “Hayır, *sen* saçmalıyorsun,” diye karşılık verdi. “Hem de bir dolunay böceği kadar saçmalıyorsun.” Libby oda arkadaşına sinirle baktı. Dolunay böceği, Işık Zamanı’nın sıcak aylarında, her dolunay çıktığında bütün gün sıçrayıp sekerek neşeyle öten, mor ve pembe benekli, minik bir böcekti. Gemma burnunu çekti. “Ne kadar çatlak olursan ol, bunun hayatında duyduğun en güzel koku olduğunu kabul etmelisin...”

Libby yumuşak, pembe battaniyesini başının üstüne çekerek onu görmezden gelince Gemma susuverdi. Gemma battaniyeyi üstünden atıp sersemce yataktan

çıktı. Gardırobunu açıp bornozunu çıkardı. “Parıltı duşunda ilk yıldız benim!” diye bağırdı.

Libby iç çekti. Gemma bu haftanın her günü parıltı duşunda ilk yıldız olduğunu söylemişti. Bunu sırayla yapmaları gerekiyordu. Battaniyeyi üzerinden çekip, derin derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştı. Sonra bir kez daha derin nefes aldı. Kendini daha iyi hissederek gülümsedi. İşte. Sinirini bozmasına sebep yoktu. Gemma ile Libby çok iyi anlaşıyorlar ve arkadaşları oldukları için diğer Yıldız kızlar onları kıskanırdı. Araları çok iyiydi, birbirlerinin tuhaflıklarını kabul ederek karşılarına çıkan tüm sorunları kolayca çözerlerdi ve asla kırgınlıkların, birbirlerine duydukları sevgi ile saygıyı bozmasına izin vermezlerdi. Tabii ki Gemma’nın değişken bir kişiliği vardı; Libby ise tam tersine, artılarını eksilerini dikkatle düşünmeden en ufak bir karar bile alamazdı (akşam yemeğinde ne yiyeceğine karar vermek, bazılarının çok büyük hayati kararlar konusunda yaptıkları gibi, detaylı bir düşünme gerektirebilirdi). Öte yandan, herkesi olduğu gibi kabullenen huyları ikisine de iyi gelirdi. Bu yüzden, Libby o sabah neden bu kadar sinirlendiğini anlayamadı. Üstelik belki de öğlene kadar solacak bir vazo çiçek yüzünden!

Libby esneyip gerindi. Yumuşacık pembe terliklerini giyip dün gece oda arkadaşıyla birlikte çiçekleri

buldukları pembe çalışma masasına doğru ağır ağır yürüdü.

Eğilip derin derin kokuyu içine çekti. Başını iki yana salladı. Tatlı ama daha çok baharatlı gibi, yoğun bir kokusu vardı. Yıldıztozu çiçeği gibi, bundan şüphesi yoktu. Belki de Gemma onunla dalga geçiyordu. Çift kişilik odanın kendi yarısına bakarak mutlulukla iç çekti. Yıldızkız Akademisi'ne yeni kayıt olan tüm öğrenciler gibi, o da yurt odası tercihiyle ilgili kapsamlı bir anket doldurmuştu. Sonuç ise şahaneydi. Odanın kendi tarafı, tam da istediği gibi, göz alabildiğine pembeydi: Yuvarlak yataktan yumuşak başlığına, göz alıcı kilimden gömme duvar aydınlatmalarına, çalışma masasından parıltılı kristal avizeye kadar her şey pembeydi. (Köşedeki ince ayaklı, sevimli beyaz komodin odada pembe olmayan tek eşyaydı.) Geniş, alçak pembe masasının etrafı kabarık yer yastıklarıyla doluydu. Arkadaşların bir araya gelmesi için mükemmel bir ortamdı ve Libby sık sık boş vakitlerini birlikte geçirmek için sınıf arkadaşlarını odasına davet ederdi.

Neyse ki Gemma da çok sosyal ve eğlenceyi seven biriydi. Ama arada sırada odanın ortasındaki yıldızlı perdeyi çeker, yatağına oturup kitap okur ya da müzik dinlerdi. Genelde sohbet koyulaşınca, dayanamayıp yanlarına gelirdi.

Gemma içeri girdi. Duştan sonra ısıltı tabakasıyla kaplanan teni parıldıyordu. Yıldızkızların saçları ve tenleri doğuştan ısıltılıydı, yine de ısıltılarını korumak için günlük olarak duş alırlardı. Ardından Libby de duşa girdi; ferahlayıp, kendine gelince sıkıntılı halinden eser kalmadı ve keyfi yerine geldi. Diş ışı-ğıyla önce üst dişlerini, sonra alt dişlerini temizledi. Yıldızkızlar, dişlerini temiz, beyaz ve ısıltılı tutmak için günde iki kez, sabahları ve akşamları diş ışı-ğıyla fırçalardı.

Libby diş ışı-ğını aynalı dolabın arkasına koyup dola-bı kapadı, bir süre yansımasını seyrederek uzun pem-be saçlarını, mermer gibi parıldayan tenini, pembe yanaklarını ve gamzeli çenesini inceledi. Yansımasına gülümseyip odaya geri döndü. Gemma yatağına otur-muş, kırmızı ayakkabılarının bağcıklarını bağlıyordu. Turuncu tişört üzerine, turuncu yarım kollu, kısa, tül-den bir bluz giymişti; altında da uyumlu renkte kapri pantolon vardı. İki yandan atkuyruğu yaptığı saçları çok şirin görünüyordu. Her zamanki gibi hiç çaba har-camadan havalı görünmesini bilmişti. Libby'yi görür görmez, aradan vakit geçmemiş gibi hemen sohbete kaldıkları yerden devam etti. "Bu çiçekler ne güzel ko-kuyor değil mi? Hayatım boyunca böyle güzel kokan şey görmedim. Kesinlikle. Ya sen?"

Libby'nin ise böylesine hoş bir kokuyu daha önceden duymuşluğu vardı. Altıncı doğum gününde, annesi ile babası onu ve on bir yakın arkadaşını Floffenhoofer şeker Fabrikası'na gezmeye götürmüşlerdi. Yumuşak şeker işleme odasındaki meyveli koku aklını başından almıştı. O günü düşünmek bile ağzını sulandırıyordu. "Küçükken bir şeker fabrikasına..."

"Aslında şimdi aklıma geldi, çiftliğimizde altınella ağaçları vardı," dedi Gemma lafını keserek ve Libby'ye fikrini hiç sormamış gibi devam etti: "Hani bir hafta tomurcuklanıp sonra patlamış mısır gibi çiçekler açan şu ağaç var ya? Tessa ile ben yere yatar, çiçeklerin üzerinde yuvarlanırdık. Kokusu büyüleyiciydi! Her yeri halı gibi kaplardı." Başını iki yana salladı. "Ama o bile, bu muhteşem kokunun yanında sönük kalır." Tekrar havayı kokladı.

"Küçükken şeker fab..." dedi Libby hikâyesine devam etme çabasıyla.

"Halı gibi kaplardı derken, duvardan duvara halı gibi," dedi Gemma ısrarla. "Göz alabildiğine limon sarısı çiçeklerle kaplanırdı her yer. Üstelik çiçekler hiç solmazdı. Güneş ışığında deniz gibi görünürdü. Bir keresinde Tessa ve ben..."

Libby normalde Gemma'nın hikâyelerini keyifle dinlerdi, ama o sırada dikkatini veremiyordu.

Gemma'nın ablası Tessa üçüncü sınıf öğrencisiydi ve o da Yıldız kızlar arasındaydı. İki kız kardeş Güneşli Köy isminde, şehirden çok uzaktaki bir köyde bulunan çiftlikte büyümüşlerdi. Yakınlarında doğru düzgün bir kasaba bile yoktu; Gemma alışveriş için, nadiren küçük bakkala gittiklerinden bahsetmişti. Neredeyse ihtiyaç duydukları ne varsa çiftlikte yetiştiriyorlardı. Yıldızıya Şehri'nde, bunun tam tersi bir ortamda büyümüş olan Libby Gemma'nın bitmek bilmeyen çocukluk hikâyelerini defalarca, keyifle dinlemişti. Gemma çocukluğundan bahsetmeyi pek severdi. Aslında genel olarak konuşmayı severdi. Keyfi yerindeyse, sabah uyandığı andan gece yatana kadar, tüm gün durmaksızın konuşabilirdi. Hatta Libby'nin, gecenin bir yarısı Gemma'nın uykusunda kendi kendine konuşmasına uyanmışlığı bile vardı! Libby buna gülüp geçerek arkasını dönmüş, uyumaya devam etmişti. Normalde Libby sohbet etmeyi ve arkadaşça tartışmaları severdi. Ama her nedense o gün canı bunu hiç istemiyordu.

Libby yıldız şekilli cepleri olan pembe elbisesinin altına, pembe yıldızlı beyaz çorap giydi. Altın yıldızlardan oluşan takımyıldızına benzeyen kolye şeklindeki Dilek Süsünü boynuna takıp kopçasını kilitledi. Kendine has, tatlı bir stili vardı. Gardırobun önündeki aynanın karşısında, uzun pembe saçlarını taradı.

Aynı pamuk helva ve yumuşak şekerleme tonlarındaki saçları omzundan aşağı dökülüyordu. İpeksi, gül rengi katları olan saçlarıyla çok gurur duyardı.

“E, sence çiçekleri kim göndermiş olabilir?” diye sordu Gemma. “Üzerinde holo-kart yoktu. Neden böyle gizemli davranmışlar? Böyle hoş bir hediye gönderiyorsan karşı tarafın, onların senden geldiğini bilmesini istemez misin? Onu demişken aklıma ne geldi...”

“Bu iyi bir soru,” diye lafını kesti Libby. Çiçeğin paketini inceledi. Hiçbir yerde parıltılı çiçeğin ismi yazmıyordu, yani çok nadir (ve büyük olasılıkla epey pahalı) olmalıydı. Bu, pek hoş, beklenmedik bir sürprizdi. Ve Libby’nin hayatında nadir, güzel, düşünceli veya pahalı olan ne varsa, her zaman aynı yerden gelirdi. “Annemler göndermiş olabilir,” dedi gülümseyerek. “Sürpriz yapmaya bayılırlar.” *Özellikle de pahalı sürprizler*, diye düşündü.

Libby’nin anne ve babası olan Erica ile Miles’in çeşitli hediyelerinden kendi payına düşeni her zaman alan Gemma başıyla onayladı. “A! Çok doğru!” dedi coşkuyla.

O anı bekliyormuş gibi, Libby’nin holo-fonu çaldı, parmaklarını sabırsızca Yıldızmobil’in konsoluna vuran annesinin görüntüsü havaya yansıdı. Libby o sırada, onunla konuşmak istediğinden emin olmadığı için

duraklasa da sonunda elini havada sallayarak görüşmeyi kabul etti.

“Canım!” dedi annesinin havaya yansıyan canlı hologramı. Babasıyla birlikte işe gidiyordu. Libby’nin anne ve babası, büyük bir şirkette yatırım uzmanı olarak çok yoğun çalışıyorlardı. İşlerinin sunduğu olanakları en iyi şekilde kullanmaktan keyif duyar, kızlarına pahalı ve eşsiz hediyeler alırlardı. Bu benzersiz kokulu çiçek de onlardan gelmiş olmalıydı!

“Merhaba anne. Merhaba baba!” dedi Libby.

Gemma da görüntünün önüne atladı. “Merhaba!” diye bağırdı.

Libby’nin babası holo-okuyucuyu aşağı indirip gülümsedi. “Merhaba kızlar. Okul nasıl gidiyor?” diye sordu.

“İyi,” dedi Libby, Gemma’ya bakmadan. Okulda olup bitenleri anne ve babanla paylaşamamak garip bir duyguydu. Ama Yıldız kızlar, görevlerini herkesten gizli tutmak zorundaydılar, kendi ailelerinden bile. Libby hemen konuyu değiştirdi. “Gönderdiğiniz çiçekleri aldık. Çok güzeller. Teşekkür ederiz.”

“Evet, teşekkür ederiz!” diye seslendi Gemma. “Bayıldık.”

Libby’nin annesi şaşkındı. “Çiçek mi? Biz çiçek göndermedik ki,” dedi. Eşine döndü. “Miles, kızlara çiçek göndermeyi neden hiç düşünmedik! Ne harika bir fikir!”

“İşıltı Cipsine ne dersin?” diye sordu babası. “Bir iki kasa gönderebiliriz.”

“Evet, lütfen,” dedi Gemma hemen. Yıldızkız Akademisi’ne gelene kadar bu ince, çıtır çıtır, tuzlu ve elbette, ışıltılı cipslerden hiç yememişti; şimdiyse ona bayılıyordu.

Libby başını iki yana salladı. “Gerek yok babacığım.” Yatağın altında açılmamış bir kutu cips duruyordu. “Ama teşekkür ederiz.”

“Yıldızcığım, hem sesini duyayım hem de Gölge-ler Zamanı tatilinde ne yapacağımızı konuşalım diye aradım,” dedi Libby’nin annesi, önünde holo-takvimi havaya yansıtarak. Takvim şimdiden etkinlikler ve planlarla doluydu. Libby’nin anne ve babasının sosyal takvimi her zaman çok yoğun olurdu. “Baban ile ben Süpernova Adası’na gideriz diye düşünüyorduk. Ya da Glamora-ora’ya,” dedi, bu bahsettiği tatil mekânları çok popüler yerlerdi. Tatile daha çok vardı, ama Libby’nin anne ve babası öyle yoğundu ki her şeyi aylar önceden programlamak zorundaydılar.

Gemma’nın gözleri yuvalarından çıkacaktı. “Vay canına,” dedi ve ondan hiç beklenmeyen bir sessizlikle susup kaldı. Onun anne ve babası birkaç saatliğine bile çiftlikten ayrılmak istemezlerdi; bu yüzden ablasıyla tüm tatillerini evde geçirirlerdi.

Libby pembe saçlarıyla oynayarak yüzünü ekşitti. Anne ve babasını hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdi. Bu hiç kolay olmayacaktı.

“Niye yüzünü astın yavrum,” dedi annesi. “Bir sorun mu var?”

“İl... şey... teyzemle konuşmuştuk da tatilde onunla birlikte gönüllü çalışmalara katılmak istiyorum,” diye açıkladı Libby. “Şehir şehir gezip yetimhanelerde ve hayvan barınaklarında gönüllü çalışmayı düşünüyoruz. Hem okul için kredi de alabilirim belki.” Kit Teyze ile Libby’nin annesi kardeş olmalarına rağmen birbirlerinden çok farklıydılar. Libby annesini çok sevdi, ama insanlara yardım etmeyi tatile çıkmaktan daha fazla önemseyen, genç ve yardımsever teyzesiyle arasında çok daha fazla ortak nokta vardı.

Anne ve babasının hayret dolu bakışları çok komik görünse de Libby fena halde üzülmüştü. Birilerini hayal kırıklığına uğratmak onun için acı vericiydi, hele ki söz konusu, eli açık ve iyi yürekli anne ve babasıysa. Hatta zamanında onlara hep birlikte Eski Prizma’nın kıyılarındaki yalın, kayalık ve kimsenin yaşamadığı Misera Adası’na kamp yapmaya gitmek istediğini söylemişti. Libby iç çekti. Anne ve babası onu hiç anlamıyordu.

Libby on yaşına gelene dek, ne kadar özel bir hayatı olduğunun farkına varmamıştı. Yaşamını normal sanıyor-

du; Yıldızıya'nın en büyük şehri olan Yıldızıya Şehri'nin en lüks semtlerinden birindeki malikânelerini; pahalı giysiler, ayakkabılar ve takılarla dolu gardırobunu; istediği her oyuncacı, ayrıca alana kadar istediğini bile bilmediği oyuncaklarını. Bir gün okuldan dönerken her şey değişti. Ailenin yardımcısı izinliydi, bu yüzden anne ve babası işe giderken küçük Libby'yi yanlarında götürdüler. Konferans odasında en yeni oyuncacı olan, kendi boyundaki, konuşabilen oyuncak bebeğiyle oynarken, içeri küçük bir kız girdi. Binanın kapıcısının kızıydı ve Libby'nin oyuncacığını görünce çok heyecanlandı. Libby kıza onun da böyle bir oyuncak bebeği olup olmadığını sordu ve kızın aslında hiç oyuncak bebeği olmadığını duyunca dehşete düştü. Hiç aklı almıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Küçük kız, anne ve babasının gereksiz eşyalara harcayacak parası olmadığını anlattı. Libby kendini berbat hissetti. "Al bunu, senin olsun," dedi kıza. Kızın yüzündeki sevinç, Libby'nin içini hiç bilmediği duygularla doldurdu. Vermekten aldığı mutluluk, almaktan duyduğu histen çok daha iyiydi. O gece eve döndükten sonra etrafına iyice bakındı. Bu kızla tanışmak, cömertliğiyle başkalarına nasıl neşe dağıtabileceğini göstermişti ona.

Libby önce küçük adımlarla başladı; oynamadığı oyuncakları bir çocuk hastanesine bağışladı. Anne ve

babası ona neşeyle “hayırsever kızımız” deyince çok sevinmişti. Ama sonra tüm oyuncaklarını bağışlayıp; Parlak Gün’de hediye yerine yardım kuruluşlarına bağış yapılmasını isteyince anne ve babası karşı çıkmaya başladılar. Libby, anne ve babasının savurgan yaşam tarzlarını sorguladığında ise bundan hiç hoşlanmadılar; sahip oldukları hayatı çok çalışarak hak ettiklerini düşünüyorlardı.

Önce Libby’nin annesi konuştu. “Bizim kızımız Libby her zaman başkalarını düşünür,” dedi. Libby heyecanlandı. Belki sonunda bakış açısını anlamaya...

“Ama bizi hiç düşünmez!” dedi anne ve babası aynı anda.

Tabii ki Libby’nin hiç şansı yoktu. Patlamış bir yıldız balonu gibi birden moralinin çöktüğünü hissetti.

“Senin seçimin canım,” dedi babası üzgünce. “Ama her tatilimizde yaptığımız gibi seninle birlikte güzel vakit geçirerek, keyif çatmak için sabırsızlanıyorduk.”

Libby gülümsememek için kendini tuttu, çünkü aslında ailecek gittikleri çoğu tatilden tek hatırladığı, anne ve babası günlük holo-konferans görüşmelerini yaparken kendi başına takıldığıydı. Anne ve babası aslında keyif çatmayı hiç bilmezdi.

“Ofise vardık,” dedi Libby’nin babası ona, çok tanıdık gelen yapmacık bir neşeyle. Araba onları binanın

önünde bırakacak, sonra onlara ait özel park yerine kendini park edecekti.

“Hoşça kalın anneciğim, babacığım, sonra konuşuruz,” dedi Libby, hemen telefonu kapadı. Görüşmenin bitmesine sevinse de anne ve babası yeni şirket evlilikleri ile anlaşmalar (ya da bütün gün her ne yapıyorlarsa) yapmak üzere oturumu kapatırken, boğazına bir yumru oturdu.

Bir an olduğu yerde kaldı. Gemma’nın anlayışlı davranarak onu yalnız bırakması ne iyi...

“Ee,” dedi Gemma. “Pek de iyi geçmedi. Ne yapacaksın? Ben olsam istedikleri yere...”

Libby oda arkadaşına ağzına geleni söylemek üzere hışımına arkasını döndü.

Tam o anda kapı çaldı.

2.

BÖLÜM

Enerji yönetimi yeteneklerini geliştirmeye can atan iki kız, aynı anda odaklanma güçlerini kullanarak kapıyı açmaya çalıştılar. İkisi de henüz bunda pek iyi olmadığı için sonuç başarısızdı. Kapı sadece bir santim kayarak geri kapandı, sonra birkaç kez daha bu hareketi tekrarladı. Kapıdaki kişi bu sefer daha yüksek sesle kapıyı çalmaya başladı. “Açın kapıyı!” diye bağırdı sabırsızca.

Sonunda Libby pes edip işi Gemma’ya bıraktı. Gemma tüm gücüyle odaklanırken yüzü kıpkırmızı kesildi. Kapı zorla yarıya kadar açılınca konuk içeri dalıverdi.

Gelen Scarlet’ti. “Enerji yönetiminize birazcık daha çalışsanız iyi olur,” dedi. Üçüncü sınıf öğrencisi Scar-

let bu konuda çok daha deneyim sahibiydi ve kesinlikle onlardan iyiydi.

“A, merhaba Scarlet,” dedi Gemma sakince. Oysa Libby oda arkadaşının biraz gergin olduğunu hissedebiliyordu. Libby onu suçlayamazdı: yoğun *punk-rock* görünüşü ve bu tarza uyumlu tavırlarıyla Scarlet epey göz korkutucu biriydi. Ürpertici, yoğun ve gizemli geliyordu; öyle ki okul ilk başladığında, Libby ondan uzak durmak için elinden geleni yapmıştı. Keyifsiz bir anında Aydınlanma Kütüphanesi’ne gidip bir köşede kıvrılarak, çocukken severek okuduğu holo-kitaplara sığınmıştı. Başını kaldırdığında Scarlet’in de kendini kaptırmış bir halde, onun gibi *Yıldızcan’ın Sürprizi* kitabını okuduğunu görmüştü. Buna önce gülmüşler, sonra evlerini özledikleri için bu kitabı seçtiklerini konuşarak bir bağ kurmuşlardı. (Scarlet, Libby’ye kimseye bundan bahsetmemesi için yemin ettirmişti; koruması gereken bir itibarı vardı!) Libby onu yakından tanıyınca, aslında Scarlet’in eğlenceli ve iyi biri olduğunu fark etti. Oysa Gemma henüz buna ikna olamamıştı. Libby ona açıklamaya çalışırken, “Sen ne dersen de,” demişti Gemma. “Ama o *bana* iyi davranana kadar buna asla inanmam.” Diğer Yıldızkızlar, özellikle Scarlet’in oda arkadaşı Leona da böyle düşünüyorlardı.

“Gök Kafe’ye birlikte gidelim mi diye sormak için uğradım,” dedi Scarlet. Etrafa bakındı. “Odanızın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum,” dedi başını hafifçe sallayarak. “Bana güzel bir günbatımını anımsatıyor.” Gemma hislerine rağmen gülümsedi. Libby odaya Scarlet’in gözlerinden baktı. Kız haklıydı. Libby’nin tarafındaki yumuşak pembe ve Gemma’nın tarafındaki neşeli turuncu renkteki ışıklandırma, odanın ortasında bir araya gelerek sıcacık ve enerji dolu pembemsi bir parıltı oluşturunuyordu. İki oda arkadaşının zevkleri kesinlikle birbirinden farklıydı, ama eşyaları çok uyumluydu. Libby biraz daha derli topluydu, yatağı her zaman yapılıydı ve eşyalarını hep yerine kaldırırdı. Gemma’nın çeşitli ilgi alanları yüzünden bir dolu eşyası vardı: Müzik aletleri, akla gelebilecek her konuda holo-kitap, oyuncak hayvanlar, el sanatı malzemeleri, doğa yürüyüşlerinden topladığı bitkiler, çeşit çeşit spor ekipmanı, yerden tavana uzanan raflarını kaplıyordu.

Diğer Yıldızkızların odaları, onlarınki gibi uyumlu değildi. Onlar gibi birinci sınıf öğrencisi olan Sage ve Cassie’nin odası bir tarafı sade, diğer tarafı epey dağınık iki zıt köşeyi barındırıyordu. İkinci sınıflardan Piper ve Vega’nın aşırı düzenli odası mavi ve yeşil tonlarıyla sakinleştirici bir havaya sahipti, oysa benzerlik

sadece bundan ibaretti. Piper'ın tarafının yumuşak ve hayal dünyası gibi bir havası vardı; kıvrımlı yüzeyler, bolca yastık ve rüya günlükleri... Öte yandan Vega'nın tarafı köşeli, temiz ve keskindi. Clover ve Astra'nın odası karmaşık, sportif ve şık bir stile sahipti. Büyük Ayı Yurdu'ndaki Tessa ve Adora'nın dağınık odası ise bilimsel deneyler ve yemek yapmak gibi birbiriyle alakasız ilgi alanlarını yansıtıyordu. Doğrudan elinize verilmeyen hiçbir bardaktan bir şey içilmezdi: o bardakta leziz bir meyve suyu da olabilirdi, hiç kimsenin ağzına bile sürmek istemeyeceği korkunç tadı olan bir karışım da.

Scarlet ve Leona'ya gelince... Odaları da aynı ilişkileri gibi karman çormandı. Leona canlı, neşeli ve konuşkandı; onun tarafının sıcak bir ışıltısı, doğaçlama gösteriler için her daim hazır olan bir sahne ve parlak renkli ampullerle çevrili bir çalışma masası vardı. Scarlet'in tarafı ise duvar kenarında kaykay kayabileceği şekilde düzenlenmişti. Kesinlikle ilginç bir odaydı. Oysa Libby orada hiç rahat edemiyordu. Belki de iki oda arkadaşları arasındaki gerilim yüzündendi.

"Aa!" dedi Scarlet çiçek buketini fark edince. "Size de gelmiş bu çiçeklerden! Bizim yurttaki kalan Tessa ile Adora'ya da gelmiş. Bayan Stella mı yolladı sence?" Derin derin havayı kokladı. "Muhteşem kokuyor değil

mi? Tütsü çiçeği gibi kokuyor.”

Libby ile Gemma birbirlerine baktılar. İşte bu çok garipti!

Scarlet, Libby’nin düzgünce toplanmış, pembe örtülü yatağına oturdu. “Bu sabah parıltı duşundan çıktığımda bil bakalım ne buldum?”

“Aç bir zaslan çiçeklerini mi yiyordu,” dedi Gemma. Libby oda arkadaşının espri yaptığını anlamıştı, ama kimse gülmedi.

Scarlet her zamanki gibi küçümseyen tavrıyla Libby’ye baktı, durumdan utanan Gemma hemen Yıldızfonunu kurcalamaya başladı.

“Hayıııı...” dedi Scarlet sinirle. “Oda arkadaşımı dedemin silindir şapkasını takarken yakaladım, işte bu oldu,” dedi. “Bu kaçınıcı! Ondan ellerini uzak tutmasını söylemiştim. Ona defalarca o şapkanın ne kadar özel olduğunu ve asla dokunulmamasını istediğimi söyledim, ama beni umursamıyor bile.” Kaşlarını çattı. Scarlet’in dedesi, Yaşam Döngüsü sona ermeden önce, Yıldızya’nın en büyük ve en ünlü sihirbazıydı. Ona Yetenekli Preston derlerdi, Yıldızcanlar çok uzaklardan bile onu izlemeye gelirlerdi. Scarlet, dedesinden miras kalan bu silindir şapkayı müze gibi cam bir dolabın içinde tutardı. Söylentiye göre yaşam döngüsünün sona ermesi aslında numaraydı ve bu ustaca

numaranın sonucunda gelecek Parlak Gün'de yeniden ortaya çıkacaktı. Fakat Libby bunun doğru olup olmadığını sormaya korkuyordu.

Scarlet başını iki yana salladı. "Siz böyle iyi anlaştığınız için çok şanslısınız. Sırrınız nedir?"

Libby sinirlendi, "Sabahları parıltı duşuna ilk kimin gireceğine birlikte karar verimiz."

Gemma gözlerini kıstı. "Birbirimizi her zaman dikkatle dinleriz," dedi.

Scarlet ikisi arasındaki gerginliği fark etmedi. "E, çok güzel," dedi. "Her neyse, acıktım. Kahvaltıya gidelim mi?"

Yıldız kızlar Gök Kafe'de, Kristal Dağları'na bakan pencere kenarındaki masada, birlikte oturmayı severdi. Libby her zaman manzaraya bakan bir yer kapmaya çalışırdı. Libby diğer öğrencilerin çoğuyla da iyi anlaşmasına rağmen zamanının çoğunu kendi çevresindeki Yıldız kızlarla geçirmenin daha kolay olduğunu düşünüyordu. Başkalarının yanında, ağzından gizli bilgiler kaçırmamak için sürekli tetikte olması gerekiyordu. Libby, Gemma'nın ablası Tessa'nın yanına oturdu. Scarlet de Libby'nin diğer yanına oturdu; Gemma onun karşısına, Tessa'nın oda arkadaşı Adora'nın yanına oturdu.

Tessa gülümseyerek onlara döndü. “Ekşi üzümlü krep söyledim,” dedi. “Kesinlikle denemelisiniz!”

“Fark etmez,” dedi Gemma geçiştirerek. “Babamın çiftlikte yaptıkları gibi güzel olmuyor nasılsa.”

“Biliyorum,” dedi Tessa kardeşine. “Ekşi üzümler taze değil. Ama bir dene; bence çok güzel.”

Tessa’nın karşısında oturan Adora gözlerini yuvarladı. “Çiftlikte her şeyin çok daha iyi olduğunu dinlemeden yemek yiyemeyecek miyim?”

Tessa oda arkadaşına ters ters baktı.

Libby, Adora’nın ağzından çıkanlara çok şaşırdı. Normalde sakın ve ağırbaşlı davranırdı.

Kız kardeşler birbirlerine bakıp omuz silktiler. Konuşkan kardeşlerden sevdikleri hakkında konuşmayı bırakmalarını istemek olanaksızdı. Ve dalından taze koparılmış yiyecekler de en sevdikleri konulardan biriydi.

Gemma’nın omzunun üzerine havada süzülen Bot-Bot garson, “Siparişinizi alabilir miyim?” diye sordu.

“Hmmm,” dedi Gemma düşünerek. “Ne istediğimden emin değilim.”

“Yıldız kreplere bayılırsın,” dedi Tessa. “Kahvaltı çok önemlidir, biliyorsun.”

“Kahvaltı günün en önemli öğünüdür,” dedi Tessa ile Gemma hep bir ağızdan. Sonra güldüler. “Annem

gibi konuştun!” dediler yine aynı anda.

“Ben simli ekmek kızartmasıyla ekşitop reçeli düşünüyordum,” dedi Gemma biraz düşünerek.

Tessa yüzünü astı. “Yeterince şeker koymuşlar mıdır acaba,” dedi. “Yanlış yapılırsa ne kadar ekşi olur bilirsin. Krep alsana.”

Gemma kaşlarını çattı. “Ya da şundan mı söylesem...”

“Yeter!” dedi Adora. “Bir şey söyle artık. Ölüm kalem meselesi değil ya. Altı üstü yemek!”

Tessa afallamıştı. “Sadece yemek mi?” dedi. “Nasıl böyle düşünebilirsin?”

Adora ayağa kalkıp masanın en uzak ucuna oturdu. Libby onun bu garip davranışına çok şaşırılmıştı. Kız kardeşler hiç fark etmemiş gibi görünüyorlardı. Ya da umurlarında değildi sadece.

Scarlet, Libby’yi hafifçe dürttü. “Adora’nın böyle davrandığını hiç görmemiştim,” dedi. “Her zaman çok sakindir.”

“Ben de,” dedi Libby.

“Sipariş vermeye hazır mısınız?” diye tekrarladı BotBot garson kibarca.

Gemma hâlâ karar veremediği için Libby sipariş vermeye başladı. “İl... şey... ekşi üzümlü yıldız kreplerden alayım,” dedi Libby. “Bir bardak da Zing.”

“Ben de,” dedi Scarlet.

“Ben de simli ekmek kızartması alayım,” dedi Gemma.

Tessa başını iki yana salladı. “”Bu sana yetmez ki,” dedi azarlayarak. “Yanındaki bir kâse yıldız çileği ve krema da söylesene,” diye önerdi.

“Aynı babamın yıldız çileği turtası gibi!” dedi Gemma.

Tessa neşeyle başını salladı. “A, evet! Babamın yıldız çileği turtası, yanında da lolo meyveli dondurma,” dedi gözleri dalarak.

“Mmmmmmmmmmm,” dedi kardeşler aynı anda.

Scarlet, Libby'ye bakıp kaşlarını kaldırdı. Bu yemek hiç bitmeyecekti...

3.

BÖLÜM

Sage oturduğu yerde kıvranıyordu. Arkasında oturan Libby sınıf arkadaşı için üzülüyordu. Bu hiç kolay olmamalıydı. Okulda uzun bir gün geçirdikten sonra, Yıldızkızların günlük özel çalışma grubunun son saatindelerdi. Ayrıca bugün konuk öğretmenleri Dilek Gerçekleştirme'ye Giriş dersini veren Profesör Eugenia Bright idi. Uzun boylu ve zayıf olan Profesör Eugenia Bright'ın kısa turkuaz saçları ile gözleri aynı renkti. Yerleşkenin en sevilen öğretmeniydi. Ofis saatlerinde odasının önünde öğrenciler kuyruk olur, bu zeki öğretmeni etkilemek isteyerek, ödevlerden iyi notlar almaya çalışırlar ya da sadece onun sıcacık karakterine yakın olmak isterlerdi. Libby, Sage'in şu an ne kadar daraldığını anlayabiliyordu.

“Görevinin en başında tam olarak neler olduğunu sınıfa anlatır mısın lütfen,” dedi Profesör Eugenia Bright. “Olayların gidişatını anlamaları açısından arkadaşlarına çok faydalı olacaktır.”

Sage uzun, mor saç örgülerini parmağına dolayıp çekiştiriyordu. Bunu fark eden öğretmen nazikçe ekledi, “Seni huzursuz ettiğim için üzgünüm canım. Diğer öğrenciler senin hata...” Lafını yarıda bıraktı. “Görevinde karşılaştığın zorluklardan ders alabilirler.”

Sage derin bir nefes alıp, Dilek Diyarı’na vardıktan sonra Yıldızfonunun verdiği yol tarifiyle okula gittiğini anlattı. İkna etme gücünü kullanarak okuldaki öğretmenleri orada bir öğrenci olduğuna inandırmış, sonra da gözlem yetenekleriyle Dilek Dileyen Kişi’sinin kim olduğuna dair ipuçları aramıştı. Öğrencilerden birinin güçlük çektiğine dair bilgi alan Sage buradan yola çıkabileceğini umut etmişti. Bu kızla konuşmaya gitmiş, bir süre sohbet ettikten sonra onun dileğini öğrenmişti.

“Peki, nasıl bir dilekti?” diye sordu öğretmen nazikçe.

“İyi bir dilek gibi görünüyordu,” dedi Sage yavaşça. “Okulda yeniydi, annesi yeni arkadaşlar edinmesi için, o istememesine rağmen, sınıf arkadaşlarını doğum günü partisine davet etmişti. Oysa her şey çok kötü

sonuçlanmıştı. Hiç kimse partiye geleceğine dair yanıt vermedi. Kimse gelmeyeceği için kız utanmış ve üzülmüştü, insanların partisine gelmelerini istiyordu.”

Öğretmen hafifçe başını salladı. “Peki sen...”

Tam o anda kapı çaldı. Sage sorgulanmaya biraz ara verileceği için yüksek sesle i çekti.

Profesör Eugenia Bright öğrencilerden birinin enerji yönetimi gücünü kullanarak kapıyı açmasını kastederek, “Kızlar?” dedi.

Sage neşelenerek, güçlerini göstermek için bu fırsatı kullanmak istedi. Kapı kolayca açıldı. “Oooo,” dedi tüm sınıf aynı anda. Sage gülümsedi. Kk bir zaferdi, ama o anda onun için anlamı büyüktü.

Kapıda ğrenci işleri müdiresi Leydi Cordial vardı. Kısa boylu, tıknaz, kendisine hiç yakışmayan kötü kesimli mor saçları olan kadının yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Leona onun her zaman, en sevdiği vazosunu kırmış, ne yapacağını bilemez gibi bir ifadeyle baktığını düşünürdü. Sınıfın öğrencilerle dolu olduğunu gören Leydi Cordial’ın gözleri hayretle kocaman açıldı. “Aa, --özür dilerim,” dedi kekeleyerek. “Sı-sı-sınıfta hâlâ ders olduğunu bilmiyordum. Kayıt komitesiyle ilgili bir soru soracaktım size, ama...” Sesi kesilerek ne yapacağını bilemeden kapıda durdu.

“Merhaba Leydi Cordial,” dedi Profesör Eugenia

Bright kibarca. Kapiya yaklaştı. “Sizi gördüğümüze çok sevindik. İçeri buyurun. Sınıf dağılınca konuşabiliriz.” Bir an durup düşündü. “O zamana kadar kalıp dersi izlemek ister misiniz?”

“Aa, ne-ne-ne güzel bir fikir,” dedi Leydi Cordial sevinçle. İçeri adımı attığı sırada, nasıl olduysa uzun mor eteğine bastı. Takılıp düşerken, dengesini korumak için masanın köşesine tutundu, bu sefer de üzerindeki çiçeği yere devirdi. Her yere parıltılı çiçek tozu saçıldı.

“Ah yıldız aşkına!” dedi Leydi Cordial hayretle elleri çırpınarak.

Libby’nin yüreği burkuldu. Zavallı Leydi Cordial. Ne sakardı.

Yıldız kızlar gülmemek için kendilerini zor tutarlarken, sınıfta komik homurtu sesleri duyuldu. Libby, Leona’nın yüzünün kıpkırmızı olduğunu ve omuzlarının titrediğini gördü. Utançtan yanakları kıpkırmızı olan Leydi Cordial başını yere eğip sınıfın en arkasına doğru yürüdü. Neyse ki başka olay çıkarmadan boş sıralardan birine oturdu. Çiçek tozu hemen havada kayboldu.

“Sage’in görevinde yaşadığı zorlukları konuşuyorduk,” diye açıkladı Profesör Eugenia Bright. “Görevinin nerede yanlış yola girdiğini bularak diğer öğren-

cilerin bundan ders almasını sağlayabiliriz.” Sage’in omuzları bir kez daha çöktü.

Profesör Eugenia Bright kaşlarını çattı. “E, nerede kalmıştık?” diye sordu.

Adora elini kaldırdı. “Sage bize sınıf arkadaşlarının doğum günü partisine gelmesini isteyen Dilekcan kızı anlatıyordu.”

Profesör başıyla onayladı. “Geçerli bir dilek gibi görünüyor,” dedi. “Ama bu olaylar sırasında bir terslik olmuş gibi geliyor bana. Tahmini olan var mı?”

Libby dâhil, on bir öğrenci de elini kaldırdı. Libby, Sage’in oda arkadaşı Cassie’ye ters ters baktığını gördü. Oysa ufak tefek, yıldız çerçeveli gözlüğü olan kız onu hiç umursamamış, elini indirmemişti.

“Evet, Astra?” dedi öğretmen.

“Dileği saptamadan önce Dilek Dileyen Kişi’yi doğrulamak gerekir,” diye cevapladı. “Çünkü o doğru Dilek Dileyen Kişi değilse, dileğin ne olduğu önemli değildir.”

“Doğru!” dedi Profesör Eugenia Bright. “Peki, bu dileğin gerçekleşmesine yardım ettin mi Sage?”

“Evet,” dedi Sage kısık sesle. Gözlerini sırasından kaldıramıyordu.

“Dilek gerçekleştiğinde ne oldu?”

“Hiçbir şey,” dedi Sage.

“Göz alıcı ışıklar ve renkler saçılmadı mı?” diye sordu profesör.

“Hayır,” dedi Sage.

“Dilek Süsün pozitif enerjiyi içine çekerken bir elektrik akımı hissetmedin mi?”

Sage başını iki yana salladı.

“Ufacık bir enerji bile mi hissetmedin?” dedi öğretmen ısrarla.

“Hayır,” dedi Sage kısık sesle. Ağlamak üzere gibi görünüyordu.

“Kesinlikle!” dedi öğretmen. “Dilek ne kadar geçerli olursa olsun, doğru Dilek Dileyen Kişi’nin dileği değilse hiç dilek enerjisi alamazsınız,” dedi, aynı anda sözlerini önemini vurgulamak için ellerini çırpı. “Dahası, yanlış dileğin peşinden koşarken, var olan dilek enerjisi kaynağının çoğunu da kullanmışsındır.”

Sage üzgünce başını salladı.

“Ve sonucunda da toplayabileceğin kadar dilek enerjisi toplayamadın.”

Sage şaşkına dönmüştü. “Öyle mi oldu? Bayan Stella bunu söylememişti.”

Profesör Eugenia Bright dudağını ısırdı. “Hımm,” dedi. Sınıfın önünde ellerini arkasında kavuşturarak aşağı yukarı yürüdü. Böylesine sıradan bir işi bile zarafetle yapabiliyordu. “Peki, Dilek Dileyen Kişi’nin

doğru olduğunu onaylamak için Dilek Süsüne baktın mı? Işık saçmış mıydı?”

Sage yüzünü ekşiterek başıyla onayladı. “Evet, ışık saçtı. Ama..”

Libby ve tüm sınıf merakla öne eğildi. Profesör Eugenia ve Leydi Cordial da merakla bekliyordu.

“Ama ne oldu?” dedi öğretmen ısrarla.

Sage içini çekti. “Korkunç bir şey oldu. İlk Dilekcan’la konuşurken yanımdan başka birinin geçtiğini anlamadım. Geri adım atarken ona çarptım. Sonra kendi Dilek Dileyen Kişim sandığım ilk Dilekcan’ı onaylamak için Dilek Süsüne baktım...”

Profesör Eugenia Bright elini kaldırıp Sage’i susturdu. “Burada neler olduğunu açıklamak isteyen var mı?” diye sordu. Yine on bir el hızla havaya kalktı.

Öğretmen Vega’yı işaret etti.

“Sage, doğum günü kızının kendi Dilek Dileyen Kişisi olduğunu sanmış, ama asıl görevi diğer Dilekcan’mış. Tipik bir Dilek Dileyen Kişi karıştırma durumu,” diye açıkladı Vega. “Kütüphanede bununla ilgili araştırma yapmıştım, aslında sandığınızdan da sık olan bir durummuş. Tarihte Dilek Görevleri’nin yüzde ellisi başarısızlıkla sonuçlanmış ve bunların çoğunun ana nedeni ya Dilek Dileyen Kişi’nin ya da dileğin karıştırılmasıymış.”

“Çok doğru Vega,” dedi Profesör Eugenia Bright. “Ayrıca araştırmacı için de yıldızlı aferin.”

Vega kendisiyle gurur duyarak arkaya yaslandı.

Sage boğazını temizledi. “Kesinlikle öyle oldu. Dilek Dileyen Kişimi böyle çabuk bulduğuma o kadar heyecanlanmışım ki başka seçenekler olabileceğini göz ardı ettim.”

Öğretmen başını sallayarak elini Sage’in omzuna koydu. “Çok karışık bir duruma düşmüştün. Neyse ki hatanı fark edip doğru Dilekcan’ı buldun, dileğini saptayıp enerjiyi topladın.”

Sage hafifçe başını salladı. “Daha fazla toplayabildim,” dedi iç çekerek. Öyle mutsuz görünüyordu ki Libby onu iyi hissettirmek için bir şeyler yapmak için tutuşuyordu. Elini kaldırdı.

“Evet, Libby?” dedi Profesör Eugenia Bright.

“İlk göreve gitmenin hiç de kolay olamayacağını söylemek istiyorum. Bence Sage çok cesurdu. Ayrıca bazı tersliklerin olması kaçınılmazdır. Hepimiz bunda yeniyiz. Sage bize bir ders verdi; Dilek Dileyen Kişini saptadığında etrafta başka hiç kimse olmamasına dikkat et, ne olur ne olmaz. Ve bu, hepimiz için çok değerli bir bilgi oldu.”

“Çok güzel bir noktaya değindin Libby,” dedi Profesör Eugenia Bright. “Olayın her iki yönünü görebil-

mene sevindim.” Herkese gülümsedi. “Bugün çok iyi çalıştınız, kızlar. Dağılabilirsiniz.”

Libby ayağa kalkmadan Sage arkasını dönüp onun elini tuttu. “Söylediklerin için Yıldızlar Olsun,” dedi Sage. “Tüm yıldız ışığının altında olmak çok güç bir durum.”

Libby başını salladı. “Biliyorum,” dedi Sage’in omzunu okşayarak. “Ayrıca önemli değil.” Ayağa kalkıp pembe elbisesinin eteğini düzeltti.

“Durun, durun!” diye bağırdı tanıdık bir ses. Libby arkasını dönünce Leona’nın sandalyeye tırmanıp kollarını salladığını gördü. “Bir duyurum var. Yıldızkızlardan oluşan bir müzik grubu kuruyorum ve hepimizin seçmelere katılmasını isterim! Sizden tek isteğim, bunu kimseye belli etmemeniz; yoksa bütün okul gelir!”

Scarlet güldü. “Yok artık!” dedi.

Leona oda arkadaşına dil çıkardı. “Grubumuz küçük olursa eğlenceli ve arkadaşça bir ortam olur, aynı benim gibi! Yıldız Avlusu’ndaki büyük sahnede buluşalım. Müzik aletlerinizi getirmeyi unutmayın!”

“Şarkıcılar kim olacak?” diye sordu Gemma.

Leona başını arkaya atıp güldü. “Baş vokalimiz var bile; ben! Müzik aletlerini kendi aranızda istediğiniz gibi seçebilirsiniz.”

Scarlet gözlerini yuvarladı. Ama Libby bu konuyu düşünecekti.

Yıldızkızlar sınıftan dışarı çıkıp, akşam yemeğinden önce saatlerde arkadaşlarıyla vakit geçirme hevesiyle koridordaki öğrencilerin arasına katılırken, Libby birkaç kızın onlara bakarak fısıldaştıklarını fark etti. Leona da. “Holo-resim çekin bari,” dedi onlara sertçe. “Daha uzun süre bakabilirsiniz.”

Kızlar ters ters bakıp hızla uzaklaştılar. Libby gülümsemesini gizledi. Yıldızkız gruplarını okuldaki herkesten gizli tutmak için, hepsinin gün sonunda, özel bir çalışma dersine gidiyormuş gibi yapmaları gerekiyordu. Yıldızkızların bazıları bundan çok rahatsız oluyordu. Libby böyle göze batmaktan biraz huzursuz olsa da yaptıkları işin başkalarının ne düşündüğünden daha önemli olduğunun farkındaydı. Leona gibi, diğer arkadaşları ise bundan utanıyor, durumu bir türlü hazmedemiyorlardı. Libby de gerçeğin bir gün ortaya çıkacağını umut ediyordu. Ama çıkmasa bile önemli değildi. Zaten başka çareleri yoktu.

4.

BÖLÜM

Libby aceleyle, tek başına Küçük Ayı Yurdu'na gitti. Her hafta, Aygünü öğleden sonraları boştu ve genelde Gemma'nın dersten birileriyle yaptığı uzun sohbeti bitirmesini bekler, sonra birlikte odaya giderlerdi. Ama bugün böyle olmayacaktı. Kapıyı açıp Kozmik Yürüyüş Bandı'na bindi, 333 numaralı odanın önünde indi. Avcunun içini kapının ortasındaki el tarayıcısına koydu. El taraması kabul edildi ve kapı kayarak açıldı. "Hoş geldin Libby," dedi BotBot ses.

Odaya girerken Libby çiçeklerin sabahkinden iki kat daha yoğun koktuğunu fark etti. Yıldızfonunu komodeye koydu ve hemen çiçeklerin yanına gitti. Çiçekler sanki onu çağırıyordu. Derin derin kokusunu içine

çekti. *Aahhhhh*. Muhteşem bir kokuydu bu. Başını iki yana salladı. Gemma'yla Scarlet çok yanıliyordu. Aynı yıldız tozu çiçeği gibi kokuyordu, buna şüphe yoktu.

Libby odanın kendi tarafına doğru yürüyüp yatağının yanında diz çöktü, dizlerinin altında pembe, kabarık kilim yumuşacıktı. Biraz yatağın altında aranıp açılmamış ısıltı cipsi kutusunu kenara itti, sonra aradığını buldu. Capcanlı pembe çantanın sapına parmaklarını dolayıp çekti. Bir süre çantaya baktı, sonra kilidini açıp kapağını kaldırdı.

Oda kapısı kayarak açılınca Libby korktu. “Ne oldu? Dersten sonra bensiz çıktın,” dedi Gemma somurtarak. Sonra açık çantayı fark etti. “A, o ne?” diye sordu, gelip Libby'nin yanına diz çöktü. “Yani bir çeşit müzik aleti olduğu belli de ne? Çok garip bir şekli var!”

Libby huzursuzlanarak ellerini klavyenin üzerinde gezdirdi.

“Ben neredeyse var olan her çeşit müzik aletini çaldım,” diye ekledi Gemma. “Ama bunu hiç görmemiş-tim.”

“Bu keytar,” dedi Libby. “Gitar gibi boyna asılan, taşınabilir klavye.” Keytarı çantadan çıkarıp pembe askısıyla boynuna taktı. “İşte böyle.”

“Aaaa,” dedi Gemma. “Grup seçmelerine mi katılacak-sın?”

“Belki,” dedi Libby. “Karar veremedim henüz.”

“*Ben katılacağım,*” dedi Gemma. “Ama hangi müzik aletini seçeceğime karar vermeliyim. Bir sürü şey çalıyorum biliyorsun.” Rafına doğru gidip seçeneklerini incelemeye başladı: gitar, yıldız flüt, yıldız marakas, üçtelli, klarnet.

Bir sürü çalgıyı orta seviyede çalmaktansa tekini iyi çalmayı tercih ederim, diye düşündü Libby. Bu kaba düşüncesinden utanınca da hemen yanakları kızardı. *Ah yıldızlar aşkına.* Bugünlerde ona ne oluyordu böyle? Keytarını dikkatle boynundan çıkarıp çantasına geri koydu. Belki de seçmelere katılmazdı. Kendini iyi hissetmiyordu. Hasta olacak gibiydi, belki biraz dinlenmek ona iyi gelirdi.

“Bu zımbırtıyla seçmelere gideceğinden emin misin?” diye sordu Gemma. “Bana biraz tuhaf göründü.” Müzik aletleriyle dolu kendi rafını gösterdi. “Benimkilerden birini kullanmak ister misin?” Ağzından çıkan sözlere kendi de şaşırmış gibi, yüzünde acayip bir ifade vardı.

“*Keytar,*” dedi Libby dişlerinin arasından. “İsmi bu,” diye tekrarladı.

“Sen bilirsin,” dedi Gemma omzunu silkerek. Uzun uzun müzik aletlerine bakarak düşündü. Sonunda yıldız marakası aldı. “Görüştürüz,” dedi.

Libby'nin tek ihtiyacı olan motivasyondur. Pat diye çantayı kapadı, Gemma'nın uzaklaşmasını bekleyip Yıldız Avlusu'na yöneldi.

Libby dışarı adımını atar atmaz morali düzeldi. Güzel, güneşli, hafif rüzgârlı bir Rahatlama Zamanı günüydü, fiskiye'nin yanındaki çimlere oturup Yıldızkız arkadaşlarıyla müzik yapmak için sabırsızlanıyordu. Ayrıca Gemma'ya keytarın ne kadar harika ve kullanışlı olduğunu gösterebilecekti. Bu müzik aletinin org, akordeon veya elektrogitar gibi ses çıkardığını duyunca Gemma çok şaşıracaktı!

Libby büyük sahneye yaklaşırken olduğu yerde kaldı. Birkaç Yıldızkız görmeyi bekliyordu; Leona, gitarıyla Sage, bas gitarıyla Vega, Gemma, hatta baterisiyle Scarlet bile gelebilirdi, en fazla bir iki kişi daha olurdu. Ama neredeyse onlarca Yıldızkız Akademisi öğrencisi şarkı söyleyerek ellerinde gitarlar, kemanlar ve çeşitli müzik aletleriyle Yıldız Avlusu'na üşüşmüştü. Hepsi Leona'nın grubunun seçmelerine katılmak için gelmiş olamazdı ya? Bunu nereden duymuş olabilirlerdi?

Dilekli Düşünceye Giriş derinden Orchid isimli kız yıldız flütünü çalıyordu.

"Merhaba Orchid, neler oluyor?" diye sordu Libby.

Orchid birkaç nota daha çalıp flütünü indirdi. “Merhaba Libby,” dedi içtenlikle. “Herkes grubun seçmelerine geldi!” Libby’nin elindeki pembe çantaya baktı. “Sen de bunun için gelmedin mi?”

İki farklı grup seçmesi olabilir mi? diye düşündü Libby. “Seçmeleri kim yapıyor?” diye sordu.

“Üçüncü sınıflardan Leona diye biri,” dedi kız. Ellerini beline koymuş, büyük sahnenin ortasında duran Leona’yı işaret etti. O da hayretler içinde kalabalığa bakıyordu. “Havalı, altın rengi saçları olan kız.”

“Biliyorum,” dedi Libby. *Neler oluyor böyle?* diye düşündü. Anlaşılan Leona seçmelere tüm okulu davet etmeye karar vermişti. Ama neden? Libby kalabalığın arasından geçerek büyük sahneye gitti.

“Merhaba Leona,” dedi. “Neler oluyor?”

Leona hızla arkasını döndü. Saçları normalden de kabarık görünüyordu. “Neler mi oluyor? Keşke bilsem!” Gözleri hızla kalabalığı taradı. “*Ah yıldızlar aşkına!* Bunca kişi seçmeleri nasıl duydu? Tüm okulum gelmesini hiç istemiyordum! Bu çok uzun sürecek!” Trampetiyle yürüyen bir kızı durdurdu. “Seçmeleri nereden duydun?” diye sordu.

Kız, Leona aklını oynatmış gibi baktı. “Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu. “Senin okuldaki herkese gönderdiğin holo-ilandan tabii ki.” Kız sesini alçaltıp gi-

zemli bir şekilde öne doğru eğildi. “Gruba katılanların fazla kredi alarak müzik dersini bırakabileceği doğru mu?” diye sordu. “Öyle bir söylenti var da.”

Leona gözlerini kıstı. “Bunda Scarlet’in parmağı olduğuna eminim. Beni sinir etmek tam da onun yapacağı bir davranışa benziyor.”

Arkalarında kahkaha sesi geldi. Leona’yla Libby arkalarına dönünce, sırtarak onlara bakan Scarlet’i gördüler. “Bu çılgınlığın sorumluluğunu seve seve üstlenirdim,” dedi. “Ama ben yapmadım. Ben de seçmelere geldim!” Elindeki bagetle sahnedeki bateryiyi işaret etti. “Bu kadar rekabet ister miyim sanıyorsun?”

Leona homurdandı. “Bu kadar kızı geri çevirince Yıldızkız Akademisi’nin en nefret edilen kişisi olacağım,” dedi korkarak. Libby üzgünce başını salladı. Bu kadar öğrencinin duygularını incitmek korkunç olacaktı. Leona birden başka bir şey daha fark etti. “Kimse de grubu dinlemeye gelmeyecek. Ah, felaket!”

Libby cebinden Yıldızfonunu çıkardı ve hemen mesajlarına baktı. Çok garipti, Leona’nın holo-ilanını almamıştı. Durumu soruşturunca Vega, Scarlet ve özel gruba dahil olan hiçbir Yıldızkız’a mesaj gitmediğini anladılar.

Leona yakınındaki, boynunda gitarla bekleyen kızı kolundan çekti. “Şu holo-ilanı gösterir misin bana?”

diye sordu. Kız başını sallayıp cebinden Yıldızfonunu çıkardı, mesajı havaya yansıttı. Leona yüksek sesle okudu:

TÜM ROCK SEVERLERİ BEKLİYORUZ!

Müzik grubunda çalmak en büyük hayalin mi?

Vokal yapan, bateri, gitar, melodeon, bas gitar, klavye ve fazlasını çalan grup üyeleri arıyoruz!

Bugün okuldan sonra Yıldız Avlusu'ndaki büyük sahneye gel.

Ayrıntılar için Leona'yla görüş.

"Bu çok garip. Melodeondan nefret ederim! Bunu benim göndermediğim belli," dedi başını iki yana sallayarak. "İyi ama kim gönderdi?"

Kalabalık kıpırdanmaya başladı. Biri aralarından geçmeye çalışıyordu. "Pardon, izin verir misiniz," dedi bir yetişkin sesi. Öğretmenlerden biri sahneye varmaya çalışırken kalabalık kenara çekildi. Orta boylu; yuvarlak, güzel yüzlü; uzun, gri saçları ortadan ayrılmış öğretmenin üzerinde yerlere kadar uzanan, büyük cepli, kırmızı bir elbise vardı. Dördüncü sınıfların öğretmeni idi, şu ana kadar Libby onu sadece uzaktan görmüştü.

"Leona?" dedi. "Ben Profesör Leticia Langtree. Seni arıyordum. Okul sınırları dâhilinde yapılacak seçmeler için herkese davetiye gönderildiğinde Yıldızkız

Akademisi kuralları gereği, okuldan bir gözetmen bulunması gerekiyor. Öğrenci El Kitabı'nda yazılı," dedi ciddiyetle. "Seçmelerin adilce yapıldığından ve yolunda gittiğinden emin olmak için buradayım." Elini cebine sokup küçük gümüş bir kutu çıkardı. "Bu yüzden böyle durumlarda bu Oylayıcı'yı kullanırız. Topluluk Önünde Konuşma dersinden görmüş olabilirsin. Ayrımcılık yapmadan kazananı belirlemenin en adil yolu budur."

Leona, Oylayıcı'ya baktı. İşler hiç de planladığı gibi gitmiyordu, Libby de onun bu duruma ne kadar üzülüğünü görebiliyordu. "Şu holo-ilanı kimin gönderdiğini bir öğreneyim, ona süpernova gibi saldıracığım," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Hiç. Komik. Değil."

Profesör Leticia Langtree bu yorumunu umursamadı. "Hazırsanız, nasıl başlayacağımıza dair duyuru yapacağım. Sonrasında seçmelere başlayalım da yarın kahvaltıya kadar burada kalmayalım," dedi Leona'ya.

"Tamam," dedi Leona sinirle. Hem öfkeli hem kafası karışık görünüyordu. Ama gerçekten de başka şansı olmadığı belliydi.

Öğretmen büyük sahne sahneye çıktı. "Merhaba, ben Profesör Leticia Langtree, bugünkü grup seçmelerini ben yöneteceğim. Oylayıcı isimli bu makinayla sizi kaydedeceğim. Ne olduğunu bilmiyorsanız,

bu makinenin ayrımcılık yapmadan adil bir şekilde grup seçmelerini tamamlamamızı sağlayacağını söyleyeyim. Bu makine her performansı değerlendirecek ve birlikte en iyi müziği yapacak olan mükemmel müzisyenleri seçecek. Oylayıcı adil ve önyargısız bir makinadır. Lütfen seçmelerde hiçbir söz hakkım olmayacağını unutmayın. Tamamen Oylayıcı'nın kararı olacak.” Makinayı havaya kaldırıp, öne arkaya sallayarak adayları taradı. Sonra makinaya bakıp gülümsedi. “Oylayıcı şimdi hepinizin isimleri ile sınıflarını veri bankasına aldı ve onları rasgele sıraya sokacak. Oylayıcı'nın çağırdığı sırayla sizleri seçmeler için sahneye çağıracağım. Hepinizin sahne almak için iki yıldızdakikası olacak. Oylayıcı zamanınız bittiğinde size haber verecek. O an derhal müziği bırakmalısınız.”

Leona'nın omuzları çöktü. Olayların beklenmedik gidişatını kabullenmiş olsa da bu konuda hiç mutlu değildi. Libby'ye dönüp iç çekti. “Bu, Yıldızkızlardan oluşan bir grup olacaktı!” dedi. “Birlikte vakit geçirip eğlenmemiz için. Hiçbir üyesini tanımadığım bir grubun baş vokalisti olmak istemiyorum!” Bir an düşündü. “İşler kontrolden çıktığına göre yapacak bir şey yok.” Başını iki yana salladı. “Ama şu ilanı kim göndermiş olabilir? Ve neden?”

Öğretmen sahneden indi ve sıraya oturup Oylayıcı'yı

yanına koydu. Leona, Libby ve Sage de yakındaki başka bir sıraya oturup izlemeye başladılar.

“Vivica!” diye seslendi. Soluk mavi perçemli bir kız sahneye çıktı.

Sage homurdandı. “Vivica okulun en kötü kızıdır,” diye fısıldadı Libby’ye. Libby bu kızı Yıldız Muhasebesi dersinden tanıyordu. Libby, Vivica’nın yüzündeki ifadeden, hep az önce ekşitop meyvesi yemiş gibi göründüğünü düşünürdü.

Libby merakla ona baktı. Kızın müzik aleti yoktu. Sonra ağzını açıp şarkı söylemeye başladı.

Leona hemen ayağa sıçradı. “Dur bakalım,” dedi şarkısını bölerek.

Kız yüzünde korkunç bir ifadeyle şarkısını yarıda kesti.

“Üzgünüm,” dedi Leona yapmacık bir anlayışla. “Bizim vokalistimiz var zaten. Bugün seçmelerde şarkı söylenmeyecek.”

Kız gözlerini kısarak Leona’ya ters ters baktı. “Aa, öyle mi?” dedi ellerini kalçasına koyarak. “O zaman holo-ilanda neden *vokalist* yazıyor?” dedi ısrarla.

Leona gülüp başını iki yana salladı. Küçük bir çocukla konuşur gibi kelimeleri uzatarak, “O holo-ilanı ben göndermedim!” dedi. “Vokaliste ihtiyacımız yok. Tartışma bitmiştir.”

Şimdi soluk mavi perçemli kız daha da öfkelenmişti. “Seçmelerde şansımı denemeden hiçbir yere gitmiyorum!” diye bağırdı.

Leona sinirden kıpkırmızı olmuş yüzüyle, “Sıradaki!” diye seslendi. İki kız bu çıkmaz durum karşısında sinirle birbirine bakıyordu.

Bu arada Profesör Leticia Langtree telaşla Öğrenci El Kitabı’nı inceliyordu. Sayfaları havada hızla çevirdi. Sonunda aradığını buldu ve ayağa kalktı. “Leona, Öğrenci El Kitabı şöyle diyor,” dedi havayı işaret ederek, “Okul sınırlarında yapılan seçmelere her öğrencinin katılma hakkı vardır. Yani her pozisyon seçmelerle dolacak. Bu grubun baş vokalistinin kim olacağına Oylayıcı karar verecek. Kendini seçemezsin.”

Leona neye uğradığını şaşırmıştı. “Bir saniye. Kendi grubuma girebilmek için seçmelere katılmak zorunda olduğumu mu söylüyorsunuz?” dedi gözleri yuvalarından çıkarak.

Öğretmen omzunu silkti. “Evet,” dedi. Leona’ya gülümsedi. “Bol şans!”

Leona ağzını açıp kapadı ama hiç sesi çıkmadı. Konuşma yetisini geri kazandığında, büyük ihtimalle pişman olacağı bir laf edecekti. Libby, elinden tutup onu sıraya geri oturttu. “Endişelenme,” dedi. “Seçileceğinden eminim.” Haklı çıksa ne iyi olurdu.

Vivica, Leona'ya sırtıtarak şarkı söylemeye başladı. Libby ondan hiç hoşlanmasa da etkilendi. Sesi çok berrak ve güçlüydü. Leona sakın durmaya çalışıyordu ama Libby, gerginlikten tırnaklarını yememek için onun ellerinin üzerinde oturduğunu fark etti.

İki yıldızdakika sonra, Oylayıcı yüksek bir bip sesi çıkararak zamanın dolduğunu belirtti. Seçmeler büyük bir hızla devam etti: başka bir vokalist (bu defaki o kadar iyi değildi, hatta şarkının sözlerini bile karıştırdı), gitarist, baterist çıktı, ama hiçbirisi başarılı olmadı.

“Leona!” diye seslendi öğretmen.

Libby, Leona'ya baktı; yaşadığı stresten ötürü onun sahneye çıkamayacağını sanmıştı. Oysa Leona'yı hafife alıyordu. Leona ayağa kalktı, altın rengi eteğini düzeltti ve sahneye gitti. Gerçekten sesi muhteşemdi, ama ses kapasitesi biraz sınırlıydı. Gerçi coşkusuyla bunu pek güzel kapatıyordu. İzleyiciler alkış tutarak ona eşlik etmeye başlayınca Leona çok mutlu oldu. Sahnede öyle enerji saçıyordu ki ondan gözlerini ayırmak olanaksızdı. Şarkısı bittiğinde izleyicilerden birkaçı hayranlıkla ıslık çaldı. Libby kıkırdayıp, Leona'dan başka eğilerek selam veren bir aday olmadığını fark etti.

Leona gülümseyerek yerine geri döndü. Mini şovu-

nun verdiği coşkunun etkisiyle, "İşte böyle yapılır," dedi gururla. Etrafa bakındı. "E, gidebilirim artık," dedi. "Kendi grubumun seçmelerinde bana ihtiyaç olmadığına göre."

"Arista!" diye seslendi Profesör Leticia Langtree. Bir kız elinde kocaman bir tubayla sahneye çıktı. Ayakta zor duruyordu.

"A," dedi Leona merakla. "Bari, şunu da izleyeyim..." Libby'nin yanına çöktü. Ve öğleden sonra boyunca, oturduğu yerden kalkamadı.

İsimler okundukça, kızlar teker teker büyük sahne sahneye çıkıp müzik aletlerini çalarak şarkı söylediler. Kimi kendinden pek emindi ama yeteneği yeterli değildi. Kimi utangaç olmasına karşın çok başarılıydı. Birkaçı da dürüst olmak gerekirse, korkunçtu. Sonunda Libby'nin sırası geldi. Keytarını omzuna takıp sahnenin ortasına yürüdü. O aralar çok popüler olan bir şarkıyı çalacaktı, ama son anda ilham geldi. Gülerek yeni fikrini uygulamaya karar verdi. Keytarının düğmesini açtı; eski usul orglar gibi tutarak çocukluğunda her yerde asılı olan holo-ilan panolarından kalma, basit, ama neşeli bir şarkı çalmaya başladı.

Gülmeyi seversen

Surat atmaktan nefret edersen,

Al kendine Parıltı Fırçası

Bulamazsın bundan iyi dış ışı! diye söyledi, sonra tekrar bölümünü çalmaya başladı.

Ah, Parıltı Fırçası! Parıltı Fırçası!

Çok seviyorum seni.

Bembeyaz yaptın dişlerimi

Ah bu ışıltı ne göz alıcı! Çok seviyorum seni

Herkes bu reklam müziğini hatırlayıp, onunla birlikte söylemeye başlayınca Libby mutluluktan havalara uçtu. Sahneden ayrılırken seyirciler tezahürat ediyordu.

Leona ayağa kalkıp heyecanla Libby'nin koluna vurdu. "Ya, harikaydın," dedi. "Çocukluğumuza götürdün bizi!"

"Scarlet!" diye seslendi öğretmen. Scarlet büyük sahneye yürüdü ve baterisini sahnenin ortasına koydu. Oturup bagetlerini havada çevirdi ve çalmaya başladı. Leona bile -kıskanarak- itiraf etmeliydi ki bu kız çok yetenekliydi. Hem de çok.

Sonra birkaç yenilikçi gösteri sergilendi. Birinci sınıflardan bir kız elindeki üçgeni havada tutup iki yıldızdakika boyunca *Ding! Ding! Ding! Ding!* çaldı. Üçüncü sınıf öğrencilerden biri bedenini yılan gibi saran, üç borazanlı kocaman gümüş bir çalgıyla büyük sahne sahnesine çıktı. Leona merakla, "Bu... üçborazan mı?" diye sordu Libby'ye.

“Galiba öyle!” dedi Libby.

Kız gururla müzik aletini çalmaya başladı. Çalgının tok bas tınısı aslında epey etkileyiciydi, ama Libby bu sesin rock grubuna uyacağından pek emin değildi.

Başka bir kız gururla elindeki tarihi dümbelek borusunu çaldı, kızların kimisi daha önce bunu hiç duymamıştı bile. Libby’nin bu müzik aletini beğendiğini duyduğu son insan sevgili büyük, büyükannesiydi. Hırıltılı, ıslık gibi sesini duyunca herkes bu müzik aletinin neden gözden düştüğünü anladı. Sesinin kulaklarda bir iz bıraktığı doğrudu. Ama hiç de iyi bir iz değildi bu.

Sonra birkaç Yıldızkız arka arkaya çaldı. Sage gitarda çok iyiydi. Vega bas gitar çaldı ve o da çok iyiydi. Gemma kalkıp yıldız marakasını büyük coşkuyla salladı. Libby, Leona’nın yüzünü ekşittiğini fark etti, tabii belli etmemek için hemen gözüne bir şey kaçmış gibi yapmıştı. Ama Libby’yi kandıramadı.

“E, işte bu kadar!” dedi Profesör Leticia Langtree. Ayağa kalkıp Oylayıcı’yı kapadı, kocaman cebine attı. “Sonuçları öğrenir öğrenmez holo-duyuru panosuna asacağım.”

Leona olduğu yerde çöktü. “Çok yoruldum,” dedi. Kapının üzerinde yanan kocaman yıldız Gök Kafe’de

akşam yemeği saati geldiğini belirtiyordu. Orayı işaret ederek, “Hadi yemek yiyelim,” dedi.

“Tamam,” dedi Libby. Leona’yla birlikte hareketli kaldırıma yürüdüler. Kaldırıma çıkıp bir süre sessizce gittiler.

Leona yüksek sesle düşünerek, “Benim adıma şu holo-ilanı kim gönderdi hâlâ merak ediyorum,” dedi. “Scarlet olmadığına tam ikna olamadım.”

“Ben göndermedim dedim ya,” dedi arkasından gelen ses bıkkınlıkla.

Leona sıçradı. “Neden hep peşimden geliyorsun?” diye sızlandı. “Ürkütücü olduğunun farkında mısın?”

Gemma koşarak onlara yetişti. “Çok eğleneliydi! Umarım seçilirim,” diyerek yıldız marakasını salladı. “Gruba çok yakışacak bu ses.” Hareketli kaldırımın ilerisinde giden Tessa’yı görünce deli gibi el salladı. “Tessa, bekle!” diye seslenerek arkasından gitti.

Leona eğilip Libby’nin kulağına fısıldadı. “Kimin seçilip seçilmeyeceğini hiç bilmiyorum,” dedi. “Hatta kendimden bile emin değilim. Ama Gemma’nın seçilmeyeceğinden eminim. Ondan çok daha iyileri vardı.” Libby’ye bakıp omzunu silkti. “Kötü haber için üzgünüm.”

Libby kendini de hayrete düşürerek, “Bence iyi haber,” dedi.

Leona'nın ağızı açık kaldı. "İyi mi?" diye tekrarladı. "Buna sevindin mi? Anlamıyorum. İyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Libby dudağını ısırdı. "Ben... Ben... Bilmiyorum," dedi. "Sonra görüşürüz." Kaldırımından indi ve yayan olarak yurduna doğru gitti. İştahı kapanmıştı. Neden oda arkadaşının başarısızlığından mutlu olmuştu? Derdi neydi?

5.

BÖLÜM

Libby huzur dolu odasında dikkatini dağıtmaya çalıştı ama pek işe yaramadı. Düzgünce katlı olan tüm giysilerini baştan katladı; raflardan birkaç holo-kitap okumaya çalıştı ama hiçbir şey ilgisini çekmedi. Leona'nın söylediklerine karşı gösterdiği kaba tepkiyi bir türlü aklından çıkaramıyordu. Eski okulundaki en yakın arkadaşını aramaya karar vermişken Yıldızfonu çaldı. Kolunu uzatıp aldı. Daha önce de gördüğü bu mesaj kalbinin küt küt atmasına neden oldu.

YK DİLEK ÇİÇEĞİ SAPTANDI. DERHAL LEYDİ STELLA'NIN OFİSİNE GELİN.

Libby yataktan sıçrayarak ayağına bir şeyler giydi ve odadan çıktı.

Dışarı çıktığında ışıkyagmuru olduğunu fark etti; güneş batarken herkesin parıltısı doruk noktasına çıkardı. Yıldızcanlar ışıkyagmurunda özel bir enerjiyle dolarlardı; bunun nedeninin, ışıltı saçan Yıldızcanlarla birlikte olmak mı yoksa kendi parıltıları mı olduğunu Libby bilmiyordu. Belki de ikisi birdendi. Akşam yemeğinden dönerken, hareketli yürüyüş bandında sohbet eden öğrencilerin yanından telaşla geçti.

“Nereye gidiyorsun?” diye seslendi biri.

“Yangından mı kaçıyorsun?” diye bağırdı bir diğeri.

Libby sadece gülüp el salladı. Neler olduğunu onlara asla anlatamazdı. Gerçeği söylese kim bilir neler olurdu; “A, yok bir şey. Bayan Stella’nın ofisine gidiyorum. Yarın sabah siz derse başlarken ben belki de Dilek Diyarı’na gideceğim!”

Ona doğru gelen öğrencilerden sakınarak kısa sürede, Bayan Stella’nın ofisinin bulunduğu Hale Salonu’na doğru yürüyen Yıldızkız arkadaşlarına yetti. Tessa hâlâ elindeki gökkuşağı meyvesini yiyordu. Büyük bir ısırık aldığı meyvenin süt beyazı parıltılı suyu koluna akmaya başladı.

“Neredeydin?” diye sordu Gemma.

Libby Gemma’nın sesinden onu suçladığını hissetti. Bir anlığına, her nasılsa Gemma’nın, onunla ilgili kaba düşüncelerini öğrendiğini sandı. Sonra abarttı-

ğını fark ederek sakinleşti. “Karnım aç değildi,” dedi.

Tessa elindeki yarısı yenmiş gökkuşağı meyvesini kaldırmak, “Olur mu öyle şey,” dedi.

Libby, Adora’yla yan yana gelerek diğerlerine ayak uydurdu. Olur da biri duyar diye herkes nereye, ne için gittiklerinden değil, sadece havadan sudan konuşuyordu. Oysa yerlerinde duramıyorlardı; gözleri fıldır fıldırdı ve gerginlikleri neredeyse elle dokunulabilecek kadar belirgindi. Dilek Diyarı’na kimin gideceğini öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı.

Sage arkasını döndü; Libby onun bile gözlerinin ıslıl ıslıl olduğunu görünce şaşırdı. Sırasını savmış biri olarak seçilmeyeceğini bilmesine rağmen heyecandan kıpır kıpırdı.

Hareketli yürüyüş bandı kızları hemen Hale Salonu’na götürdü. Merdivenleri çıkıp sessiz sınıflar arasında ilerleyen kızların ayak sesleri boş koridor-da yankılanıyordu. Bayan Stella’nın ofisine girdiler. Müdire kollarını kavuşturmuş, masasının arkasında oturuyordu. Çok sakindi. Libby yuvarlak masaya oturup ellerini soğuk, gümüş yüzeye yasladı. Az da olsa sakinleşmişti. Birkaç Yıldızkız gerginlikten kıpır kıpır, ayakta bekledi. Ya oturamayacak kadar gerginlerdi ya da Bayan Stella Dilek Mağarası’na giden kapıyı açtığı anda en önde olmak istiyorlardı.

Herkes yerleşince Bayan Stella ayağa kalktı. “Merhaba Yıldızkızlarım,” dedi. “Bildığınız gibi içinizden biri, ikinci Dilek Görevi için seçildi. İyi bir Dilek Küresi ışık saçıyor ve türü de aranızdan birinin özel güçlerine çok uygun. Bugün seçilmezseniz lütfen üzülmeyin. Hepinizin sırası gelecek.”

Yıldızkızlar bunu anlıyorlardı. Yine de Libby, hepsinin kendi gibi çok heyecanlı olduğunu biliyordu. Herkes kürenin kendisini seçmesini istiyordu. (Tabii ki hâlâ biraz endişeli görünen Cassie hariç. Bir akşam, Yıldırım Salonu’nda birlikte parıltı suyu içerlerken Cassie Libby’ye Dilek Diyarı’na gitmek için hiç acelesi olmadığından bahsetmişti. Bu fikre alışmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Libby onun kendini hazır hissetmediğini biliyordu.)

“Mağaralara ne zaman gideceğiz?” diye sordu Scarlet sabırsızca.

Bayan Stella gülümsedi. “Bu sefer biraz farklı olacak,” dedi. “Dilek Gözetmenimiz bana bu akşam Yıldızkızlar Dilek Mağarası’na gitmeyeceğimizi söyledi.”

Kızlar mırıldanmaya başladılar. Dilek Mağarası’na gitmeyecekler miydi! Sage’in seçildiği ilk seferde, Bayan Stella ofisinin duvarındaki gizli kapıyı açmış ve bir merdiven ortaya çıkmıştı. Hep birlikte okulun altındaki gizli mağaralara inmişlerdi. Bayan Stella on-

ları gizli bir kapıdan geçirmişti. Kapıdan geçen kızlar, kendilerini özel Dilek Evi'nde bulmuşlardı.

“Ama Bayan Stella,” dedi Vega, “O zaman Dilek Görevi'ne kimin gideceğini nasıl öğreneceğiz?”

“Bu sefer Dilek Küresi size gelecek,” dedi Bayan Stella gizemle. “Lütfen oturun ve başlayalım.” Ofisinin ortasındaki büyük, yuvarlak, gümüş masayı işaret etti.

Herkes oturduktan sonra Bayan Stella devam etti: “Şimdi gözlerinizi kapayın,” dedi. “Gözlerinizi açtığınızda her birinizin önünde bir Dilek Küresi uçuyor olacak. Tabii ki görevini tamamlayan Sage hariç herkes.” Sage gülümseyerek başını hafifçe salladı; Libby onun biraz üzgün olduğunu hissetti. Belki de içten içe, başka bir göreve gidebilmek ve bu defa hata yapmamak istiyordu.

“Ama bunların sadece bir tanesi gerçek Dilek Küresi olacak. Diğerleri sadece birer yanılsama ve gözlerinizin önünde kaybolacak.”

Libby masadakilere baktı. Herkes gözlerini kapamıştı bile; o da hemen gözlerini yumdu. Midesinde ışıklıkanatlar uçuşuyordu. Ya o seçilirse? Öte yandan, ya seçilmezse? Bu bekleyiş bitmek tükenmek bilmiyordu. Sonunda Bayan Stella “Gözlerinizi açın Yıldız-kızlar!” dedi.

Herkesin heyecandan nefesi kesildi. Önlerinde, on bir Dilek Küresi havada süzülüyordu. Libby hasretle küresine baktı. Muhteşem, altın rengi ışığı olan küresi son derece gerçek görünüyordu. Yoksa bu bir yanılsama mıydı?

Arkadaşlarına baktı. Kızların her biri önündeki Dilek Küresi'nden gözlerini ayırmıyor, onun ortadan kaybolup kaybolmayacağını merak ediyordu. Küreleri teker teker kaybolurken Scarlet'in, Gemma'nın, Tessa'nın, Leona'nın ve Vega'nın yüzleri hayal kırıklığıyla buruştu. Cassie'nin küresi yok olduğunda -belki de rahatladığından- derin bir oh çekti. Libby küresinden gözlerini ayıramıyordu, sonra masadakilere göz attı. Diğer bütün küreler yok olmuştu. Tekrar nefes almaya başladı.

"Libby!" diye bağırdı Sage coşkuyla. "Senin adına sevindim!"

Bayan Stella yanına gelip ellerini Libby'nin omuzlarına koydu. "Dilek Küresi seni seçti." Yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle ona baktı. "Bence çok bilgece bir seçim. Bununla ilgili iyi hislerle doluyum Libby."

Libby'nin dili damağı kurumuştu. "Teşekkür ederim," diyebilirdi fısıltı gibi bir sesle. Sandalyesini arkaya itip ayağa kalktı.

Bayan Stella, Libby'nin ayaklarını işaret edip güldü.

“Buraya aceleyle geldin herhâlde,” dedi.

Libby başını sallayarak ayaklarına baktı. Telaşla pofuduk ev terliklerini giyip gelmişti!

Yıldız kızların hepsi kahkahalara boğuldu. Libby gibi hanım hanımcık birini insan içinde terlikle görmek çok komik geldiği için mi yoksa son birkaç yıldızdakikanın stresini atmak için miydi? Libby bundan emin değildi. Ama bir an sonra o da arkadaşlarına katıldı.

Diğer kızlar yatmak için çıkıp gittikten çok sonra Libby, terliklerini sürüye sürüye, esneyerek Küçük Ayı Yurdu’na döndü. Herkes gittikten sonra giysi seçimi, kayan yıldız binme ve birkaç Dilek Dileyen Kişi saptama konularında son yıldızdakika püf noktalarını almıştı.

Yerleşke boş ve sessizdi, önünde uzanan yurdun ışıkları sönüyordu. Libby yıldızlarla dolu berrak gökyüzüne baktı. Başını bir süre arkada tutup bu manzarayı içine çekti. Onun gibi küçük birinin bu koskoca evrende böylesine büyük bir göreve gidecek olması ne muhteşemdi. Yıldızfonu çalmaya başladı. Yıldız şeklindeki cebinden Yıldızfonunu çıkarınca yine anne ve babasının aradığını gördü.

İpek bornozlar içindeki anne ve babasının görüntüsü önündeki karanlığa yansdı. Her gece yatmadan

önce yaptığı gibi annesi ellerini yaşlanma geciktirici kozalara sokmuştu.

“Merhaba,” dedi Libby.

“Merhaba canım,” dedi ikisi aynı anda. Annesi dik-katle ona baktı. “Dışarıda ne yapıyorsun?” diye sordu. “Yatma saatin gelmedi mi?” diye ekledi babası.

“Ben... şey... geç vakte kadar ders çalıştım,” dedi Libby. Pek de yalan sayılmazdı hani.

“E, yatma saatin gelmiş artık,” dedi annesi. “Tatille ilgili fikrini değiştirdin mi diye sormak için aradık. Hâlâ vakit var.”

Libby içini çekti. “Üzgünüm. Hayır.”

Annesi de iç çekti.

“Tamam, bakarız. E, bugün ilginç bir şeyler oldu mu canım?” diye sordu babası.

Libby az kalsın gülecekti. İlginç bir şey mi? Yıldızıya tarihinin en heyecan verici şeyi oldu sadece. Onlara ilginç ne diyebileceğini düşündü. “İı, şey, bugün bir rock grubu seçmesine katıldım,” dedi. “Keytar çaldım.”

“A, ne eğlenceli,” dedi babası. “Bol şans.”

“Umarım seçilirsin,” diye ekledi annesi. “Yıllarca aldığın klasik piyano dersi sonunda meyvesini verir.”

“Teşekkürler,” dedi Libby. İçini özlem, heyecan ve birazcık da korku karışımı, acayip bir duygu sardı. Bir yanı Yıldızmobil’e atlayıp Işıltılı Tepeler’e gitmek ve

annesi ile babasının yanına kıvrılıp yatmak istiyordu. Diğer yanı, bilinmez, gizemli ve süper gizli bir mace-
raya atılmanın heyecanı ile tutuşuyordu. “Anneciğim,
babacığım?” dedi.

“Evet,” dedi anne ve babası sevgiyle. Libby onlara
uzun zamandır bu şekilde seslenmemiştir.

“Sizi özledim,” dedi. Aklına hemen bir fikir geldi.
“Bakın ne düşünüyorum; tatilleri birleştirmenin bir
yolunu bulmaya çalışacağım. Belki Glamora-ora’da da
gönüllü çalışma olanakları bulabilirim. Kit Teyzem de
bizimle gelebilir mi?”

Anne ve babasının gözlerinin içi güldü, ikisi de ra-
hatlamış ve mutlu olmuştu. “Bu çok güzel olur Libby,”
dedi annesi nazikçe. “Çok isteriz,” diye ekledi babası.

Libby, Küçük Ayı Yurdu’nun dışındaki sokak lam-
basının altında durdu. “İyi geceler,” dedi.

“İyi geceler yıldızıavrum,” dedi anne ve babası.

Anne ve babasıyla konuşamamak; yapmak üzere
olduğu heyecan verici, olağanüstü şeyi onlarla payla-
şamamak gerçekten zordu. Yine de onları görmek ve
seslerini duymak kendini iyi hissettirmişti.

Kozmik Yürüyüş Bandı onu odasının önünde bırak-
tı ve Libby nazikçe elini kapıdaki tarayıcıya koydu.
Karanlık saatlerde kısık sesle konuşan BotBot, “İyi
akşamlar Libby,” dedi. Libby karanlık odaya girdi.

Gemma çoktan uyumuştı, odayı bölen yıldızlı perde çekilmişti. Libby üstünü değiştirdi ve en sevdiği, eski pijamasını bulmak için çekmeceyi karıştırdı. Artık küçük geliyordu, el ve ayak bilekleri açıkta kalıyordu. Ama onu öyle sıcak ve rahat tutuyordu ki kendisini evindeymiş gibi hissediyordu. Hafif bir huzur bularak battaniyenin altına kıvrıldı ve uykuya daldı.

6.

BÖLÜM

Libby Flaş Asansör'den inip Dilek Diyarı Gözlem Güvertesi'ndeki özel Yıldızkız bölümünün gizli kapısına yürüdü. Koruma gözlüğünü taktı ve güverteye ilerledi. Pembe gözlüğünün camlarından Yıldızkız arkadaşlarını sevimli, pembe parıltılara bürünmüş olarak görmek çok güzeldi.

“Merhaba Libby!”

“Buradayız!”

“Bol şans Libby!”

Libby, hepsi giysileriyle uyumlu yıldız koruma gözlüğü takan Yıldızkız arkadaşlarının ilgi odağı olmuştu. Anlaşılan bir sonraki görev için seçilmesi, onu kısa süreliğine ünlü biri yapmıştı. Kendisini uğurlamaya

gelmelerine mutlu olarak herkese gülümsedi.

Astra kalabalığın önüne atıldı. "Buna nasıl dayana-biliyorsun?" dedi neredeyse bağırır gibi yüksek sesle. "Hayatının en büyük macerasına atılmak üzeresin ve kalaka gibi sakinsin!"

"Kalakalar sakın mi oluyormuş?" diye düşündü Vega. "Bu deyimim nereden çıktığını hep merak etmişimdir."

Libby omzunu silkti. Dışarıdan sakın görünse de kesinlikle öyle hissetmiyordu. Midesinde bir sürü ısıltılıkanat dans partisi veriyor gibiydi. Güvertenin ucuna baktı; Yıldız Kovboyları, yaklaşan kayan yıldızları gözlüyorlardı. Kementleriyle yıldızı yakalayacaklar, sonra Libby'yi yıldıza bağlayacaklardı. O da macerasına başlamak üzere Dilek Diyarı'na doğru yola çıkacaktı. Libby'nin boğazına bir yumru oturdu.

Leona gülümseyerek yanına geldi. "Son sözlerin nedir?" dedi şakacı bir tavırla. Kolunu Libby'nin boyuna doladı. "Umarım sen döndüğünde grup seçmelerinin sonuçları açıklanmış olur." Libby'yi bırakıp şans için dirseklerini üç kez vurdu.

Neyin sonuçları? diye düşündü Libby. *Ah, tabii ya, grup seçmeleri.* O anda seçmeler Libby'ye öyle uzak ve önemsiz görünüyordu ki aklından tamamen çıkmıştı. "Evet, umarım," dedi. "Sana da bol şans."

“Yıldızlar olsun,” dedi Leona. Libby’nin sırtını sıvazladı.

Yıldızlıklar teker teker Libby’ye sarılıp dirseklerini üçer kez vurdular, arkadaşlarına tavsiyeler verdiler. Libby gülümseyerek hepsine kibarca teşekkür etti ama akli başka yerdeydi. Bir an Dilek Süsünü unuttuğunu sanıp panik oldu, ama neyse ki o sabah özenle taktığından beri boynunda duruyordu. Bir dakika, Yıldızfonu neredeydi, ha tamam, o da cebindeydi. *Rahat ol, dedi kendi kendine. Her şey yolunda gidecek.*

Sonunda güvertenin ucuna gitti, Bayan Stella onu bekliyordu.

Müdire ona sıcacık gülümseyip sarılınca, Libby gerginliğinin azaldığını hissetti. Leydi Cordial kızların arasından geçerek yanına geldi, Libby’nin Dilek Diyarı’na ayak uydurabilmesi için hazırladığı, fermuarında ısıltılı, dolgulu pembe yıldız takılı olan pembe sırt çantasını getirmişti. Libby kollarını çantanın içinden geçirip önüne taktı. Yüzünü ekşitti. Çanta biraz rahatsız hissettiriyordu.

Sage öne atıldı. “Hayır, öyle değil, sırtına takmalısın,” dedi nazikçe. Sırt çantasını çıkarıp Libby’nin doğru şekilde takmasına yardım etti. “Şimdi çok daha iyi oldu.”

“Yıldızlar olsun Sage,” dedi Libby minnetle.

Sage Libby'nin koluna elini koyup, "Her şey yolunda gidecek," dedi.

"Libby," dedi Bayan Stella, "Başarılı olacaksın." Libby'nin kolyesini işaret etti. "Dilek Süsünden gözünü ayırma sakın. Gizli gücünü kullanabilmen için yetecek kadar dilek enerjisi var. Tutumlu kullan."

"Tamam," dedi Libby.

"Ayrıca Yıldızfonundaki Geri Sayım Saati'ni de takip etmelisin. Saat durduğunda dilek gerçekleşmezse küre solar ve görev başarısız olur. Sen de hiç dilek enerjisi toplayamazsın."

Libby başını hafifçe salladı. "Anlıyorum."

"Enerji seviyeni buradan gözleyeceğiz. Bir sorun yaşadığınızı hissederseniz sana destek göndereceğiz."

"Tamam," dedi Libby. Hiç kimsenin yardımına gerek duymamayı umuyordu ama gerekirse yardım geleceğini bilmek güzeldi.

"Yolculuk çok hızlı olacak. Dilek Diyarı'na inmeden görünüşünü değiştirmeyi unutma," diye hatırlattı Bayan Stella.

"Unutmam," dedi Libby ciddiyetle.

"Kayan yıldız göründü!" diye seslendi Yıldız Kovboyu.

Kovboyun, gümüş dilek enerjisinden kemendi atarak kayan yıldızı ustalıklı yakalamasını izlerken

Libby'nin eli ayağına dolandı. Yıldızın saçtığı kıvılcımlar kör ediciydi, neyse ki herkes koruma gözlüğü takmıştı! Kovboy yıldızı güçlkle zapt ederek "Hazırız!" diye seslendi. Libby'nin kalbi yerinden çıkacak gibiydi, Gözlem Güvertesi'nin köşesine adım attı ve yıldıza bağlandı.

"Kalkışa hazır mısınız?" diye sordu kovboy.

"Hazırım!" dedi Libby.

"Libby! Libby!" Libby arkasını dönüp baktı, Sage balkonun köşesinde çırpınıyordu. "Şimdi aklıma geldi! Görevim ters gitmeye başladığında kendimi çok..."

Vuuuüşüş! Kovboy güçlü yıldızı saldı ve kalkarken, Libby'nin başı arkaya savruldu. Tek söz edecek diyecek vakti olmadan yola çıkıvermişti.

Sage ne diyecekti? Kendini nasıl hissetmişti? Acık-mış mıydı? Öfkeli miydi? Üzgün müydü? Libby onun hissettiklerini asla yaşamamayı umdu.

Aaaa! Dilek Diyarı'na yolculuğun bu kadar sarsıcı olduğunu tahmin etmemişti! Hızla alçalırken, uzun pembe saçları arkasında savruluyordu. Etrafındaki hava akımına baktı; değişen renkler, yoğun parıltı ve ani ışıklar onu büyülemişti adeta.

Tam o anda Yıldızfonunu hatırladı. Cebinden çıkarınca onun yanıp söndüğünü fark etti. Libby birden gerçekliğe döndü. GÖRÜNÜM DEĞİŞTİR, yazılıydı

ekranda. DİLEK DİYARI ATMOSFERİNE YAKLAŞIYORUZ. *Ah, yıldız aşkına.* Yıldızfonu ne zamandır onu uyarıyordu? Işık çok şiddetli yanıp sönüyordu, epey süre geçmiş olmalıydı.

Libby çabucak Dilek Diyarı Giysi Seçicisini açtı ve hemen görünümü değişti. Önceki gece Bayan Stella'nın seçmesine yardım ettiği giysiye baktı. Pembe kot etek, pembe beyaz çizgili çorap, beyaz puanlı pembe etek. Üstüne giydiği beyaz ceketle de Dilek Diyarı görünümü tamamlanmıştı. Gülümsedi. *Çok sevimli oldum!*

Sonraki adım, teni ve saçlarıydı. Elini yıldız kolyesinin üzerine koydu ve dönüşümünü başlatacak sözleri tekrarladı: "Yıldız ışıldar, yıldız parıldar, bu gece gördüğüm ilk yıldız, umarım tuttuğum dileği gerçek kılar." İçine sıcak, huzur verici, muhteşem bir his yayılmaya başladı ve Libby hemen kendine baktı. Pürüzsüz teninde hiç parıltı yoktu. Işıltılı, güzelim pembe saçları kahverengiye dönüşmüştü. (Bu, onun için en zor olanıydı, neyse ki pembemsi bir tutam kalmıştı.) Yıldız bir an hızlanarak önündeki meteordan uzaklaştı, teninin kıvılcımları havada uçuşurken Libby hayretle izledi. Kendini çok sade hissediyordu. Ama artık hazırды.

İNİŞE HAZIRLAN, dedi Yıldızfon. Libby bulutların arasından geçerek Dilek Diyarı'na alçalmaya başladı.

Yere yaklaşırken gözlerini kapadı. Bunun ne kadar korkutucu olacağını kimse söylememişti! Gözlerini açtığı anda, yıldızın onu ıssız bir noktaya getirdiğini göreyerek sevindi. Yıldızı alıp özenle katladı ve sırt çantasına koydu. Eve dönerken ona ihtiyacı olacaktı! Sonra yerde yanında duran Yıldızfonunu aldı ve cebine koydu. Nihayet etrafına bakmaya başladı. Her taraf çok güzel, pembe bir ışıqla kaphydı! Sonra yıldız koruma gözlüğünü çıkarmayı unuttuğunu fark etti. Sage'in anlattığı güzel parka değil de çok kasvetli bir arka sokağa indiğini keşfetti; üstelik yanında, gerçekten berbat kokan, büyük, yeşil, metal bir konteyner vardı. Nefes almakta bile zorlanıyordu! Dilek Diyarı'nda neyin böyle berbat kokabildiğini merak ederek, burnunu sıkıp içine baktı. Çöp doluydu! Kâğıtlar, paketler, artık yemekler, kullanılmış içecek kutularının yanı sıra çoktan çürümüş, ne olduğu belli olmayan bir sürü şey vardı. Başını öte yana çevirdi. Bu ne korkunç bir manzaraydı böyle! Sonra okulda Dilekcan çöplerinin kendi kendine yok olduğunu öğrendiğini hatırlayıp onlar için çok üzüldü. Çöp kokusu burnuna geldikçe kendi haline de üzüldü. Nefesini tutup hızla oradan uzaklaştı.

Libby Yıldızfonunu çıkarıp konuştu, "Beni, yardımına geldiğim Dilek Dileyen Kişi'ye götür." Yol tarifini alıp hemen yetişkin bir Dilekcan kadının arkasından

yürümeye başladı. Biraz ilerledikten sonra kendini çok işlek bir sokakta buldu. Bir an durup kafasını toplamaya çalıştı. Burası hem gürültülü, hem kalabalık, hem kafa karıştırıcı hem de muhteşemdi. Birden ona çarpan biri yüzünden neredeyse düşüyordu.

“Yoldan çekilsene çocuk,” dedi kaba sesli biri. “Kaldırımın ortasında duramazsın! Derdin ne senin?”

Libby başını kaldırıp baktığında karşısında takım elbise giymiş, boynuna uzun ince bir kumaş bağlamış, yetişkin bir Dilekcan gördü. Bir elinde kahverengi bir çanta, diğer elinde de kulağına dayadığı, Yıldızfonların ilk prototiplerine benzeyen bir şey vardı. Adam ona ters ters baktı. “Ah, aptal çocuğun biri işte,” dedi telefona, sonra kalabalığa karıştı.

Libby adamın arkasından dil çıkardı. *Ne kabasın!*

“Dert etme,” dedi bir ses. Libby arkasını döndü. İyi kalpli görünen bir kadın, içinde minik bir bebeğin uyuduğu, büyük, tekerlekli bir aracı itiyordu. “Terbiyesizin teki.”

Libby ona gülümsedi. “Teşekkür ederim!” dedi. İlk zihinsel notunu almaya karar verdi. Yıldızfonunun bir düğmesine basarak aklından geçirdiği gözlemi Siber Günlüğüne kaydedebilirdi. Sonra diğer Yıldızkızlar bu gözlemleri inceleyerek kendi görevlerinde faydalanabilirlerdi.

Görev 3, Dilek Diyarı Gözlemleri #1: Bazı Dilekcanlar çok kaba. Bazıları ise epey iyi kalpli.

Hmm... Belki de bu, o kadar da kayda değer bir gözlem değildi. Aslında Yıldızıya'daki hayata epey benziyordu. Bir an önce okula gitmesi gerektiğinin farkındaydı ama bu ortama alışmak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. Yoldan çekilip etrafını izledi. Yayalar telaşla koşturuyordu, yeraltı merdivenlerinden sokağa akın akın insan geliyordu. Nereden geliyorlar? diye düşündü. Bazı Dilekcanlar yer altında mı yaşıyorlar? Her yerde garip görünüşlü Dilekcan araçları vardı: Uzun ve kutu gibi olanların içi bir sürü insanla doluydu; küçük olanların içinde ise birkaç kişi vardı. Çoğu sarı renkliydi ve üstlerinde ışıklar ile tabelalar vardı. Sokaklarda önleri camla kaplı, büyük binalar uzanıyordu. Giysi, ayakkabı ve yiyecek satan bir sürü dükkân vardı. Üzerinde banka ve eczane yazan bir dolu yer vardı. Ve burası çok gürültülüydü: Araçlar korna çalıyor, motorları hızlanarak tiz sesler çıkarıyordu. İnsanlar bağırlıyorlar, konuşuyorlar, ıslık çalıyorlar, hiç durmadan hareket ediyorlardı. Libby orada durup bütün gün onları -Dilekcan giysileri ve ayakkabılarıyla yürüyüşlerini, Dilekcan sesleriyle konuşmalarını- izleyebileceğini düşündü.

Görev 2, Dilek Diyarı Gözlemleri #2: Dilekcanlar bir

yere varmak için sürekli telaş halinde gibiler.

Üzerinde yaka kartı ile beyaz üniforma olan ve aynı renkte bir şapka takan resmi görünümlü bir Dilekcan, Libby'nin önünde durdu. "Senin okulda olman gerekiyor mu genç bayan?" diye sordu.

Libby daldığı hayalden uyandı. "Evet!" dedi. "Teşekkürler!"

Yıldızfonunu açtı (herkesin elindeki aletlere çok benzediği için dikkat çekmesinden korkmuyordu) ve yol tarifine bakarak okula yürümeye başladı. Sokak köşelerindeki yanıp sönen ışıkların ne olduğunu hemen anladı. Kırmızı ışıklı el dur demekti, küçük beyaz ışıklı çöp adam karşıya geçilebildiğini söylüyordu.

Yürüyüşünün devamı olaysız geçti (gerçi Dilekcanların neden bu kadar çok bankaya ve şu gizemli eczane denen yerlere ihtiyaç duyduğunu merak etmeye başlamıştı) ve kısa sürede okulun karşısındaki sokağa varıp beyaz çöp adamın karşı geçmesine izin vermesini bekledi. Beyaz tuğla binanın önündeki yıldızlı ve çizgili bayrak rüzgârda dalgalanıyordu. Yıpranmış görüntüsünden çok kullanılmış olduğu belliydi. Okulun sokağa bakan büyük pencerelerinde OKULUMUZ HOŞ GELDİNİZ diyordu. Libby buna şaşırdı. *Belki Dilek Diyarı'ndaki okulumuzun yazılışı farklıdır, diye düşündü.*

“Acele et,” diye seslendi biri. Üzerinde parlak sarı yelek, beyaz şapka ve eldiven olan yetişkin bir Dilekcan, ona karşıya geçmesini işaret ediyordu. “Okula geç kaldın!” dedi.

Libby dediğini yapıp koşarak karşıya geçti. Ön kapıyı açıp içeri girdi. Pencereilerin önünde yerde kocaman bir A harfi duruyordu. Libby merakla eğilip aldı. Gerçek kâğıttı! Çok hafifti. Kâğıdı penceredeki Z harfinin yanına yapıştırmaya çalıştı ama arkasını döner döner kâğıt yere düştü.

“Boş ver. Ben hallederim sonra. Burada alfabeyi bile bilmediğimizi düşünmelerini istemem!” dedi neşeli bir ses. Libby’ye okulda olması gerektiği söyleyen adam gibi mavi üniformalı yetişkin bir Dilekcandı bu. Okul lobisine giden kapıyı açtı. “Üzgünüm ama geç kâğıdı alman gerekiyor.”

“Geç kâğıdı, tabii ki,” dedi Libby. *Yıldızlar aşkına, geç kâğıdı da neydi?*

Libby içeri girdi ve Dilekcan kadın peşinden girip masanın arkasına oturdu. Masadaki kâğıtları kenara iterek bir dosya çıkardı. Kalemını alıp bir şey bekler gibi Libby’ye baktı.

“İsim?” dedi. Libby’ye dikkatle baktı. “Aslında sen hiç de tanıdık gelmiyorsun,” dedi kaşlarını çatarak. Sonra birden gülümsemeye başladı. “Mmmm, çikolata-

lı pasta,” dedi. “Dedem her cumartesi bize vanilya kremalı çikolatalı pasta yapardı. Doğum günlerini çok sevdiğim için akşam yemeğinden sonra pastanın üzerine mum yakar, bana ‘Mutlu Yıllar’ şarkısını söylerdi. Ve hep birlikte koca bir bardak süt içer ve pasta yerdik.”

Libby’ye hiç koku gelmiyordu, bu yüzden sadece gülümsedi. *Ah tabi ya!* Yetişkin Dilekcanlar, Yıldızcanlar’ın yakınındayken çocukluklarında en sevdikleri tatlının kokusunu alırdı. Biraz garip olsa da çok sevimli olduğunu düşündü Libby. Kadının isimliğine baktı. Sonra aynı Sage’in ona öğrettiği gibi öne eğilip kadının kahverengi gözlerine baktı. “Leydi Jones,” diye başladı. “Ben...”

“Leydi Jones mu!” dedi kadın kıkır kıkır gülererek. “Sen beni kraliyet ailesinden mi sandın? Memure Jones diyeceksin genç bayan!”

Eyvah. Libby baştan başladı. “Memure Jones, ben Libby, yeni öğrenciyim,” dedi. Dilekcan tekrar ederek, “Libby, yeni öğrencisin,” deyince Libby çok rahatladı.

Memure Jones geç kâğıdına *Libby* yazdı. Sonra memure başını kaldırdı. “Soyadın?”

Libby’nin ağzı açık kaldı. Bu konuyu okulda işlemedişlerdi. Yıldızcanların soyadı yoktu. “İl.. Libby... ıı... Libby...”

Panik içinde müdirenin masasındaki katlanmış

kâğıda bakınca üzerindeki listeyi fark etti. Sınıf listesi olabilir miydi? Gördüğü ilk kelimeyi, ters olduğu için epey zorlanarak okudu. “Sp... Spa... Spagetti,” dedi. Sonra o kâğıdın sınıf listesi değil yemek menüsü olduğunu fark etti.

Yüksek sesle söyler söylemez yaptığına pişman oldu. Ne olduğundan pek emin değildi ama kesin olan şeydu ki bu isim, soyadı olarak kulağa korkunç geliyordu!

“Libby... Spagetti?” dedi müdire kaşlarını çatarak.

“Libby Spagetti,” dedi Libby somurtarak.

Müdire başını iki yana sallayarak ismini geç kâğıdına yazdı. “Libby Spagetti.” Gülmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. “Hangi sınıftasın?”

“546,” dedi, Libby yol tarifinden hatırladığı sınıfı söyleyerek.

Müdire sayıları yazarken tekrar ederek, “546,” dedi. Libby’ye geç kâğıdını verdi. “İyi günler Bayan Spagetti.”

“Teşekkür ederim,” dedi Libby kibarca.

Odadan çıkar çıkmaz Libby Yıldızfonunu çıkardı ve yol tarifine baktı. *İki kat yukarı çık, kapıdan geç, sola dön, spor salonunu geç, sağdaki ilk sınıf.* Koridor sessizdi, ama kapalı sınıf kapıları ardından çocukların tiz seslerini bastıran öğretmen gür seslerini du-

yabiliyordu. Sonra yerde gıcırdayan ayakkabı sesleri geldi. Spor salonundan geliyor olmalıydı. Okulun duvarları neşeli sarı tonunda boyanmıştı. Her kapının yanındaki dikdörtgen bir panolar resimlerle kaplıydı; kalabalık sahneler, komik suratlar ve hayatında hiç görmediği garip canlıların resimleri vardı. Ayrıca duvarlardan rengârenk afişler sarkıyordu. Birinin üzerinde sade beyaz fonda büyük yazılarla OKUL BAŞKANI AVA yazılıydı. Başka bir yazı yoktu. Başka bir afiş çok dikkat çekiciydi. Üzerinde kırmızı, beyaz ve mavi bir giysi olan silindir şapkalı sakallı bir Dilekcan adam parmağını okura doğrultmuştu. Üstünde de KRISTIE'YE OY VER! yazılıydı.

İlginç. Libby içten içe okul politikasına girmek isterdi; günün birinde Yıldızkız Akademisi'nin öğrenci heyetinin başı olan Işık Lideri seçimine katılmayı umut ediyordu. Afişin altına baktı ve seçimlerin iki gün sonra olduğunu gördü. *Hmmm.* Belki de buradayken seçimlerle ilgili bir iki şey öğrenebilirdi. Dilek gerçekleştirme ve büyük miktarda dilek enerjisi toplamamanın yanı sıra elbette.

Bir anda, aradığı sınıf olan 546 numaralı sınıfı geçtiğini fark etti. Geri dönerek, derin bir nefes aldı ve kapıyı çalıp bekledi.

Kapı açıldı ve karşısına meraklı gözlerle ona ba-

kan, sevimli, yuvarlak yüzlü, kısa kahverengi saçlı bir öğretmen çıktı. Libby söylemesi gerekenleri hatırladı. Öğretmen tek laf etmeden söze başladı: “Ben Libby, yeni öğrencinizim.”

Öğretmen hemen onu içeri buyur edince -tabii önce havayı koklayıp etrafın çilekli pasta koktuğunu söyledi- Libby rahatladı. “Çocuklar, bu Libby, yeni öğrencimiz,” dedi herkese. Sınıfın arkasındaki boş sırayı gösterdi. “Şuraya oturabilirsin,” dedi.

Libby merakla öğrencilere bakarak arkaya geçti. Çocukların hepsi, kendi gezegenindeki gibi farklı ten rengine sahipti. Onları canlı renklerdeki -kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, mor- saçlar ve parıltılı tenlerle gözünde canlandırdığında Yıldızcanlarla aralarında pek fark olmadığını düşündü. Dilekcanlar ve Yıldızcanlar birbirlerinden hiç de farklı değildi.

Sıraya oturunca Dilekcan mobilyasının ne kadar rahatsız olduğunu fark etti.

“İsmim Bayan Blackstone,” dedi öğretmen. “Senin ismin Libby...”

Ah harika. Yine aynı soru. “Spagetti,” dedi Libby kasvetle.

Korktuğu gibi tüm sınıf kahkahalara boğuldu.

“Çocuklar!” dedi öğretmen. “Çok ayıp. İnsanların ismine gülünmez! Bu kabul edilemez bir davranış.

Lütfen Libby... Libby'den özür dileyin," dedi.

"Özür dileriz Libby Spagetti," dedi öğrenciler hep bir ağızdan.

Libby pek emin değildi ama yeni öğretmenin de gülmemek için kendini zor tuttuğunu anladı.

"Önemli değil," dedi Libby. "*Gerçekten* de komik bir isim."

Bayan Blackstone'un yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Üzgünüm Libby ama biz de tam sınıf gezisine gitmek üzereydik. İmzalı izin kâğıdın olmadığı için bizimle gelemezsin. Bayan Dilling'in sınıfına girebilir misin bir bakayım."

Libby hızla düşündü. Dilek Dileyen Kişisinden ayrı kalamazdı! "İzin kâğıdım var," dedi öğretmenin gözlerinin içine bakarak. "*Gelebilirim.*"

Bayan Blackstone bir an düşündü. "Ah, peki o zaman," dedi başını hafifçe sallayarak. "Bana izin kâğıdını vermiştin. Gelebilirsin tabii ki."

Libby'nin önündeki sırada oturan Dilekcan çocuk arkasına döndü. "Bir dakika, bunu nasıl yaptın?"

"Neyi?" diye sordu Libby olan bitenden haberi yokmuş gibi.

Otobüsün ön tarafında saçları dağınık kesimli, ufak tefek bir kız, koltuğun üzerinde diz çökerek otobüste-

kilere yüzünü dönmüştü. Şarkı söylemeye başladı:

Duvarda asılı doksan dokuz sarı şişe,

Çok su içmişsen git köşeye işe,

Biri yanlışlıkla düşüverdi yere,

Duvarda kaldı doksan sekiz sarı şişe,

Bayan Blackstone otobüsün ön tarafındaki koltuğundan seslendi, “Çok ayıp!”

Kısa bir sessizliğin ardından kız gülümseyip tekrar şarkı söylemeye başladı.

Mini mini bir kuş donmuştu pencereye konmuştu...

Sınıf kahkaha atıp şarkıya eşlik etti.

“Bu daha iyi!” diye seslendi Bayan Blackstone.

Libby çabucak Dilek Süsüne baktı. Yanında oturduğu kıvrırcık kızıl saçlı, çilli genç Dilekcan kız dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyordu. Libby bu genç kızın dalgın bakışlarının arkasında gerçekleşmemiş bir dilek olduğunu umdu. Ama yanına oturup kendini tanıttığında Dilek Süsünün parlamadığını gördü. Kabalık etmemek için sohbet etmeye çalıştı.

“İsmin ne?” diye sordu Libby neşeyle.

“Susie,” dedi kız.

“Bu sınıf gezisi nereye gidiyor?” diye sordu Libby.

“Akvaryuma,” diye cevapladı Susie.

Libby bunun ne olduğunu hiç bilmiyordu ama tabii ki soramazdı. Belki daha farklı bir soruyla ne olduğunu

öğrenebilirdi. “İl... akvaryumda en sevdiğin şey nedir?”

“Balıklar,” dedi Susie.

Hiç şansı yoktu. Libby hafifçe başını sallayıp, dünyanın en konuşkan oda arkadaşından sonra en suskun yol arkadaşının yanına denk geldiği için kendi kendine gülümsedi.

Otobüs kırmızı ışıktaki durdu. *Kırmızı dur demek*, diye düşündü Libby. Dilek Diyarı’na yavaş yavaş alışıyordu. Bir kız yanına yaklaştı. “Yer değiştirmek ister misin?” diye sordu.

“Tabii ki!” dedi Libby minnetle. Koridorun diğer kenarında, uzun sarı saçlı, parlak mavi ojeli kızın yanındaki boş koltuğa oturdu. Dilekcan kız ona gülümsedi.

“Merhaba, Libby Makarna,” dedi. “Ben Gabby.”

Libby onu düzeltmedi, ama Libby Spagetti’den daha sevimsiz bir isimdi bu. “Merhaba Gabby,” dedi. Umutla başını eğdi. Dilek Süsü hâlâ ışık saçmıyordu. *Tüh.*

Libby koltuğunda kıpırdandı. Çok rahatsızdı. Dilek Diyarı’ndaki araç koltuklarının da sınıftaki sıralar gibi, oturana göre şekil değiştirmedini fark etti. Mutlaka daha rahat etmek için basabileceği bir düğme falan olmalıydı. Bu çok saçmaydı. Koltuğun sağını solunu incelemeye başladı.

Koridorun karşı tarafındaki Dilekcan çocuk ona garip garip baktı.

“Ne arıyorsun yeni kız?” diye sordu. “Bir şey mi kaybettin?”

“Hayır, koltuk düzenleyiciyi arıyorum,” dedi Libby. Çocuk boş boş baktı.

“Boyuma ve kiloma göre koltuğu değiştirmek için,” diye açıkladı Libby. “Daha rahat edebilmek için.”

Çocuk kahkaha attı. “Rahat etmek mi? Okul otobüsünde mi? Sen nasıl otobüslere bindin ki?” Yanındaki dürtüp Libby’yi işaret etti. “Baksana Aidan, yeni kız eskiden ayarlanabilen otobüs koltuklarında otururmuş!”

Aidan başını hafifçe salladı. “Duymuştum,” dedi bilgilelikle. “Özel okulda mıydın?”

Libby’nin iyice kafası karışmıştı, “İ, evet,” dedi. Yol arkadaşına geri döndü. En azından bu kız diğerine göre daha konuşkan görünüyordu. Libby ondan faydalı bilgiler alabileceğini düşündü. “E, bana sınıftakilerden bahsetsene,” dedi. “Bilmem gereken ilginç bir şey var mı?”

Gabby bir an düşündü. “Hepimiz dönem ödevlerimizle uğraşıyoruz. Yani senin de yazacak bir konu bulman lazım.”

Libby bir an bunu düşündü. Pek umut verici görünmüyordu. “Başka?”

“Spor salonunda *halk* dansı yapmayı öğreniyoruz,” dedi.

Aidan homurdandı. “İlgi çekici bir şeyler duymak istiyor, okulun en iğrenç faaliyetlerini değil,” dedi. “Bizim yaptığımız *halk* dansı tek kelimeyle berbat,” dedi. “Hep birlikte el ele tutuşup öne, arkaya adım atıyoruz. Çok sıkıcı.”

Libby anlayışla başını salladı. Herkesin söylediklerine çok şaşırmadığı belli etmekte giderek ustalaşıyordu. “Okulda *ilgi çekici* bir şeyler var mı peki?” diye sordu Aidan’a.

Aidan biraz düşündü. “Seçimler olabilir,” dedi sonunda. “İki yakın arkadaş birbirine karşı yarışıyor. Çok garip.”

Libby’nin içine bir elektrik dalgası yayıldı. Yerinde doğruldu. Bayan Stella’nın bahsettiği enerji akımı bu olabilir miydi? Emin değildi ama kesinlikle mümkündü. Bir yerlere varıyor olabilirdi!

Libby’nin sesi heyecandan yükseldi: “Çok zor olmalı,” dedi. Koridordaki afişler aklına geldi. “Ava ya da... ya neydi ismi... Kristie bizim sınıfta mı?”

“Ava bizim sınıfta,” dedi Gabby.

“Ava nere...” Libby tam konuşurken otobüs gürültülü bir fren sesiyle durdu. Çocuklar hemen ayağa sıçrayıp telaşla otobüsten inmeye başladılar.

Libby koridorda sürüklenirken dengesini korumaya çalıştı. “İtişmek yok! Yavaş yavaş!” dedi Bayan

Blackstone, ama ne fayda. “Hemen okula geri dönmek ister misiniz?”

Herkes otobüsten indikten ve otobüsten güvenli şekilde inmekle ilgili azar işittikten sonra, Bayan Blackstone çocukları yüksek duvarla çevirili beton bir binaya götürdü. Buradaki hava Libby’ye çok değişik geldi; tuzlu, ağır ve nemliydi. Kokusu da başkaydı; hoşuna gidip gitmediğine karar verememişti.

Bayan Blackstone derin bir nefes alıp gülümsedi. “Ah, deniz kokusunu çok severim,” dedi. “Tuzlu ve ferah.” Sınıfa döndü. “Tamam çocuklar,” dedi. “Ben biletleri hallederken sizin burada beklemenizi istiyorum.” O, bilet gişesine giderken öğrenciler de binanın girişindeki yürüyüş yolunda sıra oldular.

Ava’yı bulmak için iyi bir fırsat, diye düşündü Libby. Öğrenciler gruplar halinde sohbet ediyorlardı. Çocuklar itişip kakışarak yüksek sesle gülüyorlardı. Libby öğrencileri gözüyle taradı. Sonra küt, kahve-rengi saçları çenesinde kıvrılan kızı gördü. Üzerinde OKUL BAŞKANI AVA yazan bir tişört olduğunu görünce Libby güldü.

“Merhaba,” dedi Libby yanına gelerek. “Ben Libby. Sen de Ava olmalısın.” Altın bir parıltı saçtığını umarak yıldız kolyesine baktı.

Ama hiçbir parıltı yoktu.

7.

BÖLÜM

Genç Dilekcan kız güldü. “Ben Ava’nın kampanya sorumlusu Waverly’yim.” Elini cebine soktu. “Tanıştığımıza sevindim Libby. Rozet ister misin?” Cevap bile beklemeden Libby’nin eline yuvarlak, düz bir nesne koydu. Libby eline baktı. Üzerinde AVA’YA OY VER yazılıydı.

“Memnun oldum Waverly,” dedi Libby. “Rozet için teşekkürler.” Onunda ne yapacağını bilmediği için cebine koyunca Waverly çok üzüldü. “Kampanya sorumlusu nedir?”

Waverly gülümsedi. “Onun konuşmalarını, afişlerini hazırlamasına; okulun seçim kurallarına bağlı kalmasına ve seçmen toplamasına yardım ediyorum.

Kısaca işlerin yolunda gitmesi için ve bazen de onun dikkatini toplaması için uğraşıyorum.” Gizemli bir tavırla öne eğildi. “Ve inan bana bazen odaklanmaya ihtiyacı oluyor! Kısaca seçilmesini sağlamak için elimden geleni yapıyorum. Çok önemli bir iş.”

“İlginç,” dedi Libby. Kimden kampanya sorumlusu olmasını isteyebileceğini düşündü; tabi olur da seçime katılırsa. Belki Leona’dan isteyebilirdi. Çok dikkat çekebilirdi; ayrıca göz önünde olmayı severdi... Boş versene. Muhtemelen Leona bizzat Işık Lideri olmak isterdi!

“Peki aday nerede?” diye sordu Libby.

“Tuvalette,” dedi Waverly. “Hemen gelir.” Tekrar önde eğildi. “E, bize oy vereceğine güvenebilir miyiz?”

Libby güldü. “Önce Ava ile tanışsam daha iyi olmaz mı?” diye sordu. Waverly yüzünü asarak gözlerini kısıtı. “Güven bana, onunla tanıştığında bu iş için mükemmel olduğunu anlayacaksın.”

Bayan Blackstone grubun yanına geldi. Elindeki biletleri havaya kaldırarak, “Her şey yolunda,” dedi. “Şimdi tek sıra halinde turnikeden geçeceğiz. Deniz aslanı gösterisine gitmeden önce diğer canlıları keşfetmek için biraz vaktimiz var.”

Libby hemen kulak kesildi. Deniz zaslını mı? Zaslamların yüzebildiğini bilmezdi! Kocaman kedilerin

sudan nefret ettiğini sanırdı. Bu gerçekten de çok ilginç bir deneyim olacaktı.

Öğrenciler heyecanla içeri girme hevesiyle yine itişmeye başladılar. “Teker teker!” diye uyardı Bayan Blackstone. “Herkes sıraya girsin!” İşaret parmağını kaldırıp uyardı. “Bir daha itişirseniz bu sizin son okul geziniz olur, ona göre!”

Libby korkarak turnikeye yaklaştı. İçinden geçerken metal çubuk canını yakacak gibi görünüyordu. Oysa çubuk kolayca önünden çekildi ve arkasında yeni bir çubuk belirdi. Bir kenara çekilip diğer öğrencilerin geçişini izledi. Ne eğlenceli bir makinaydı. Daha önce hiç böylesini görmemişti.

Turnikenin cazibesi etkisini yitirince, Libby cam duvarlarla kaplı bir yerde olduğunu fark etti. Duvarların arkası su doluydu ve boy boy, rengârenk canlılar yüzüyor, dalıyor, baloncuk çıkarıyor ve süzülüyordu. Libby serin cama alnını yaslayarak, tamamıyla büyülenmiş bir şekilde izlerken iki yakın arkadaşın okul seçimlerini unutuverdi. Dilek Diyarı’nda garip canlılar olacağını biliyordu ama bu inanılmazdı!

“Ama suyun altında nasıl nefes alıyorlar?” diye sordu yüksek sesle.

Tesadüfen yanında olan Aidan güldü. “Şaka yapıyorsun değil mi? Balıkların solungaçları var ya!”

“Tabii ki şaka yapıyorum!” dedi Libby, Aidan’ın sırtına vurdu ama biraz fazla sert vurmuştu. Demek bu canlılar balıktı! Kimliğini ortaya çıkarabilecek sorular sormayı bırakması gerektiğini düşündü. Hemen önünde ağzını açıp kapayarak garip, minik kol gibi uzantıları aşağı yukarı hareket eden, sarı renkli balığa uzun uzun baktı. Garip ve güzeldi. Libby öyle büyülenmişti ki dilek gözlemleri yapmayı büsbütün unuttu. Muhtemelen nereden başlayacağını bile bilemezdi. Yıldızya’da balık yoktu. Su kütlelerinde hiçbir canlı yaşamazdı. Ayrıca bu canlıları tutsak halde görmek de onu şaşırtmıştı. Dilekcanların onları yakından görmesi muhtemelen eğitim amaçlıydı ama yine de vahşi canlıları böyle tutsak halde görmek onu üzdü. Yıldızya’daki tüm canlılar serbestti. Dilek Diyarı giderek daha tuhaflaşıyordu.

“Hadi çocuklar, denizaslanı gösterisi başlamak üzere,” dedi Bayan Blackstone. “Beni takip edin.”

Çocuklar, öğretmeni takip ederek kapıdan çıktılar. Libby artık kimsenin itişip kakışmadığını fark etti; bir daha okul gezisine çıkmama tehdidi işe yaramıştı anlaşılan. Koridoru takip edip, ortasında bir platform bulunan, suyla dolu bir havuzun etrafı koltuklarla çevrili küçük açık hava stadyumuna geldiler. Libby ilk sıradaki Waverly’nin yanına oturdu. Rahatlama Za-

“Ava, bu Libby,” dedi Waverly, “bugün sınıfa gelen yeni kız.”

“Ah, evet,” dedi Ava. “Libby Fiyonk Makarna!” Libby’ye hafifçe dirsek attı. “Pardon, dayanamadım.”

“Ta kendisi,” dedi Libby. Belli etmeden Dilek Süsüne baktı. *Sonunda!* Parıl parıl ışık saçıyordu.

Ava yumruğunu kaldırıp beklentiyle Libby’ye gü-lümsedi. Libby, onun yumruğuna baktı. Dilek Dileyen Kişiler 101 dersinden hayal meyal hatırladığına göre Dilekcanların el sıkışmak gibi garip bir âdeti vardı. Libby, Ava’nın yumruğunu tutup sıkı. Ona çok tuhaf gelmişti. Anlaşılan, gülmeye başlayan Ava da öyle dü-şünüyordu.

“Ne resmisin!” dedi. “Tanıştığımıza memnun oldum hanımefendi!”

Libby hata yaptığını fark etti. Hemen not aldı.

Görev 2, Dilek Diyarı Gözlemleri #3: Dilekcanların havaya yumruk kaldırarak yaptığı gizemli selamlaş-ma yöntemini öğren.

“E, bize oy verecek misin?” diye sordu Waverly he-yecanla.

Ava kollarını sımsıkı kavuşturarak, “Rahat bırak kızı Waverly,” dedi. “Okul gezisindeyiz.”

Kızlar sert sert bakıştı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Libby. Kalp atışı

hızlandı. Bu bir işaret olabilirdi.

“Yok bir şey!” dedi Waverly hemen. “Neden böyle dedin? Kampanya harika gidiyor!” Gözlerini kıstı. “Sen okul gazetesinden misin?”

Ava güldü. Ellerini ağzının kenarına koydu. “Flaş! Flaş! Son haberler,” diye seslendi. “Son seçim haberleri!”

“Pardon,” dedi bir kız, ayağa kalkıp ona yol verdiler. Libby bu esnada Ava’ya döndü. “Bir sorun yok mu yani?” diye sordu nazıkçe.

Ava hemen Waverly’ye baktı, neyse ki başka tarafa dönmüştü. “Yok bir şey aslında,” dedi Libby’ye. “İ... yani... aslında...” Sesi çıkmadı.

“Bana anlatabilirsin,” dedi Libby ilgiyle öne eğilerek.

“Ee, aslında eğer bilmek istiyorsan asıl dilediğim seç...”

“Bayanlar baylar, çocuklar Applewoord Akvaryumu’na hoş geldiniz!” diye gürledi hoparlörden bir ses.

Ava’nın dikkati dağıldı ve Libby’ye dileğini söylemeyi yarıda kesti.

Ama Libby gülümsüyordu. Ava’nın cümlesini tamamlayarak, *seçimi kazanmak*, diye düşündü. Seçime iki gün vardı. Gizlice Geri Sayım Saati’ne baktı. Kırk sekiz saat vardı. Tam iki gün sonraydı! Her şeyi

çözmüştü. Libby yüzünde bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. Dilek Süsü parıldıyordu. Dileğin ne olduğunu öğrenmişti. Şimdi dileği nasıl gerçekleştireceğini bulmak kalmıştı.

Ama bu biraz bekleyebilirdi. Şimdi Libby önce deniz zaslını şovunu izleyecekti.

“Lütfen Öğitmen Amy ve denizaslanlarımız Felix ile Oscar için alkış!” Libby de diğer öğrencilerle birlikte alkışlayıp tezahürat etti.

Üzeri işlemeli turkuaz gömlek giyen, elinde kova, boynunda düdüğü olan yetişkin bir Dilekcan kadın koşarak platforma geldi. Düdüğü üfledi ve çok garip bir şey oldu. İki zarif, koyu renkli canlı Libby’nin hayret dolu gözleri önünde sudan fırladı ve havada birbirleri etrafında dönüp su bile sıçratmadan suya geri daldı.

“Yıldızlar aşkına!” diye bağırdı Libby. “Ne şimdi bunlar, balık mı?”

Waverly ona tuhaf tuhaf baktı. “Denizaslanı şovundayız. Ne olduklarını sanıyorsun?”

“Haa,” dedi Libby ama hâlâ kafası karıştı. Arkaya yaslanıp olanları izledi. Felix ve Oscar, Kaliforniya denizaslanıydı; fok balığı ve mors isimli diğer canlılarla akraba olan bir deniz memelisiydi bu. (Herkes bu bahsedilenleri gayet normal karşıladığı için Libby de ayak uydurarak başını salladı.) Bu zeki canlılar

çok iyi yüzer, balık yemeyi çok severdi. Dahası Eğitmen Amy'nin yanında bir kova balık vardı. Denizaslanları günde on beş kilo balık yiyebilirdi. Balıklarla yeni tanışan ve onları şimdiden çok seven Libby bunu duyduğuna çok üzüldü. Yıldızıya'da yaşayan tüm canlılar -hem Yıldızcanlar hem de hayvanlar- otoburdu, bu yüzden hayatında hiç etobur bir canlı görmemişti. Sevimli denizaslanları, balıkları teker teker yerken başını çevirdi. İzleyiciler, denizaslanlarının pürüzsüz derili görünmesine rağmen aslında tüylü olduğunu öğrendiler. Tenlerinin altındaki yağ katmanı, soğuk sularda sıcak kalmalarını sağlıyordu. Yüz seksen metreye kadar dalabiliyor ve suyun altında nefes almadan on, hatta yirmi dakika kalabiliyorlardı.

Üstelik çok da yetenekliydi! Libby pek etkilendi. Sudan kolaylıkla sıçrayarak havada taklalar attılar. Oscar, kocaman çizgili bir topu burnunun ucunda dengede tutarak Felix'e attı. Felix topu kolayca yakalayıp, suya dalarak hiç düşürmeden yüzmeye başladı. Libby sevinçle ellerini çırpıyordu. Felix ile Oscar ön yüzgeçleri üzerinde durabiliyor; kıvırdıkları kuyruklarını burunlarına dokundurabiliyordu. Arka arkaya dizili çemberlerin içinden atlayarak sudan sıçradılar ve platformun üzerinden kayarak tüneklerine tırmandılar. Libby de herkesle birlikte tezahürat etti. Felix

havuzun etrafında hızla tur atarken Oscar da alkış tuttu; sonra Oscar suya dalıp ona katıldı ve iki kez geriye takla atarak gösteriyi bitirdiler.

Floşşş! İlk iki sıradaki herkesin yüzüne su geldi. Libby de diğerleriyle birlikte homurdanıp yüzünü astı. Ama aslında çok eğlenmişti.

Yavaşça stadyumdan dışarı çıktıktan sonra Bayan Blackstone onları turun sonraki durağa götürdü: penguen yuvası. Libby kapıyı iter itmez bir an kokudan yüzü buruştu. Sıcak, nemli ve pis kokan hava gözlerini sulandırdı. “Yıldızlar aşkına,” diye mırıldandı kendi kendine. “Ne berbat bir koku bu!” Karanlık odanın ön tarafına doğru gidince başka bir cam duvarla karşılaştı. Camın arkasındakileri görünce pis koku tamamen aklından gitti. Gözünün önünde, hayatında gördüğü en sevimli canlı duruyordu: Siyah beyaz, sivri gagalı, boncuk gözlü canlılar havuzun üzerindeki kayalıklarda hareket ederken sivri uçlu kanatları yanlarında sallanıyordu. Libby, paytak paytak yürüyüp hantalca sıçramalarını büyük neşeye izledi. Paytak paytak paytak paytak. Zıp zıp. Paytak paytak paytak. Zıp zıp. Libby yüksek sesle güldü. Sonra birden penguenler bambaşka bir şeye dönüştü. Suya dalıp birbirlerine hiç çarpmadan büyük bir hızla yüzmeye başladılar. Libby karadaki sevimli, hantal penguenler ile suda-

ki zarif yüzücü penguenlerden gözlerini alamıyordu. Tüm gün bu karanlıkta oturup bu canlıları izleyebildi. “Ne muhteşemler değil mi?” dedi yanındaki öğrenciye. Çocuk cevap bile vermeden gitti. Libby yavaşça gözlerini kırptırıp etrafa bakındı. Kimse yoktu. Sınıf, onu almadan binadan çıkmıştı.

Herkes nerede? Libby sakin olmaya çalıştı. Yandaki binaya gitti ve etrafa bakındı. Ama denizanası odasında da değillerdi (Libby burada da bu canlıların yavaşça hareket eden dokunaçlarını ve ısıldayarak dalgalanan hipnotize edici hareketlerini tüm gün izleyebiliirdi). Dayanılmaz sevimli canlılarla dolu tankı görünce bir an dikkati dağıldı. Üzerinde ‘denizati’ yazıyordu ama sonra aramaya devam etti. Oyalanacak vakit yoktu. Kaybolmuştu.

Sonunda turkuaz gömlekli, boynunda düdük olan yetişkin Dilekcan kadın ona yaklaşıırken Libby çok rahatladı. Eğitimci Amy idi. “Kaybolmuş gibi görünüyorsun,” dedi Libby’ye. “Okul gezisiyle gelmiştin değil mi?”

Libby başıyla onayladı.

“Sınıf arkadaşların dokunma havuzunda,” dedi Eğitimci Amy. “Seni götüreyim.” Libby derin bir iç çekti ve kadının peşinden gitti. Derken Eğitimci Amy birden durdu. “Vanilyalı pasta kokusu alıyor musun?” dedi havayı koklayarak. Libby gülümseyerek omzunu silkti.

Libby sınıf arkadaşlarını bulduğuna sevindi -kim-senin kaybolduğunu fark etmemesine birazcık üzülse de- ama dokunma havuzunu görür görmez her şeyi unuttu. İsminden de anlaşıldığı gibi geniş ve alçak çeperli akvaryumun içi, ziyaretçilerin dokunabileceği deniz canlılarıyla doluydu. Libby kollarını sıvayıp, öğrencilerin arasından geçerek havuzun köşesine vardı. Ellerini suya soktu. Neyse ki yanındaki rehber ona ne yapması gerektiğini açıkladı da Libby şaşkın şaşkın durmaktan kurtuldu. Tarih öncesi dönemden kalma gibi görünen at nalı yengeçleri, utangaç yengeç, kaygan deniz sümüklüböceği, pütür pütür ve her boyda denizyıldızı, düz denizkestanesi, midye, dikenli denizkestanesi, minik köpekbalıkları, emme hortumu gibi ağızları olan yumuşak kanatlarını çırparak suda süzülen düz vatozlar. Libby keşke bütün gün burada kalabilseydi.

Bayan Blackstone herkese ellerini -evde yaptıkları gibi ellerini sıcak bir ışığın altından geçirerek değil, ellerine acayip kokulu jelden sürerek- temizlemesini söyledikten sonra kafeteryada çabucak öğle yemeği yediler ve okula geri dönmek üzere otobüse bindiler. Yemekte, Libby çavdar ekmeğinde kızarmış peynir diye bir yemek sipariş etti ve çok beğendi. Bu işin iyi tarafıydı. Kötü yanı ise yemekte Ava'nın yanına otu-

ramaması olmuştu. Eve dönerken yine şansını denemek istedi ama Waverly'den fırsat bulamadı. Waverly onunla derin bir sohbete girmişken, Ava dalgın bakışlarla onu dinliyordu. Libby otobüsün ön tarafına oturdu. Açık kahverengi saçları gözlerinin üzerine düşen, sevimli bir Dilekcan çocuk yanına oturunca Libby ona gülümsedi. Kapılar kapanır kapanmaz birden gök gürledi ve sağanak yağmur başladı. Libby pencerelerden akan su izlerini görünce çok şaşırdı; demek Dilekcan araçlarında Yıldızya'dakiler gibi kuru tutucu koruma tabakası yoktu. Silecekleri görünce çok heyecanlandı ve merakla gözlerini dikti. Yağmur sesi ve sileceklerin düzenli hareketinden gelen ses birleşince Libby'nin fena halde uykusu geldi.

İlk günüm harika geçti! diye düşündü. *Dilek Dileyen Kişimi buldum, dileğini hemen öğrendim. Bunu gerçekleştirebileceğime eminim. Akvaryum da muhteşem bir deneyimdi.*

Gözleri kapanmadan önceki son düşüncesi şuydu: *Görev 2, Dilek Diyarı Gözlemleri#4: Penguenleri görmeden Dilek Diyarı'ndan ayrılma.*

8.

BÖLÜM

Otobüs fren yapınca Libby sıçrayarak uyandı. Nerede olduğunu ve ne yaptığını (okul otobüsündeydi, Dilek Diyarı'nda dilek gerçekleştirme görevindeydi) hatırlaması biraz sürdü.

“İyi uyudun mu?” dedi yanındaki genç Dilekcan çocuk ayağa kalkarken.

Libby başıyla onayladı. Gerçekten de çok dinlenmiş hissediyordu.

Arkadaşlarıyla otobüsten inip sınıfa gittikten sonra son zil çalmadan çantalarını toplamaya çalıştılar. Eve gitme zamanı gelmişti. Tabii ki Libby'nin gidecek evi yoktu. Seçimle ilgili bilgi toplamalıydı.

“Al bakalım,” dedi Bayan Blackstone, Libby'nin sı-

rasına gelip ona kalın bir kitap verdi. “Bu geceki matematik ödeviniz; üçüncü bölümde on beşle on yedinci sayfalar arası.”

Libby kitabı eline alır almaz gözleri parladı. Sayfaları çevirerek kâğıdın inceliğine, her iki tarafa da yazılmış olmasına hayret etti. Kitabı göğsüne bastırdı.

Önündeki kız arkasına öndü. “Vay be,” dedi. “Matematik ödevine bu kadar heyecanlanan kimse görmemiştim!”

Ava, Libby’nin sırasına yaslanıp gümüş rengi sırt çantasının fermuarını çekti. Homurdanıp yüzünü ekşiterek, “Bu ödev benim canımı çıkaracak,” dedi. “Keşke bu akşam ödev olmasaydı.”

Libby *keşke* kelimesini duyar duymaz kulak kesildi. Dilek Dileyen Kişisinin mutlu olmasını çok isterdi. Libby yakınlardayken onun ufak tefek diğer dileklerine de yardım edebilirdi elbette. Dilek Dileyen Kişisini mutlu etmekten güzel ne olabilirdi.

Bu çok kolay olacaktı. Libby kitabı sırasına koyup Bayan Blackstone’a doğru gitti. Gözlerinin içine baktı. “Bu akşam ödevim olmasa daha iyi olmaz mı?” dedi kısık sesle.

Bayan Blackstone dalgınlıkla, “Pardon Libby ne dedin?” diye sordu.

Libby sağa sola bakınıp onu duyacak kimse var mı

diye kontrol etti. “Bu akşam ödev yapmasak daha iyi olmaz mı?” diye tekrarladı bu sefer daha yüksek sesle.

Bayan Blackstone başını hafifçe salladı. “Bu akşam ödev yapmasanız da olur,” dedi yüksek sesle.

Sınıf coşkuyla bağırıp ders kitaplarını sıraya geri bıraktı.

Libby, Ava’nın sesini duydu: “Vay canına, bazen dilekler gerçekleşiyormuş. Hem de bu kadar kolaylıkla!”

Son ders zili çalınca öğrenciler bağırış çağırış sınıftan dışarı fırladılar. Libby de onların peşinden çıktı. Koridorda diğer sınıflarla merdivenlerden inip, oditoryumdan geçerek bahçeye çıktılar. Ava’yı gözden kaybetmişti ve okul bahçesinde gezinip, onu ararken üstüne uçan toplardan ve ona doğru koşan çocuklardan sakınmaya çalıştı. Sonunda bahçenin bir köşesinde Waverly ile konuşan Ava’yı buldu. Waverly’nin yüzündeki ifade Libby’ye artık tanıdık geliyordu: Kız fena halde sinir olmuştu.

“Bu seçimi yeterince ciddiye aldığından emin değilim,” dediğini duydu Libby. “Bütün gün kampanya hazırlığı yapabiliydik!” Başını iki yana salladı. “Sen gezideyken Kristie’nin yeni afişler astığını gördün mü? Şimdi bizden çok daha fazla afişi var.”

“Öyle mi?” dedi Ava ilgiyle. “Gözümden kaçmış.”

Libby başını salladı. Çıkarken oditoryumun önün-

deki yeni afişleri görmüştü. Capcanlı yeşil fon önünde duran uzun, düz, siyah saçlı genç bir Dilekcan kızın büyütülmüş resmiydi bu. Kocaman pembe bir sakız şişiriyordu; ama sakız aslında afiş panosuna yapıştırılmış pembe bir balondu. Üzerinde şu yazılıydı: ŞAN-SINIZINI YÜZÜNÜZE PATLATMAYIN, KRİSTİE'YE OY VERİN. Libby de yanlarına gidip Ava'ya afişi anlattı.

Ava yüksek sesle güldü. “Ne eğlenceli bir fikir!” dedi. “Kristie her zaman böyle...”

“Hayır,” dedi Waverly kızgınlıkla. “Berbat bir fikir. Seçimi hafife alıyor. Afişini hiç beğenmedim. Hem bir de şimdi herkese balonlu sakız dağıtmaya başladı.” Yanlarından geçen yanakları sakızla dolu çocuğu işaret etti.

“Okulda sakız çiğnemenin yasak olduğunu herkes bilir.” Dudaklarını büzdü. “Okul kurallarını çiğniyor. Onu şikayet mi etsem...”

“Sakın yapma,” dedi Ava hemen. “Bak, aklıma bir fikir geldi. Kendimiz havalı afişler yapalım. Evde hâlâ bir sürü eliş malzemesi duruyor.”

Evet! Libby de tam bunu bekliyordu. Ava'nın kendi dileğini gerçekleştirmeye çalıştığını görmek onu heyecanlandırdı. “Ben de yardım ederim!” dedi.

İki kız şaşkınlıkla ona baktı.

“Ne var?” diye sordu Libby omzunu silkerek.

“Önce annenden izin alman gerekmez mi?” diye sordu Ava.

Libby başıyla onayladı. “Tabii ki!” dedi. Yıldızfonunu açıp rasgele bir numara çevirdi. Çalmaya başlayınca çok şaşırdı. Çabucak gözlem yaptı: *Görev 2, Dilek Diyar Gözlemleri #5: Yıldızfonlar, Dilek Diyarı’nda normal telefon gibi de çalışıyor.*

“Efendim,” dedi bir ses.

Ava ile Waverly onu izliyordu, Libby işi oluruna bırakmaya karar verdi. “Merhaba anne,” dedi. “Bugün okuldan sonra yeni arkadaşımın evine gidebilir miyim?”

“Pardon ama yanlış numarayı aradın,” dedi telefonun öbür ucundaki kişi.

Libby’nin aklına bir fikir geldi. “Aa, bu gece iş toplantının mı var?” dedi. Durup bekledi. “Tamam, sorarım.”

“Bak kızım yanlış numarayı aramışsın,” diye tekerarladı hattaki kişi.

Yıldızfonun üzerine elini koydu. “Annemin bu akşam çok önemli bir iş toplantısı varmış ve geç kalacaktım, bu gece sizde kalabilir miyim diye sormamı istedi.”

Ava omzunu silkti. “Tabi. Annem için sorun olmaz.”

“Tamam o zaman,” dedi Libby. “Teşekkürler anne.”

“Yanlış numarayı aradığının ve annen olmadığının farkındasın değil mi,” dedi ses. “Aslında ben kimsenin annesi değilim. Çünkü bir babayım!”

Libby az kalsın kahkahalara boğulacaktı. “Ben de seni seviyorum anne,” dedi.

Plan tamamdı. Avalara giderken Libby kendini tebrik etti. Görev şu ana kadar mükemmel gidiyordu. Dilek enerjisini toplamasına az kalmıştı.

“Anne, ben geldim!” diye seslendi Ava. Cevap yoktu. “Çalışma odasıdadır,” dedi. “Oradayken beni duymıyor.” Ayakkabılarını çıkarıp kapının yanına dizdi. Libby ile Waverly de öyle yaptılar. Libby parlak pembe ojeli, çıplak ayak parmaklarını oynattı. Anlaşılan Dilekcan ayakkabıları kir tutmayan malzemeden yapılmamıştı. Evlerinin de kendi kendine temizlenmediğini hatırladı. Zavallı Dilekcanlar.

Pencereden içeri öğleden sonra güneşi süzülüyordu. Kızlar eşyalarını ahşap yemek masasına koydular.

Ava mutfaktaki büyük gümüş kutunun kapağını açtı. Işıklandırılmış kutunun içi değişik yiyecek ve içeceklerle doluydu.

“Bir şey ister misiniz?” diye sordu. Libby ile Waverly su istediler.

Görev 2, Dilek Diyarı Gözlemleri #6: Dilekcan yiyecekleri kendi kendini en uygun sıcaklıkta tutmadığı için büyük bir soğutma cihazında saklanmaları gerekiyor.

Yerleştikten sonra Waverly sırt çantasından defter

ile kalem çıkardı. "Yeni slogan bulalım," dedi.

"Aklıma bir fikir geldi," dedi Ava sakince. Paylaşmak için sabırsızlandığı belliydi. "Geçen Cadılar Bayramı'nda Kristie ile giydiğimiz şu çizgili mahkûm kostümlerini hatırlıyor musun? O kostümle resmimi çekip, yüzümün önüne parmaklık ekleyebiliriz, üzerine de şöyle bir şey yazarız: 'Aranıyor: Başkan Ava'." Hevesle Waverly'ye baktı.

"Hayatta olmaz," dedi Waverly. "Çok çocuksu. Seni nasıl ciddi bir aday olarak görsünler?"

Ava'nın yüzü düştü.

Libby hızla düşündü. "İ, Ava'nın şöyle bir resmine ne dersiniz?" diye önerdi. "Eğlenceli ve akılda kalıcı. Mesela 'Ava'ya oy verin..." sesi kesildi. "Ava ile kafi-yeli ne var?"

"Ayva nasıl?" diye önerdi Ava. "Ava'ya oy verin, ayvayı yemeyin?"

"Çok sevimli!" dedi Libby.

Waverly yüzünü ekşitti. "Berbat!" dedi.

Ava dudağını ısırды ve bir daha denedi. "Ava'ya oy verin, demedi demeyin?"

"A bu da güzel," dedi Libby. "Çok akılda kalıcı."

Waverly elindeki peçeteyi buruşturup Libby'nin başına attı. "Kusura bakmayın kızlar ama ikisi de birbirinden kötü."

Ava bundan pek emin değildi. “Çocuklar espri sever,” dedi. “Onları güldürür. Hem akılda kalıcı.” Başını çevirdi. “Ben komik şeyleri severim. Kristie de öyle,” dedi sesi kısılarak.

“Espri yapacak zaman değil. Öğrencilerin bu işle ilgili ciddi olduğunu anlamasını sağlamalıyız!”

Ava başını eğdi. “Tamam,” dedi.

Waverly ayağa kalktı. “Odana gidip malzemeleri getirebilir miyim?” diye sordu.

“Olur,” dedi Ava.

Waverly odadan çıkar çıkmaz Libby elini Ava’nın koluna koydu. “Bence bu fikirler çok iyiydi,” dedi. “Waverly’ye eğlenceli bir şeyler yapmak istediğini söylemeliyiz. Bu senin kampanyan.”

Ava başını iki yana salladı. “Hayır, sanırım haklı,” dedi. “Seçimler ciddi olmalı.” İç çekti. “Ava ile kafiyeli bir laf yok zaten.”

Waverly kucığında afiş kartonlarıyla gelerek, “Buldum,” dedi. “Çocuksu şeyler, kafiyeler ve kesinlikle kostümler yok. Senin sorumluluk sahibi görünen bir resmini çekeriz. Siyah beyaz bastırırız, üzerinde de ‘Ava’ya oy verin’ yazar. Sade. Klasik. Etkili. Güven bana, en iyisi bu.”

Ava bir an düşündü. “Olur,” dedi sonunda.

“Emin misin?” diye sordu Libby endişeyle.

“Bana güvenin,” diye tekrarladı Waverly. “Ne yaptığımı biliyorum.”

Libby iç çekti. Waverly’nin haklı olmasını umdu.

Ava’nın telefonuyla elli üç resim (Libby saymıştı) çektikten sonra, Waverly sonunda doğru resme ikna oldu. Ona göre ‘ciddi ve cana yakının mükemmel birleşimiydi’. Gerçi Ava’nın gözlerini şaşkınlıkla yapıp sersem bir surat yaptığının haricinde Libby’ye göre hepsi birbirinin aynı görünüyordu. Libby Ava’nın kendi kendine “keşke bitirsek artık,” diye mırıldandığını duydu ve elli üçüncü resmin mükemmel olması için elinden geleni yaptı. (Waverly’nin deyimiyle “klasik ve klas sahibi”) siyah beyaz yirmi kopya bastılar ve üzerinde AVA’YA, altında OY VERİN yazan afiş kartonlarının ortasına resimleri yapıştırdılar.

Libby Ava’ya döndü. “Sence nasıl oldu?” diye sordu.

Ava ağzını açacak oldu ama vazgeçip omzunu silkti. “Oldu işte,” dedi.

Waverly afişlere baştan aşağı baktı. “Bana sorarsan,” dedi. “Çok sevdim.”

“Neyi sevdin?” dedi biri.

“A, merhaba anne,” dedi Ava. “Waverly yaptığımız kampanya afişlerini beğendiğini söylüyordu.”

Libby başını kaldırdı. Ava’nın annesi siyah çerçe-

veli gözlük takmış, kısa kızıl saçlarını kulaklarının arkasına itmişti. Üzerinde kot pantolon ve soluk kırmızı bluz vardı. Afişlere bakıp gülümsedi. “Çok güzel. Biraz ciddi ama öyle olması gerek galiba. Karnınız aç mı?” Havayı içine çekti. “Havuçlu kek kokusu alan var mı?” Yine havayı kokladı. “Krem peynirli ...”

Ava annesine güldü. “Bu okuldan yeni arkadaşımız Libby. Kampanyaya yardım ediyor. Bu gece bizde kalacak.”

Ava’nın annesi gülümsedi. “Tamam, sorun değil.”

Sonra duvarda asılı büyük saate baktı. “Aaa!” dedi. “Pardon, çalışmaktan saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemişim. Pizza yemek ister misiniz?”

“Evet!” diye bağırdı Ava ve Waverly.

Ava’nın annesi telefonu alıp Libby’ye döndü. “Senin için de sorun yok değil mi?” diye sordu. “Glutensiz, vegan veya laktozsuz yemek istemiyorsundur umarım?”

Libby boş boş baktı. Neler söylüyordu bu kadın? “Hayır,” dedi sonunda. “Pizza iyi olur.”

Hem de nasıl iyiydi. Çok iyiydi. Mükemmeldi. “Daha fazla alabilir miyim lütfen!” dedi ilk dilimini mideye indirdikten sonra. Dört dilim yedi. Çıtır çıtır, soslu, peynirli bu yiyecek enfesti. Basit görünüşü aldatıcıydı ama insanın içini ısıtan lezzetlerin mükemmel karışımıydı. *Görev 2, Dilek Diyarı Gözlemleri #7:*

Herkes pizzayı denemeli!

Ava'nın annesi bir dilim daha alacakken nefesi ke-sildi. Saatine baktı. "Aa, Jasper'ı alma saati geldi!" dedi telaşla. "Hemen dönerim kızlar!"

Libby Ava'ya baktı.

"Sinir bozucu erkek kardeşim," dedi.

Kızlar ortalığı temizlemişti; Ava bulaşık makinesi-ni (garip Dilekcan icatlarından bir başkası) çalıştırır-ken, Ava'dan bir iki yaş küçük çocuk mutfağa geldi. Kızıl saçlıydı, çilli yüzüyle sırtıyordu. Libby onu me-rakla inceledi. Çocuk pizza kutusunun kapağını açıp bir dilim aldı. "İyi ki bana da bırakmışsın Ava," dedi.

"Merhaba demek yok mu Jasper?" diye sordu Ava.

"Merhaba," dedi Jasper pis pis sırıtarak.

Ava gözlerini yuvarladı. "Erkek kardeşler işte," dedi.

Waverly Ava'nın önüne bir demet kâğıt koydu. "Ba-
kar mısın," dedi, "senin için bazı fikirler not aldım."

Ava şaşkınlıkla ona baktı. "Benim... konuşmamı mı yazdın?" diye sordu.

Waverly elini kaldırıp eleştiriyi geciktirmeye çalı-
şarak, "Başlama noktası olarak sadece," dedi.

Ava kâğıtları alıp inceledi. Başını kaldırdı. "Konuş-manın tamamını yazmışsın gibi görünüyor."

"Sadece birkaç fikir," diye karşı çıktı Waverly.

Ava boğazını temizleyip okumaya başladı. “İyi günler Müdire Lefkon, Müdür Yardımcısı Bergen, öğretmenlerimiz ve sevgili öğrencilerimiz. Benim ismim Ava Cunningham ve okul başkanı seçiminde adayım. Bu zorlu görevi tüm kalbimle ve ciddiyetle kabul ediyorum. Okul yönetiminin eğlence konusu olduğunu düşünenler var.” Orada Ava kaşlarını çattı. “E...sizi temin ederim ki...” Bir an nerede kaldığını unuttu. “Sizi temin ederim ki,” diye tekrarladı, “bu sorumluluğu beraberrinde gelen tüm yüklerle kabul etmeye hazırım. Sevgili öğrenci arkadaşlarıma yol gösterirken...”

“İyi olmuş,” diye lafını böldü Jasper.

Waverly ellerine kalçasına koyup gülümsedi.

“Gerçekten mi?” dedi Libby. Bundan şüpheliydi.

“Evet,” dedi Jasper. “İzleyicileri sıkıntıdan öldürmek için çok iyi!”

Libby içinde tuttuğu kahkahayı daha fazla zapt edemedi. Çocuğa kesinlikle katılıyordu.

“Jasper!” dedi Waverly oflayarak. “Sen kendi işine baksana!”

“Bence şöyle demelisin,” dedi Jasper. Mutfak taburesine çıkıp bir elini kalbine götürüp parmağını havaya kaldırdı. “Ben Ava Cunningham,” dedi cırlak bir sesle. Ava’nın kısık, hoş sesiyle alakası yoktu. “Başkan olarak bana oy vermelisiniz, çünkü çok nazik ve

cömert biriyim. Aslında öyle cömerttim ki sekiz yaşındayken muhteşem erkek kardeşimle çok özel bir şeyimi paylaştım. Ona gelmiş geçmiş en kaşıntılı...”

Ava’nın gözleri kocaman açıldı. Bundan sonra ne geleceğini biliyordu. Yüzünde panik dolu bir ifade vardı. Kardeşine doğru atlayarak, “Susar mısın artık!” diye bağırdı.

Dilek Dileyen Kişisinin bir dileği daha! Libby hemen eyleme geçti. Jasper’a gözlerini dikip, *Sus, sus, sus, sus*, dedi zihninin içinden.

“... en kaşıntılı bit...”

Birden Jasper sustu. Ağzı açıktı ama hiç sesi çıkmadı. Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Ava çok rahatlamıştı. “Çok komiksin Jasper,” dedi. “Şimdi in oradan artık.”

Jasper panikle koşarak odadan çıktı. Libby belki dileği geri almak için biraz fazla beklemişti. Ama sonunda oldu.

Libby yüksek sesle esnedi. Çok yorulmuştu.

“Seni de uykusuz bıraktık,” dedi Waverly. “Hadi konuşmaya geri dönelim.”

Ava notları toplayıp derin bir nefes aldı. Waverly’ye baktı. “Ben seyircileri ısıtmak için espriyle başlamayı düşünüyordum. Şunu duymuş muydun?” Gülümsedi. “Her gün pasta?”

“Ne?” diye sordu Libby.

“Her gün pasta!” dedi Ava. “Anladın mı?”

Libby anlamış gibi güldü ama tabii ki anlamamıştı.

Ava gülümsedi. “Sonra okul menü seçeneklerini geliştirmek gibi kampanya vaatlerime giriş yapabilirim. Ne dersin?”

Waverly hafiften sinir olarak başını iki yana salladı. “Vermen gereken mesaja bağlı kal Ava,” dedi. “Ciddi bir adaysın. Esprileri sakız patlatan kıza bırak.”

Libby, Ava’nın belli belirsiz, “*Senin* mesajından mı bahsediyorsun?” diye mırıldandığını sandı. Ama bundan emin değildi sonra Ava omzunu silkti: “Sen hangisinin en iyi olduğunu düşünürsen o olsun,” dedi, Libby de vazgeçti.

Birkaç saat ve epey ciddi bir seçim konuşmasının ardından, kızlar Ava’nın odasında yatıyorlardı. Kendi büyük yatağını misafirlerini vermiş olan Ava yerde uyku tulumunda yatıyordu. Waverly tatmin olana kadar Ava konuşmayı defalarca tekrarlamıştı. Libby her şeyin kontrol altında olduğuna emindi.

“Espriyle başlamamam konusunda emin misin?” diye sordu Ava. “Bana öylesi çok daha iyi gibi geliyor, herkesin dikkatini çekeceğini hissediyorum.”

Waverly esnedi. “Sınıf palyaçosu seçilmeye çalışmı-

yorsun,” dedi. “Okul başkanı olmaya çalışıyorsun.”

Ava gözlerini yuvarladı. “Tamam,” dedi. Bir an Libby’ye baktı. “Saçlarını çok sevdim Libby. Şu pembe tutam çok sevimli.” Uykulu uykulu gülümsedi. “Keşke benim de saçlarım pembe olsa. Neyse, iyi geceler.”

Libby’nin gözleri kocaman açıldı. Pembe saç! Bir Dilek Dileyen Kişi’nin kaç dileği olabilirdi! Bu iş artık çığırından çıkıyordu. Yine de gözlerini kapayıp odaklanmaya çalıştı. Ama öyle yorgundu ki...

Ah yıldız aşkına! Korkunç bir alarm sesi onu derin uykusundan uyandırınca, Libby sıçrayarak kalktı. Bu sesin ne olduğunu anlaması birkaç yıldızdakika sürdü. Dilek Diyarı alarmları çok yüksek ve sinir bozucuydu. Libby, yataktan çıkana kadar yatağı nazikçe titreten, nazik Yıldızya alarmlarını kesinlikle tercih ederdi. Bu ise berbattı. Güne başlamak için ne sinir bir yoldu. Ayrıca yeni afişleri asmak için epey erken kalkıyorlardı. Seçim ertesi gündü.

İlk kalkan Ava oldu. Uyku tulumunun fermuarını açtı, ayağa kalkıp banyoya gitti. Libby banyonun ışığının yandığını duydu. Sonra da çığlık sesini.

Libby ve Waverly banyoya koştular. Libby kapıyı ardına kadar açtı. Ava aynada kendine bakıyordu. Saçlarının yarısı pembe yarısı kahverengiydi. Libby,

dileğin yarısında uyuyakaldığını anladı. *Eyvah.*

Waverly başını iki yana salladı. “Hayır, hayır, hayır, hayır,” dedi. “Hayır,” dedi son bir kez.

Ava yansımasına bakıp gülümsedi. “Aslında çok sevimli olmuş,” dedi. “Ama nasıl oldu bu?”

“Seçimden önce bunu düzeltmeliyiz!” dedi Waverly delirmiş gibi. “Ciddi bir başkan adayının böyle saçları olamaz!”

Libby hızlıca düşündü. “Sadece geçici bir renk,” dedi. “Endişelenme. Duş alınca akar.”

“Öyle olsa iyi olur,” dedi Waverly uyararak.

“Öyle,” dedi Libby. “Söz veriyorum.” Sonra düşündü, *Görev 2, Dilek Diyarı Gözlemleri #8: Hangi dileğin gerçek, hangisinin öylesine söylenmiş olduğuna dikkat edin. Aradaki farkı anlamak zor.*

Ava banyodan çıkıp havluyla normale dönmüş olan saçlarını kuruladı. Ondan sonra Libby girdi ve Ava’nın ona temiz giysiler, hâlâ paketinde olan -diş fırçası isminde- yepyeni bir alet ile diş macunu denen naneli maddeyle dolu bir tüp bıraktığını gördü. Banyonun ortasında durup diş fırçasına baktı. Ağzına sokup hareket ettirdi. Doğru yaptığından hiç emin değildi. Yukarı mı aşağı mı hareket ettirmeliydi? Diş ışığını özlüyordu.

Libby geldiğinden beri kasıtlı olarak aynalardan kaçınıyordu; solgun Dilekcan görünüşünün onu dehşete düşürmesinden korkuyordu. Ve gerçekten de öyleydi. Sade kahverengi saçlarına, solgun tenine dehşetle baktı. Birazcık parıltı için neler vermezdi. Ayrıca çok yorgun hissediyordu; bu yüzden olduğundan da parıltısız göründüğünü düşündü. Birden Ayna Mantrası aklına geldi. Yansımasına bakıp sihirli sözleri söyledi: "Her şey dengede. Işılda ve parılda!" Görünüşü birden değişerek, Yıldızya'daki haline dönerken gülümsedi. Gözleri parıldayarak aynadaki yansımasına dokundu. Uzun, salkım salkım pembe saçlarını ve ışıltılı tenini ne çok özlemişti! Dilekcanlar her zaman böyle sıkıcı ve sade görünmeye nasıl dayanıyorlardı?

Libby'nin Ayna Mantrası ona ihtiyaç duyduğu güven ve enerjiyi vermişti. Okula vardıklarında heyecanla koridorda ilerledi; diğer öğrenciler gelmeden, bir an önce afişleri asmak istiyordu. Bu seçimi kazanmaları gerekiyordu. Ertesi gün de (çok fazla olacağını umduğu) dilek enerjisini toplayacaktı. Boynunda sallanan Dilek Süsüne baktı. *Ah yıldız aşkına!* Dilek enerjisi giderek azalıyordu. Neyse ki işler yolunda gidiyordu. Libby dileği gerçekleştirmek için özel yeteneğine ihtiyaç duymayacağından emindi.

9.

BÖLÜM

Tüm afişleri asıp da derse gitmek üzere Libby'le birlikte merdivenlerden çıkarken, "Yarın öğleden sonra her şey bitmiş olacak," dedi Ava. "Çok şükür."

Libby merdiven aralığında durdu. "Bu konuda çok heyecanlı görünmüyorsun," dedi.

Ava omzunu silkti.

"Bu arada, neden okul başkanı seçimine katılmak istedin?" diye sordu Libby.

"Kazara oldu," dedi Ava iç çekerek. "Hiç kimse başvurmamıştı. Bir sabah tüm okul toplanmışken, okul müdiresi öğrencilerden şapkalarını çembere atmalarını istedi."

Libby'nin gözleri yuvalarından çıkacaktı. Şapka atmakla seçimlerin ne ilgisi vardı?

“Aynen bunları söyledi,” diye devam etti Ava. “Ben de tesadüfen o gün şapka takıyordum, bu yüzden espri olsun diye şapkamı sahneye attım. Sonra Sammy Decker beni oracıkta aday ilan etti. Başka aday olmadığı için, müdire başka bir aday olmasında ısrar etti. Bana bu başkanlığı öylece veremezlerdi. Ben de Kristie’yi seçimlere katılmaya ikna ettim. İkimizden biri kazanır, sonra diğërimiz de kazanana yardım eder diye düşünmüştük. Hangimizin kazanacağı önemli değildi. Bunun eğlenceli olduğunu sandık.”

Libby düşündü. “Bu ilginçmiş. Ama belli ki sonra işler değışti.”

“Holly diye bir kız, Kristie’nin kampanya sorumlusu olmaya gönüllü oldu. Sonra yavaş yavaş rekabet oluşmaya başladı. Havalı afişler. Ona oy vereceğine söz verene bedava şekerler filan. Sonra birden Kristie okuldan sonra sürekli meşgul olmaya başladı ve artık benimle vakit geçirmez oldu. Sonra Waverly bana yardım etmeye gönüllü oldu; ne olduğunu bile anlamadan Kristie’yle konuşmamaya başladık. Çok garipti.”

Libby hafifçe başını salladı. “Bu *gerçekten* de çok garip. Peki yarın ne olacak?”

“Yarın öğleden sonra bütün okul, konuşmalarımızı dinlemek için oditoryuma gelecek,” dedi Ava. “Sonra herkes oyunu kullanacak. Pusulaları sayacaklar ve en

çok pusula almış olan kazanacak.”

Yani sen kazanacaksın, diye düşündü Libby. Bir gün daha ve sonra istediğine ulaşacaksın.

O öğleden sonra kafeteryadan çıkarlarken, “Öğle yemeğinde niye panik olduğunu hâlâ anlamadım,” dedi Waverly. “Birdenbire tavuk köftesi diye bağırmaya başladı. Çok tuhaftı.” Libby yorgun yorgun omzunu silkti. Ne olduğuna dair çok iyi bir fikri vardı. Özel yeteneğini keşfetmişti; bir Dilekcan nesnesini başka bir şeye dönüştürebiliyordu. Ellerinde tepsileriyle sırada beklerken, Ava’nın kendi kendine konuştuğunu duydu, “Keşke bugün tavuk köftesi olsa,” demişti. Libby ne olduğunu bile anlamadan bir tepsi hindi etini tavuk köftesine (bunun ne olduğunu hayatta bilmek istemiyordu!) dönüştürmüştü. Libby kendine engel olamıyordu. Öğle yemeğini servis eden kadının bunu görünce çıldıracağı hiç aklına gelmemişti. *Artık ufak tefek dileklerle ilgilenmek yok!* diye düşündü Libby. *Asıl dileğe odaklan. Yolun sonuna geldin.* Geri Sayım Saati’ne baktı. Ertesi günkü seçim için yeterli vakti vardı. Sadece odaklanması gerekiyordu.

“Hindiyle tavuk köfteyi karıştırdığını düşünsene,” dedi Waverly. “Ne tuhaf.” Üç kız çabucak yemekleri yiyip erkenden kafeteryadan ayrılmıştı. Koridordan ilerleyip köşeyi dönerek sınıfa doğru gittiler. Hepsi aynı anda

nefesini tuttu. Bütün koridor o sabah astıkları afişlerle doluydu. Ama birileri tüm resimlerde Ava'nın ciddi yüzünün üzerine kocaman kıvrımlı bir bıyık çizmişti! Öyle komik görünüyordu ki Libby gülmekten yerlere yatacaktı. Ama Ava'nın kafası karışık haline ve Waverly'nin öfkeli yüzüne bakınca ağzını zorlukla kapadı.

“Buna inanamıyorum!” dedi Ava. “Böyle bir şeyi kim yapabilir?”

“Ben inanıyorum,” dedi Waverly kollarını sımsıkı kavuşturarak. “Politika pis iştir. Bu pis şakanın her yerinde Kristie ve Holly'nin ismi yazıyor. E, şimdi başka çaremiz yok. Karşılık vermek zorundayız.” Bir an düşünüp başını salladı. “Afişlerindeki tüm balonları patlatmalıyız.”

“Waverly!” dedi Ava. “Bunu yapamayız!” Üzgün üzgün başını yere eğdi. “Kristie'nin bana böyle bir şey yapabildiğine inanamıyorum.” Başını iki yana salladı. “Bu hale geldiğimize inanamıyorum.”

“İnan,” dedi Waverly. “Politika böyledir.”

Libby hızlıca düşündü. “Dinleyin beni,” dedi. “Bu işe her iki açıdan bakmalısınız. Belki de Ava'nın afişlerine bıyık çizen gerçekten de Kristie'ydi. Öyleyse bu yanlış bir şey. Ama eğer öyleyse ve Ava karşılık verirse onun seviyesine inmiş olur. Yakalanmalı ve diskalifiye edilmeli. İnsanlar bu davranışı yüzünden ondan soğu-

yacak, bu yüzden de oy kaybı yaşayacak. Ya da belki kimse seçime katılmaz. Hiç kimse kazanamaz.”

Waverly ağzını açıp bir şeyler söylemeye çalıştı, ama Libby elini kaldırdı.

“Hem Kristie’nin bunları *yapmadığını* düşünün. Herhangi biri eline kalemi alıp sanatsal yeteneklerini sergilemek istemiş olabilir.” Gülümsedi. “Sanatçı, esere imza atmadığı için asla bilemeyiz.”

“E, bunları böylece bırakamayız,” dedi Waverly sızlanarak. “Okulun alay konusu olur!” Ayaklarını vura vura afişlerden birine gitti. “Tamam,” dedi kararlılıkla. “Hepsini indirmek zorundayız.”

“Bekle!” diye bağırdı Libby. Bir an düşündü sonra gülümsedi. “Aklıma mükemmel bir fikir geldi.”

Elini kaldırdı. “Sizde şu şeyden var mı?” Aradığı Dilekcan kelime bir türlü aklına gelmedi. “Kalın, siyah yazma gereci var ya?”

Kızlar gözlerini kırıştırdı. “Tahta kaleminden mi bahsediyorsun?” diye sordu Ava garip garip bakarak.

Ah, *ismi buydu tabi ya!* “Evet, onu diyorum,” dedi Libby.

Ava elini çantasına sokup siyah kapaklı tahta kalemini çıkardı. “Al,” dedi.

Libby ilk afişe doğru gidip onu düzeltti. Holo-defter üzerine havada yazmak yerine kâğıda yazmak ga-

rip ve eğlenceliydi. Ava yaptığını görünce gülmekten yerlere yıkıldı. “Harika oldu!” dedi kıkı kıkır gülererek. “Tam benim tarzım!”

Waverly başını iki yana salladı. “Bence çok saçma,” dedi. Afişe doğru yürüdü, bir daha baktı. “Hayır, hiç sevmedim.”

“Boş versene,” dedi Libby kibirle. “Senden başka herkes buna bayılacak. İnan bana.”

Haklı mıydı? Öğle yemeği sonu ziliyle tüm öğrenciler yemekhaneden dışarı akın ederken Libby nefesini tutarak onları izledi. İlk grup, afişlerden birinin önünde pat diye durdu. Bir an bakıp hep birlikte afişi işaret ederek gülmeye başladılar.

“Harika!”

“Çok komik!”

“Bayıldım!”

Libby ile Ava koridordaki bıyıklı afişlerin hepsine konuşma balonları çizmişti. Konuşma balonlarının içine özenle BİYİK İHTİMAL BANA OY VERECEKSİNİZ! yazmışlardı.

Ava’nın gözleri parılıyordu. “Herkes gülüyor. Komik buldular. En başından beri istediğim buydu zaten!” dedi. “Teşekkür ederim Libby!”

“Rica ederim,” dedi Libby.

10.

BÖLÜM

Ava'nın dileğini gerçekleştirmek için Libby'nin son bir numarası daha vardı. Ava ile Waverly'ye sürpriz yapmak istiyordu. Ava buna çok sevinecek, Waverly ise onu durdurmaya çalışacaktı. Şansına hâlâ birazcık dilek enerjisi kalmıştı, bunun yeterli olacağını umdu. "Yarın sabah süper sürprizim için beni ön kapıdaki merdivenlerde bekleyin," dedi Libby ve Ava'ya. Geceyi okulun çatısındaki özel Yıldız kızlar çadırında geçirmeyi planladığından, artık onlarda kalmayı istemedi. Görünmez çadırının gizli ortamında sihri üzerine çalışabilirdi. Hem orada uyuyabilirdi de. Bu çok yorgun Yıldız kız'ın dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Sonraki sabah Libby, enerji çadırını Yıldızfonuna geri koydu; sürprizini hazırlayıp merdivenlerde Ava'yı bekledi. Kendisine yaklaşayan Ava'ya sırtını döndü.

Ava omzuna dokunarak, "Merhaba Libby," dedi.

Libby arkasını döndü ve Ava gülmekten yerlere yattı. Libby kocaman sahte bıyığının ucunu kıvrırarak kaşlarını oynattı. "Bıyık ihtimal bunu takacaksın!" dedi. Dün gece özel yeteneği olan dönüştürme gücüyle yüzlerce ağaç dalını kullanarak yapıştırma bıyık yapmıştı. Epey yorgundu. Dilek Süsü tamamen boşalmıştı. Ava'nın burnunun altına bir bıyık yapıştırdı. Ava'ya dolu bir poşet uzatarak, "İşte," dedi. "Herkese yetecek kadar bıyık var!"

Bıyığın altından görmek zor olsa da Ava gülümsüyordu. "Bu harika olmuş. Teşekkür ederim!" Kederle devam etti. "Waverly bundan nefret edecek biliyorsun."

"Bilmez miyim!" dedi Libby.

Libby sahne arkasında olanları izliyordu. Geri Sayım Saati'ne baktı. Artık sadece yıldızdakikalar kalmıştı. Ava ile Kristie konuşmalarını yapacak, öğrenciler pusulaları doldurup oditoryumdan çıkarken oy sandıklarına atacaklardı. Açık ara fark olmasına gerek yoktu. Ava, Kristie'den sadece bir oy fazla alsa bile dileği gerçekleşecekti. Libby de bunun gerçekleşmesini sağlayacaktı.

Birden Libby kendisini öyle bitkin hissetti ki ayakta duramayarak yanındaki karton kutuya oturdu. Kutunun üstü çökünce, ayakları havada sallanarak rahatsız bir şekilde kutunun kenarına ilişti. Bu çok garipti.

Waverly hışımla yanına gelip Libby'nin elinden çekip onu ayağa kaldırdı. "Rahatlayacak zaman değil," diye azarladı. "Kazanmamız gereken bir seçim var!" Ellerini çırpı. "Ava nerede?" diye sordu. Libby Ava'yı gösterdi ve Waverly o yöne gitti.

Libby sahnenin köşesine yürüyüp ağır, kırmızı sahne perdesinin arkasına baktı. Kristie konuşmasının ortasındaydı. Bir sürü espri yapıyor, izleyiciler çoğuna gülüyordu. Bu endişe vericiydi. Ama izleyicilerin neredeyse tamamı o sahte bıyıklardan yapıştırmıştı. Bu iyi işaretti. İşler harika görünüyordu. Hem de çok.

Arkasından tanıdık bir ses geldi. "Pardon."

Libby arkasını dönünce karnına bir sancı saplandı. Korktuğu gibi gelen Sage'di; Dilekcan haline bürünmüştü ve üzerinde Dilekcan giysileri vardı.

"Bu-bu-burada ne arıyorsun?" diye sordu Libby hayretler içinde. "Yardıma ihtiyacım olduğunu hiç sanmıyorum. İşler yolunda."

"Aa, yüzündeki ne?"

Libby yüzüne dokundu. "A, bıyık. İster misin?" Ce-

binden bir tane çıkarıp Sage'in burnunun altına taktı.

"İı, teşekkürler," dedi Sage komik surat yaparak. "İşe geri dönelim. Bayan Stella, görevinde bir sorun olduğunu düşünüyor. Kolyene bak, bomboş kalmış!" Libby'ye yakından baktı. "Sen yorgun musun?"

"Çok," diye itiraf etti Libby. "Ama sanırım Dilek Dileyen Kişimin dilediği önemsiz dilekleri de gerçekleştirdiğim için oldu. Çok vaktimi aldı. Asıl dilek tamamen kontrol altında." İzleyicilere işaret etti. "Ve gerçekleşmek üzere."

"Sanmıyorum," dedi Sage. "Başka bir sorun olmalı. Düşünelim. Doğru Dilek Dileyen Kişi'yi saptadığından kesinlikle emin misin?"

"Kesinlikle," dedi Libby kendinden emince. "Dilek Süsüm parıl parıl ışık saçıyordu, bundan hiç şüphe yok."

"O zaman dilek yanlış olmalı," dedi Sage.

"Mümkün değil," dedi Libby. Gözleri sahne arkasını taradı. Ava sahne köşesinde Waverly ile bekliyordu. Waverly ona son moral konuşması veriyor gibiydi. Birden Ava'nın dikkatini vermediğini fark etti. Kristie'den gözlerini alamıyordu. Üstelik ne gergin ne rekabet halindeydi, hatta Kristie'nin söyledikleriyle de ilgilenmiyordu. Gülümsemesine rağmen gözlerinde mutsuzluk vardı. Birden tüm taşlar yerine oturdu.

“Haklısın,” dedi Sage’e. “Her şeyi karıştırdım.” Ama bunu nasıl düzeltecekti? Panik içinde Sage’e baktı. “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. Seçimleri durdursa mıydı? İki arkadaşın birbiriyle konuşmasını mı sağlasaydı? Mikrofonu alıp ikisine birden mi konuşsaydı? Sage ellelerini tuttu. “Hadi, Ayna Mantranı söyleyelim,” dedi. “Karar vermene yardımcı olur.” Kızlar el ele tutuştular. “Her şey dengede. Işılda ve parla!” dediler birlikte. Libby’nin içine huzur hisleri doldu. Karışık düşünceleri dağıldı. Ve birden tam olarak ne yapması gerektiğini anladı.

“Boş şans!” dedi Sage.

Libby, Ava ve Waverly’ye doğru yürüdü.

Waverly ona baktı. “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi. “Oraya çıkıp hayatının en önemli konuşmasını yapması gerekiyor. Ama umurunda bile değil. Sen de şansını dener misin?”

“Tamam,” dedi Libby. “Bir dakika ver.” Sonra kulak misafirliği yapmaya çalışan Waverly’ye baktı. “Biraz yalnız kalabilir miyiz lütfen?” diye sordu.

Waverly istemese de dediğini yaptı.

Ava Libby’ye baktı. “Söyleyecek hiçbir şey yok. Moral konuşmasına ihtiyacım yok. İyiyim.” Derin derin iç çekti.

Libby elini Ava’nın omzuna koydu. “Yanlış anladım,” dedi. “İlk tanıştığımızda seçimle ilgili bir şey

dilediğini söylemiştin. Seçimi kazanmayı dilediğini sandım. Oysa sen seçimi değil, en yakın arkadaşını geri kazanmayı dilemiştin. Değil mi?”

Ava yere bakarak başıyla onayladı. “Doğru.”

“Neden bir şey söylemedin?” diye sordu Libby hüzünle.

“Çünkü bir anlamı olmayacaktı,” dedi Ava. “Hem Waverly çok çalışıyordu, sonra sen de bize katıldın. O kadar uğraştınız ki kendimi kötü hissettim. Artık girdiğim işe devam etmek zorunda hissettim. Ama bu aptal seçimler umurumda değil. Tek istediğim en yakın arkadaşımı geri kazanmak.”

Libby bunu duyunca kahroldu. Hatasını nasıl düzeltecekti?

“Hiç vakit yok,” dedi. “Bu konuşmayı yapmak zorunda...” Birden aklına bir fikir geldi. “Bana konuşmanı versene,” dedi. “Çabuk ol.” Geri Sayım Saati’ne baktı. “Vaktimiz dolmak üzere.”

Ava konuşmayı uzattı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Arkanı dön,” dedi Libby. Ava’nın sırtını masa gibi kullanarak kâğıdın üzerine bir şeyler çiziktirdi. “Umarım el yazımı okuyabilirsin,” dedi.

Kâğıdı geri verirken Ava panik içinde görünüyordu.

Kristie alkışlar ve tezahüratlar eşliğinde konuşmasını bitirdi.

Müdire mikrofona doğru geldi. “Şimdi diğer okul başkan adayı Ava Cunningham için alkış lütfen!” dedi.

“Bunu yapabilirsin,” dedi Libby. “Dileğini gerçekleştirebilirsin. Kalpten gelen bir dilek. Senin kalbinden.”

Ava sendeleyerek sahneye çıktı. İzleyiciler sessizdi. Ağır adımlarla podyuma yürüdü. Ava bir süre kalabalık izleyiciler karşısında gözlerini kırpıştırırken Libby nefesini tuttu.

“Konuşsana!” diye seslendi biri. Birkaç öğrenci gü-lüştü.

Ava başını eğip kâğıda göz attı. Sonra konuşmaya başladı. “Herkes merhaba, benim adım Ava Cunningham. Okuldaki afişlerimi görmüşsünüzdür. Kori-dorlarda çoğunuzun elini sıktım, bu iş için en iyi aday olduğumu söyledim. Ve burada...” -kâğıdı havaya kaldırdı- “okul başkanı olarak yapacağım işleri yazdığım ve Kristie yerine neden bana oy vermeniz gerektiğiyle ilgili detaylı bir konuşma var. Ama bunu okumayacağım.”

Waverly ayaklarını vura vura Libby’nin yanına geldi. “Benimle dalga mı geçiyorsun?” dedi öfkeyle. “Moral konuşması diye ona neler söyledin?”

Libby elini kaldırdı. Waverly yüzünü ekşitip kollarını kavuşturdu.

“Buraya başka bir şey söylemek için geldim,” diye

devam etti Ava. “Harika bir espri anlayışı olan ve bu okulu gerçekten önemseyen birinden bahsetmek istiyorum. Sizin istediğiniz türde başkan olabilecek birinden. O benim en yakın arkadaşımdı. İsmi Kristie Chang.”

Waverly Libby’ye doğru başını salladı. “Bu ne felaket!” dedi.

İzleyiciler mırıldanmaya başladılar. “Doğru duydu-
nuz,” dedi Ava. “Ben yarıştan çekiliyorum. Bu yarış yüzünden hayattaki en yakın dostumu yitirdim. Bu yüzden lütfen canım arkadaşım Kristie Chang’i başkan olarak seçin!”

Herkes hayretten sus pus oldu.

Libby sahneye çıktı. Sonra alkışlamaya başladı. İlk başta tek alkışlayan oydu. Ama sonra teker teker öğrenciler de ona katıldı ve kısa sürede, öğretmenler dâhil tüm okul ayağa kalkmış Ava için tezahürat ediyordu.

Kalabalık birden sustu. Kristie sahneye çıkıyordu. Mikrofona doğru geldi. “Kampanya yüzünden asıl önemli olan şeyleri unuttum. Seni çok özledim Ava. Öğrenci konseyi için sakıncası yoksa eş başkan olmamızı öneriyorum. Seçime gerek yok!”

Ava hayrete düştü. Sonra kocaman gülümseyerek Kristie’ye sarıldı. İzleyiciler yine coşkuyla alkışladılar.

Libby koşarak yanlarına gitti ve kızlara birer bıyık verdi. Kızlar bıyıklarını takıp izleyicilere el sallarken herkes kahkaha attı.

Libby, Kristie'nin Ava'ya, "Bıyık ihtimal yine en iyi arkadaşımsın," dediğini duydu.

Kristie başını hafifçe salladı. "Tabii ki," dedi. "Seni gerçekten çok özledim." İzleyiciler tezahürat ettiler.

Sage, Libby'nin yanına gelerek, "Şimdi izle," dedi. Ava'dan gökkuşağı renklerinde ışık enerjisi akmaya başladı ve neşeli bir dalga şeklinde sahnenin üzerinde dans ederek Libby'nin Dilek Süsüne aktı. Nefes kesici, muhteşem bir sahneydi. Libby kendisi ve Sage'den başka kimsenin bunu görememesine üzüldü.

"Üzgünüm Libby ama veda etme zamanı geldi," dedi Sage.

Libby'nin omuzları çöktü. Ava'yı çok sevmiştii. İki arkadaş tekrar bir araya getirdiği için kendisiyle gurur duyuyor ve bu anın tadını biraz daha çıkarmak istiyordu. Görevini başarıyla tamamlanmıştı ve kimliği hâlâ gizliydi; dilek enerjisi de toplamıştı. Eve dönme zamanı gelmişti.

Libby oditoryumda öğrenci ve öğretmenlerden sevinçle tebrik kabul eden Ava'yı buldu. Ava Libby'ye sarıldı. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim,"

dedi. "Bıyığın çok güzel."

"Teşekkürler," dedi Libby bıyığını burarak. "Bence bana yakışıyor. Benim için bir zevkti." Derin bir nefes aldı. "Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum ama gitmek zorundayım."

"Keşke..." dedi Ava. Libby bir an korktu. "Keşke gitmek zorunda olmasan. Ama içimden bir ses bunun önemli olduğunu söylüyor."

Libby uzanıp onu sımsıkı kucakladı. "Haklısın," diye fısıldadı. Kucaklaşmayı bitirdiklerinde, Libby kendisine bol şans dileyen bir destekçiymiş gibi Ava ona kibarca gülümsedi. "Teşekkür ederim," dedi. "İyi bir eş başkan olacağıma söz veriyorum."

"En iyisi olacağından eminim," dedi Libby.

Sonsöz

Yıldızıya'da akademiye doğru giderlerken Libby, "Yıldızlar olsun," dedi Sage'e. "Sen olmasan bunu yapamazdım."

"Hiç önemli değil," dedi Sage. "Yardım edebildiğime sevindim."

Hareketli kaldırım Hale Salonu'nun yanından geçerken iki arkadaş dışarıda holo-duyuru panosunun etrafında toplanan öğrenci kalabalığını fark etti. Sage, Libby'ye baktı. "Sence seçme sonuçları olabilir mi?" diye sordu.

"Olabilir," dedi Libby. "Hadi bakalım." Hareketli kaldırımdan inip neler olduğuna bakmaya gittiler.

Kalabalığa katılıp sabırsızlıkla bekleyerek göz

ucuyla görmeye çalıştılar. Hayal kırıklığından yüzü düşmüş bir öğrenci, kalabalığı iterek dışarı çıktı. “Boş versene,” dedi yüzünü buruşturarak. “Yıldız Bozuntuları mı ne! Yapmacık Rock grubu deseler ya!”

Libby ile Sage bakiştılar. Bu doğru olabilir miydi? Ön tarafa geçtiklerinde listeyi gördüler:

YILDIZKIZLAR

BAŞVOKAL: LEONA

GİTAR: SAGE

BASGİTAR: VEGA

BATERİ: SCARLET

KEYTAR: LIBBY

“Buna inanabiliyor musun?” diye sordu arkasından biri. Libby başını çevirdi. Leona’ydı bu. Ağzı kulaklarına varıyordu. “Tamamı özel Yıldızkızlardan oluşan bir grup. Oylayıcı’nın seçtiği en iyi uyumlu müzisyenler. Bu kimin aklına gelirdi?”

Sonra kaşlarını çattı. “Ama grubun isminden pek emin değilim. Ben daha havalı bir şey düşünüyordum.”

“Ne gibi?” diye sordu Sage.

“Leona ve Yıldızkız Dostları mesela,” dedi Leona.

Libby güldü. “Böyle iyi bence,” dedi Leona’ya. Başarıyla biten görevinin üzerine bu harika bir haberdi. İyi bir müzik grubu olacaktı. Leona biraz ele avuca

sığmaz olabilirdi. Ama Libby diğer kızların, özellikle Scarlet'in, Leona'nın coşkun karakterini dengeleyebileceğinden emindi. Libby odasına doğru neredeyse seke seke gitti.

Kapı kayarak açıldığında Libby'nin ilk gördüğü çiçekler oldu. Hâlâ solmamıştı. Kızlara geldiği günkü gibi taptaze görünüyordu. Koku ise eskisinden de güçlüydü.

Gemma holo-kitabından başını kaldırarak, "Geri döndün!" diye bağırdı. "Görevin başarılı oldu mu?"

"Evet," dedi Libby. "Ama bazı terslikler çıktı. Yarın derste bütün yıldızların üzerimde olacağına eminim."

"Muhtemelen," diye katıldı Gemma, belki biraz fazla çabuk davranarak. "Grup sonuçları da açıklandı," dedi Libby'ye.

"Az önce gördüm," diye yanıtladı Libby. "Üzgünüm."

Gemma başını yana eğdi. "Gerçekten mi?"

Libby dürüst cevap vererek kendine şaşırdı. "Ben... Bilmiyorum."

Gemma başını iki yana salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Son zamanlarda hiç de iyi anlaşılamıyoruz, bu beni çok üzüyor. Ama seni çok... çok..."

"Sinir bozucu mu buluyorsun?" dedi Libby.

"Evet, kesinlikle. Sinir bozucu!"

"Ben de!" diye bağırdı Libby. Kızlar tekrar ortak bir

yönleri olduğu için bir anlığına sevindiler. Öte yandan acı gerçeği fark edince yüzleri düştü.

Tam o anda Yıldızfonları çaldı. Libby rahatladı. Birlikte yaşadığın kişiye, varlığının seni sinir ettiğini söylemek kolay değildi. Aynısını ondan duymak da. Kaşlarını çattı. Gemma'nın neden sinir bozucu olduğunu biliyordu ama neden Gemma onu sinir bozucu buluyordu?

Libby, Bayan Stella'nın ofisine girerken herkes ayağa kalktı. "Libby!" diye bağırdı müdire. "Görevini başarıyla bitirdiğin için tebrikler!"

Herkes onu alkışlarken Libby'nin gözlerinin içi gülüyordu.

Kızlar ona sarılıp sırtını sıvazlarken, "Yıldızlar olsun," dedi. Yıldızkız arkadaşlarının ilgisi onu çok mutlu ediyordu. "Kolay olmadı. Ama sonunda bitti!"

Bayan Stella çalışma masasının çekmecesine uzanarak, "Sana bir hediyem var," dedi. Ama sonra Yıldızfonu çaldı. Gece mavisini tuniğinin cebine uzanıp aldı. Mesajı okurken Libby onu izledi. Müdirenin yüzünü dehşet dolu bakışların ardından derin bir kasvet sardı. Libby panik oldu.

"Özür dilerim," dedi Bayan Stella telaş içinde. Hızla odadan çıkarken kapıyı aralık bıraktı.

Herkes konuşmayı bıraktı. Kapının dışında kısık sesle konuşan Bayan Stella'yı duyabiliyorlardı. Leona sesizce kapıya doğru gidip dinlemeye başladı. Herkes bunun ayıp olduğunu bildiği halde kimse onu durdurmadı.

Leona tüm dikkatiyle dinledi sonra arkadaşlarına döndü. Fısıltıyla duyduklarını söyledi, "Bu nasıl mümkün olabilir?" dedi."

Libby dudağını ısırıldı. Tessa'yla Gemma birbirlerine sarıldılar. Cassie ellerini büktü.

"Diğer kişinin ne söylediğini duyamıyorum. Bir dakika. Bayan Stella konuşuyor." Leona sustu. "Ne korkunç bir hata', dedi."

Libby yüreğinin ezildiğini hissetti. Göreviyle ilgili bir sorun olmalıydı. Dilek Süsüne baktı. Dolu görünüyordu. Ne yanlış yapmış olabilirdi?

Leona bir daha dinledi. "Bunu nasıl düzeltebiliriz?" dedi."

Yıldız kızların birkaçı aralarında fısıldaşmaya başladı. "Şişşşş!" dedi Leona. Kulak kesildi. "Hayır, olmaz," dedi.

"Ne oldu? Ne oldu?" dedi Gemma dehşet içinde.

Leona arkasını döndüğünde gözleri yaşlarla doluydu. Konuşacak hali bile yoktu. "Dedi ki... dedi ki..."

"Hadi söylesene Leona," dedi Astra. "Bizi öldürüyorsun!"

“Dedi ki, ‘Ona aslında bir Yıldızkız olmadığını nasıl söyleyeceğim?’”

Herkes aynı anda nefesini tuttu. Libby kızlara bakamıyordu bile. Bu, aralarından birinin sahtekâr olduğu anlamına mı geliyordu? Libby, her biri bu korkunç haberi alacak olan kişinin kendisi değil de başkası olacağını umarak diğerlerine bakan sınıf arkadaşlarının gözlerindeki sinsî bakışları görmek istemiyordu. Korkunç, bencilce ve dayanılmaz zor bir histi.

Kapı kayarak açıldı. Leona geri sıçradı. Herkes başını yere eğdi. Bayan Stella odaya girdiğinde beti benzi atmıştı. Odanın ortasına yürüyüp başını eğerek öylece durdu.

Sonunda konuşmaya başladı. “Kızlar, an önce korkunç, felaket bir haber aldım.” Gözleri yaşla doluydu ve ellerini sıkıyordu. “Hiç beklenmedik bir şey oldu. Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum...” İç çekti. “Hepinizin gitmesini istemek zorundayım. Libby üzgünüm. Dilek Küresi sunumunu ertelemek durumundayız.”

Kızlar odayı terk etmeye başladılar. Libby sıranın en sonundaydı. Halının üzerindeki ayak sesleri haricinde çıt çıkmıyordu.

Bayan Stella seslendi. “Scarlet hariç...”

Scarlet olduğu yerde donakaldı. Libby bu üzgün, boyun eğmiş, korku dolu yüzü hayatı boyunca asla unutabileceğini sanmıyordu.

“Scarlet, konuşmamız gerekiyor,” dedi Bayan Stella nazikçe. “Korkarım sana kötü bir haberim var.”

Sonrasını Libby duymadı, kapı pıt diye kayarak kapandı.

Sözlük

Ah yıldız aşkına!: Korku anında söylenen Yıldızıya sözü.

Altınela ağacı: Bir hafta durmaksızın çiçek açan sonra çiçekleri patlamış mısır gibi dallardan fırlayan ağaç.

Aydınlanma Kütüphanesi: Yıldızkız Akademisi'nin görkemli kütüphanesi.

Ayna Mantrası: Her Yıldızkızın kendisine (ve Dilek Dileyen Kişisine) cesaret ve güç vermek için kullandığı özel sözler. Dilek Diyarı'nda aynaya bakarak bu sözleri söyleyen Yıldızkız yansımasında gerçek halini görür.

Büyük sahne: Yıldız Avlusu'nda bulunan üstü kapalı sahne.

BotBot: Yıldızıya robotu. BotBotlar güvenlik görevlisi, garson, teslimatçı ve rehber gibi çeşitli görevlerde kullanılır.

Dilek Dileyen Kişi: Yıldızcanların yardıma gittiği Dilekcan.

Dilek Çiçeği: Dilek gerçekleştikten sonra Dilek Küresi'nde beliren çiçek.

Dilek Diyarı: Yıldızıya, bu gezegenden gelen dilek enerjisiyle beslenir. Bu gezegenin üzerindeki varlıklar onu Dünya ismiyle bilir.

Dilek Diyarı Giysi Seçici: Yıldız kızlar normal görünebilsin diye Dilek Diyarı modasına uygun giysiler seçen Yıldızfon uygulaması.

Dilek Diyarı Gözlem Güvertesi: Yerleşkenin üzerinde bulunan, Yıldız kız Akademisi öğrencilerinin ile ri teknoloji ürünü teleskoplarla Dilekcanları gözlemlemek için gittiği yer.

Dilek Enerjisi: Bir dilek gerçekleştirildiğinde ortaya çıkan pozitif enerji. Yıldızıya'daki her şey gücünü bu enerjiden alır.

Dilek Enerjisi Yönetimi: Zihinsel olarak dilek enerjisini kontrol ederek ışıkları yakmak, kapıları kapamak gibi fiziksel eylemlere dönüştürme yeteneği.

Dilek Evi: Dilek Küreleri ışık saçmaya başlayana kadar bakıldıkları yer. Kürenin dileği gerçekleşince Di-

lek Çiçeği'ne dönüşür.

Dilek Görevi: Yıldızkızların dilek gerçekleştirmek üzere Dilek Diyarı'na gittikleri görev.

Dilek Gözlemcisi: İşleri, İyi Dilek Kürelerini ışıık saçararak gerçekleştirmeye hazır olana kadar gözlemlemek olan Yıldızcanlar.

Dilek Küresi: Dilek Diyarı'nda tutulan dileklerin, Yıldızya'ya seyahat ederken aldığı biçim. Oraya ulaştıktan sonra büyüyerek gerçekleştirmek vakti geldiğinde ışıık saçar.

Dilekcanlar: Dilek Diyarı'nın sakinleri.

Dilek Süsü: Dilek enerjisini içine çekip taşıma özelliği olan, Dilek Dileyen Kiş'i'yi bulmaya yardım eden ve görünümelerini değiştirmelerine yarayan alet. Her Yıldızkız'ın Dilek Süsünde farklı özel güçler vardır.

Diş ışığı: Yıldızcanların dişlerini temizlemek için kullandığı ileri teknoloji ürünü bir alet.

Dolunay böceği: Sıcak havalarda, dolunayda çıldıran mor pembe benekli böcek.

Dondurma çiçeği: Portakal ve vanilyalı dondurma gibi kokan turuncu çiçek. Gemma'nın en sevdiği çiçektir.

Dümbelek borusu: Antika, pirinçten yapılma müzik aleti, cızırtılı, garip bir ses çıkarır.

Enerji Spor Merkezi: Yıldızkız Akademisi'nin modern spor merkezi.

Ekşitop: Çok ekşi olduğundan dalından koparıldığı gibi yenemeyen ama tatlandırıcı eklenerek leziz reçeli yapılan meyve.

Ekşi üzüm: Yıldızıya'da bolca yetişen küçük, tatlı ekşi üzüm.

Flaş Asansör: Dilekcan asansörlerine benzer ama ondan çok, çok daha hızlı bir taşıma aracı.

Galyop: Parıltılı Dilek Diyarı atlarına benzeyen Yıldızıya canlısı.

Geri Sayım Saati: Yıldızkızların Dilek Görevi'ni tamamlamak için ne kadar zaman kaldığını gösteren saat. Dilek Küresi solduğu an saat sıfırlanır.

Glamora-ora: Kristal pembe suları ve yumuşacık mor kumsalları olan lüks tatil bölgesi.

Gök Kafe: Yıldızkız Akademisi'nin muhteşem kafeteryası.

Gökkuşakı meyvesi: Yanardöner bir parıltısı olan tatlı ve kremalı meyve.

Gölgeler Zamanı: Dilek Diyarı'nda kışa benzeyen Yıldızıya'nın en soğuk mevsimi.

Güneşli Köy: Tessa ve Gemma'nın büyüdüğü, şehir dışında, küçük ve dağlık köy.

Hale Salonu: Yıldızkız Akademisi'nde dersliklerin olduğu bina.

Holo-duyuru panosu: Havaya duyuru yansıtan du-

yuru panosu. Ayrıca, *holo-reklam panoları, holo-kitaplar, holo-kartlar, holo-iletişim, holo-ilan* ve *holo-resimler* de var; Dilek Diyarı'nda kâğıttan yapılan her şey Dilek Diyarı'nda hologram şeklinde görülür.

Işık Zamanı: Dilek Diyarı'ndaki yaz gibi en sıcak mevsimdir.

Işıklıkanat: Dilek Diyarı'ndaki kelebeklere benzer, kanatları ışıkla parıldayan bir Yıldızıya canlısı.

Işık Lideri: Yıldızkız Akademisi'ndeki öğrenci konseyinin başkanı.

Işıkyagmur: Güneşin batmaya başlayıp Yıldızıya'daki herşeyin capcanlı ışık saçtığı an.

Işıltı cipsi: İnce, çıtır çıtır ve tuzlu olan çok sevilen bir atıştırma. Dilek Diyarı'ndaki patates cipsine benzer, ama ışıltılı ve çok daha lezizdir.

Işıltılı Tepeler: Yıldızıya Şehri'de Libby'nin ailesinin yaşadığı seçkin semt.

İlk yıldız: Yıldızcanlar bir şeyde önce davranmak istediklerinde "ilk yıldız" derler. Dilekcanların "ben kaptım" ifadesine benzer.

İmkânsız Dilek Küreleri: Dilek Diyarı'nda yapılan ve Yıldızcanların gerçekleştirmeye gücü yetmeyen dileklerden ortaya çıkan küreler.

İyi Dilek Küresi: Dilek Diyarı'nda yapılan pozitif dileklerden gelen küreler. Dilek Evi'nde yetiştirilir.

Kalaka: Salata veya sandviçlerde kullanılan yuvarlak sarı sebze.

Kayan yıldızlar: Yıldızcanların üzerine tutunarak Dilek Diyarı'na seyahat ettiği hızlı yıldızlar.

Kozmik Yürüyüş Bandı: Yıldızkız Akademisi'nde öğrencileri yurtlardan yerleşkenin çeşitli bölgelerine taşıyan hareketli kaldırım sistemi.

Kristal Dağları: Yıldızıya'nın en güzel dağları; Yıldızkız Akademisi'nin yakınındaki gölün karşısında bulunur.

Kötü Dilek Küresi: Dilek Diyarı'nda yapılan zalim ya da bencil dileklerden doğan kürelerdir. Koyu renkli ve biçimsiz olan bu küreler derhal Negatif Enerji Merkezi'ne gönderilirler.

Küçük Ayı Yurdu: Birinci ve ikinci sınıf öğrencilerin yaşadığı yer.

Lolo meyvesi: Kalın kabuklu, sulu, mis kokulu büyük yuvarlak meyve.

Melodeon: Çok yüksek tiz ses çıkaran küçük akordeona benzeyen Yıldızıya müzik aleti.

Misera Adası: Yeniprizma kıyılarındaki çorak, kayalık bir ada.

Oylayıcı: Yarışmalarda jürilik yaparak kazananı belirleyen küçük makine. Adil programı sayesinde ayırmıcılığa yol vermez.

Öğrenci El Kitabı: Yıldızkız Akademisi'nin tüm ku-

ral ve yönetmeliklerini içerek holo-kitap.

Parlama Günü: Yıldızcanlar'ın doğduğu gün, aynı Dilekcanlar'ın doğum günü gibi senede bir kutlanır.

Parıltı suyu: Genelde buzlu içilen köpüklü ve ferahlatıcı içecek.

Poranj: Parıltılı portakal meyvesi, bu meyvenin suyu genelde kahvaltılarda içilir.

Rahatlama Zamanı: Yıldızıya'nın dört mevsiminden biri. Dilek Diyarı'ndaki sonbahar gibi, en sıcak ve en soğuk mevsim arasındaki dönemdir.

Siber Günlük: Yıldız kızların Dilek Diyarı gözlemlerini kaydettiği yer.

Süpernova Adası: Şık restoranları, mağazaları ve dağlık zirvelerinde büyüleyici manzarası olan seçkin tatil mekânı.

Simli ekmek kızartması: Isıtılıp üzerine dövülmüş sim (tatlı, kokulu ve ışıltılı bitki) konan ekmek

Yaşam Döngüsü: Yıldızcanların yaşam süresi.

Yeniprizma: Scarlet'in memleketi olan sade ve telaşsız liman şehri.

Yıldırım Salonu: Yıldız kız Akademisi yerleşkesinde öğrencilerin vakit geçirip sosyalleştiği bir yer.

Yıldız kız Akademisi: Yıldızıya'da dilek gerçekleştirme eğitimi veren dört yıllık, yatılı, çok prestijli kız okulu.

Yıldız Avlusu: Yıldızkız Akademisi yerleşkesinin önündeki meydan.

Yıldızçileği: Öbekler halinde yetişen büyük, capcanlı kırmızı renkli meyve.

Yıldızdakika: Dilek Diyarı'ndaki bir dakikaya eş almış yıldızsaniye.

Yıldızdaş: Yıldızıya'da kardeşlere verilen isim.

Yıldızıya: Çevresi parlak sarı bir ışıltıyla örtülü olduğu için uzaktan normal bir yıldıza benzeyen gezegen.

Yıldız Hazırlık: Berrak Göl'ün karşı kıyısında bulunan, Yıldızkız Akademisi gibi eğitim veren, ama sadece erkek öğrenciler olan okul.

Yıldız flüt: Yıldız şeklinde delikleri olan üflemeli çalgı.

Yıldızfon: Yıldızcanların her türlü iletişim için kullandığı, yıldız teknolojisi ürünü akıllı telefon. Özellikleri saymakla bitmez.

Yıldızcanlar: Yıldızıya'da yaşayan, tenleri ışıltılı canlılar.

Yıldızların üzerinde olması: Herkesi gözü birinin üzerine döndüğünde "yıldızlar üzerinde olur".

Yıldız Koruma Gözlüğü: Yıldızcanların kayan yıldızlara yaklaşırken gözlerini korumak için taktıkları gözlük.

Yıldız Kovboyları: Dilek Diyarı'na yolculuk yapacak

Yıldızcanları taşımak için kementle kayan yıldızları toplayan kişiler.

Yıldızkrep: Dilek Diyarı'ndaki kreplerin yıldız şekil-lisine benzeyen bir kahvaltı yemeği.

Yıldızlar olsun: Yıldızcan dilinde "Teşekkür ederim".

Yıldızlı aferin: Övgü ifadesi.

Yıldız Mağaraları: Yıldızkız Akademisi'nin altında, Yıldızkızların gizli Dilek Mağarası'nın da bulunduğu gizli mağaralar.

Yıldızmobil: Çoğu Yıldızcan'ın en çok kullandığı ulaşım aracı. Dilek enerjisi yastıkları üzerinde kendi kendine giden bu araçlar süper güvenlidir.

Yıldızsaniye: Dilek Diyarı'ndaki saniyeye benzer kısa zaman birimi.

Yıldız marakas: İçi kristalle dolu, sallandığında zarif bir çingırtı sesi çıkaran şeffaf, yıldız şeklindeki müzik aleti.

Yıldızya Şehri: Yıldızya'nın en büyük şehri, ayrıca başkenti. Sage, Libby ve Adora'nın memleketi.

Yıldıztozu çiçeği: Tatlı baharatımsı kokusu olan pembe çiçek. Libby'nin en sevdiği çiçektir.

Üçborazan: Üç ayrı borazanıyla derin bas sesi çıkarak kaba, gümüş renkli müzik aleti.

Üçtelli: Küçük, üç telli, parmakla çalınan müzik aleti. Yuvarlak ahşap gövdeli ve kısa boyunludur.

Zaslan: Görünüşü Dilek Diyarı'ndaki aslanlara benzeyen, ama rengârenk ve ışıltılı yelesi olan zarif canlı.

Zing: Soğuk ya da sıcak içilebilen geleneksel Yıldızıya kahvaltı içeceği.

Teşekkürler

Teşekkür etmek istediğimiz herkesi buraya sığdırmak olanaksız, ama deneyeceğiz.

En kıymetli armağanımız, en büyük öğretmenimiz, Halo; seni gökyüzündeki yıldızlardan daha çok seviyoruz... punashaku. Çılgın, harika ve eşsiz kabilemizin geri kalanına da bize rüyalarımızın peşinden gitmeyi öğrettikleri için teşekkür ederiz. Ayrıca dürüstlük, güç, sevgi, dayanak, aile ve minnet kavramlarını öğrettiğiniz için... Mimi Muldoon; yıldız çizimlerin, Yıldız Kızlarına isim verdiğin için teşekkür ederiz, sanatsal yönün, koşulsuz sevginle sonsuz bir ilham kaynağısın. Didi Muldoon; koskocaman kalbin ve koruma hisleriyle bize olan inancın ve desteğini hiç

eksik etmedin. Gail. Kraliçe G. İş anlayışın ve sınır tanımaz bilgeliğin dillere destan. Frank; seni özleyyoruz, oradan bizi izlediğini biliyoruz. Tutu, Nana ve Deda ile birlikte her an yanımızda bize ruhani destek veriyor-sun. Rengârenk, zeki ve çatlak kardeşlerimiz Patrick, Moon, Diva ve Dweezil; bu dört isim pek çok insanın ömrü boyunca sahip olamayacağı yaratıcılık ve mizah anlayışına sahip. İyi ki varsınız. Muhteşem yeğenlerimiz; Mathilda, Zola, Ceylon ve Mia; Yıldız Kızları sizi çok seviyor, biz de. Vaftiz annelerimiz Anne ve Gina. Moda düşkünün vaftiz babamız Paris. Teeta ve Freddy; hepinizi çok seviyoruz. Ve dört ayaklı tüylü çocuklarımız Sandwich, Luna, Figgy ve Pinky Star.

İnanılmaz Barry Waldo. YK ortağımız. Tam zamanında gökyüzünden yardımımıza koştu. Uzmanlığın ve dostluğun için ne desek az. Seni ve Gary'yi seviyoruz. Gösteri odası çok yaşasın!

Catherine Daly; seninle yolumuz kesiştiğinde üzerimize yıldızların ışığı yağdı. Yeteneğin ve ilham kaynağın muhteşem; sana olan minnetimizi kelimelerle ifade edemeyiz. Sana ve sevgili Oonagh'ya kucak dolu sevgiler.

Sevgili Disney ailemiz. Bize inandığınız için teşekkür ederiz. Tüm yolculuğumuz boyunca elimizi bırakmayan rehberimiz ve dostumuz Wendy Lefkon. Yıldız

Kızlarına inanan ilk kişi Stephanie Lurie. Her adımı-mızda yardımını esirgemeyen Suzanne Murphy. Jean-ne Mosure, seni görür görmez sana âşık olduk ve sen olmasaydın Yıldız Kızları da olmazdı. Andrew Sugar-man tüm desteğın için teşekkürler.

Ekibimiz... Devon (midilli paça) ve Monsterfoot eki-bine teşekkür ederiz. Chris Abramson – teşekkürler! Richard Thompson, John LaViolette, Swanna, Mario ve Sam'e çok minnettarız.

Eski, yeni tüm dostlarımıza bu hayat koşturma-casında sizlere sahip olduğumuz için mutluyuz. Fay. Jorja. Chandra. Sananda. Sandy. Kathryn. Louise. Bilgelik ve dayanıklılığına hayranız. Ruth, Mike ve Wagon Wheel'deki herkes; iyi ki varsınız, çok şanslı-yız. Hepiniz ilham kaynağımızsınız. Sizi seviyoruz.

Son olarak iyisiyle kötüsüyle bu yolculuğumuzda ta-nıştığımız herkese sonsuz minnetlerimizi sunarız; her şey bizim için bir armağandı. Hayatımıza dokunduğunuz için kalbimizin derinlerinden teşekkür ederiz.